

SCRIITORI INCLUȘI PE LISTA DE BESTSELLERE NEW YORK TIMES

JOHN C. MAXWELL
& CHRIS HODGES

IISUS,
LIDERUL
DRUMULUI
CEL BUN

URMEAZĂ CALEA PE CARE
VREA EL SĂ MERGEM

MAXWELL
LEADERSHIP

JOHN C. MAXWELL
& CHRIS HODGES

IISUS, LIDERUL DRUMULUI CEL BUN

URMEAZĂ CALEA PE CARE
VREA EL SĂ MERGEM

MAXWELL
LEADERSHIP.

MAXWELL PUBLISHING

Timișoara

2024

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAXWELL, JOHN C.**

**Iisus, liderul drumului cel bun : urmează calea pe
care vrea El să mergem / John C. Maxwell & Chris
Hodges. - Timișoara : Maxwell Publishing, 2025
ISBN 978-606-95970-2-6**

I. Hodges, Chris

2

IISUS,
LIDERUL
DRUMULUI
CEL BUN

IISUS, LIDERUL DRUMULUI CEL BUN URMEAZĂ CALEA PE CARE VREA EL SĂ MERGEM

Copyright © 2024 de John C. Maxwell și Chris Hodges

Toate citatele biblice, cu excepția celor specificate altfel, sunt preluate din Sfânta Scriptură, New International Version®, NIV®. Copyright © 1973, 1978, 1984, 2011 de Biblica, Inc.™ Folosit cu permisiunea Zondervan. Toate drepturile rezervate la nivel mondial. www.zondervan.com.

„NIV” și „New International Version” sunt mărci înregistrate la Oficiul pentru Mărci și Brevete din Statele Unite de către Biblica, Inc.™

Citatele biblice marcate CEV sunt din Contemporary English Version Copyright © 1991, 1992, 1995 de American Bible Society. Folosite cu permisiune.

Citatele biblice marcate ESV sunt din Sfânta Scriptură, English Standard Version® (ESV®), copyright © 2001 de Crossway, o divizie editorială a Good News Publishers. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice marcate KJV sunt din versiunea autorizată (King James Version).

Citatele biblice marcate MSG sunt din The Message. Copyright © de Eugene H. Peterson 1993, 1994, 1995, 1996, 2000, 2001, 2002. Folosit cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc.

Citatele biblice marcate NCV sunt preluate din New Century Version®. Copyright © 2005 de Thomas Nelson. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice marcate NKJV sunt preluate din New King James Version®. Copyright © 1982 de Thomas Nelson. Folosit cu permisiune. Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice marcate NLT sunt preluate din Sfânta Scriptură, New Living Translation, copyright © 1996, 2004, 2007, 2013 de Tyndale House Foundation. Folosit cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois 60188. Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice marcate TLB sunt preluate din The Living Bible, copyright © 1971. Folosit cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc., Carol Stream, Illinois 60188. Toate drepturile rezervate.

Traducător: Răzvan Mihalcea
DTP: Alice Dumitrașcu

Prima ediție în română, tipărită în 2024.

Publicat și distribuit de către MAXWELL PUBLISHING, Strada Gheorghe Lazăr 24, etaj 4, Ap. SAD 29, 300081, Timișoara, România

www.MaxwellLeadership.ro

CUPRINS

MULȚUMIRI	7
LIDERUL DRUMULUI CEL BUN ÎN SANDALE DE HĂR	9
1. CE DRUM VEI ALEGE?	11
2. IISUS I-A PREȚUIT PE TOȚI OAMENII	21
3. IISUS A DĂRUIT MAI MULT DECÂT A LUAT	37
4. IISUS NU A ȚINUT EVIDENȚA	53
5. IISUS ȘI-A RECUNOSCUȚ UMANITATEA	69
6. IISUS A FĂCUT LUCRURILE CORECTE DIN MOTIVELE CORECTE	85
7. IISUS A ÎMBRĂȚIȘAT AUTENTICITATEA	103
8. IISUS I-A PUS PE OAMENI MAI PRESUS DE PROPRIA LUI AGENDĂ	121
9. IISUS A ADUS OAMENII ÎMPREUNĂ	139
DESPRE AUTORI	157
NOTE	161

MULȚUMIRI

Când ne-a venit ideea pentru această carte, am știut imediat că vrem să cerem ajutorul unor lideri buni și prieteni care să ne ajute să identificăm numeroasele moduri în care Iisus a ales drumul cel bun în relațiile cu ceilalți. Dorim să mulțumim celor care și-au împărtășit cunoștințele și perspectivele cu noi:

Sam Chand
Terence Chatmon
Tim Elmore
Daniel Floyd
Don Gibson
Jeff Henderson
Shaun Nepstad
John Nuzzo
Ike Reighard
Dan Reiland
Colleen Rouse
Chris Stephens
Greg Surratt
Dawn Yoder

Pentru
DARIUS!
Recunoștință
Pentru un
sfat și un gând
BUNI!
Cu smerenie,
Colin iepure
Feb 2026

De asemenea, John dorește să le mulțumească lui Charlie Wetzel, Jared Cagle, Linda Eggers și Erin Miller pentru contribuția lor la această carte. Chris dorește să îi mulțumească lui Dudley Delffs.

LIDERUL DRUMULUI CEL BUN ÎN SANDALE DE HAR

*Liderul drumului cel bun în sandale de har,
Recunoscând umanitatea, cu lacrimi pe chipul Său.
Făcând ce este drept din motive atât de pure,
Dăruind mai mult decât a luat, iubind oferea siguranța.
Adunând oameni, să audă Vestea cea Bună,
Punându-i pe primul loc, veneau de departe și de aproape.
Iertând atât de ușor, nu ținea socoteală,
Oferind valoare fiecărui om, câștiga încrederea îndată.
Trăind o viață autentică, mereu sincer și curat,
Rostind cuvinte pline de speranță ce atrag neîncetat.
Împărtășind mesajul Său cu iubire-n privire,
Liderul drumului cel bun în sandale de har.*

— John C. Maxwell

CAPITOLUL 1

CE DRUM VEI ALEGE?

Isus are un mesaj pentru fiecare dintre urmașii Săi, un mesaj clar, care schimbă vieți. El l-a exprimat în Matei 5:13-16:

[Isus a spus:] „Hai să vă spun de ce sunteți aici. Sunteți aici pentru a fi sare, condimentând și evidențiind aromele lui Dumnezeu pe acest pământ. Dacă vă pierdeți gustul, cum vor gusta oamenii evlavia? Pierzându-vă utilitatea veți ajunge în gunoi.”

Iată o altă modalitate de a exprima asta: „Sunteți aici pentru a fi lumină, scoțând la iveală culorile lui Dumnezeu în lume. Dumnezeu nu este un secret de păstrat. Vom face cunoscut acest lucru, la fel de vizibil ca o cetate pe un munte. Dacă v-am făcut purtători de lumină, nu credeți că vă voi ascunde sub o găleată, nu-i așa? Vă pun pe un sfeșnic. Acum că v-am așezat acolo, pe vârful muntelui, pe un sfeșnic – străluciți! Fiți deschiși, fiți generoși cu viețile voastre. Deschizându-vă față de ceilalți, veți determina oamenii să se deschidă față de Dumnezeu, acest Tată generos din ceruri.” (MSG) [MSG – peste tot în carte se referă la versiunea Bibliei The Message. Copyright © by Eugene H. Peterson 1993, 1994, 2005, 1996, 2000, 2001, 2002. *N. tr.*]

IISUS DOREȘTE CA
NOI SĂ FIM SARE
ȘI LUMINĂ. SAREA
FACE LUCRURILE
MAI BUNE, IAR
LUMINA FACE
LUCRURILE MAI
STRĂLUCITOARE.

Iisus dorește ca noi să fim sare și lumină. Sarea face lucrurile mai bune, iar lumina face lucrurile mai strălucitoare. Suntem chemați să facem o diferență pozitivă în viețile celorlalți.

Iisus a fost un model în fiecare zi a vieții Sale pe pământ, fiind un exemplu

de lider care trăiește pe drumul cel bun. Ce vreau să spun prin drumul cel bun? Există doar trei căi pe care le putem urma în viață:

- **Drumul de jos:** Oamenii de pe acest drum iau mai mult decât dau, în mod egoist, și ca rezultat, în loc să facă lumea mai bună și mai luminoasă, o fac mai rea și mai întunecată.
- **Drumul de mijloc:** Oamenii de pe acest drum se concentrează pe echitate și adesea țin evidența / socoteala. Poate că nu își dau seama, dar mențin *status quo-ul* și nimic nu devine mai bun sau mai strălucitor.
- **Drumul cel bun:** Oamenii de pe acest drum urmează exemplul lui Iisus. Ei dau mai mult decât iau. Ei slujesc pe alții din iubire. Întorc celălalt obraz în loc să se simtă jigniți. Viețile lor reflectă comportamentul lui Iisus. Și pentru că fac aceste lucruri, lumea devine mai bună și mai luminoasă.

Mulți creștini cred că pot urma drumul de mijloc și să fie asemenea lui Iisus, dar acest lucru nu este adevărat. Când urmărești viața lui Iisus în Evanghelii devine tot mai clar faptul că El ne-a arătat calea pe care trebuie să mergem:

drumul cel bun. De fapt, Iisus Și-a exprimat opinia despre creștinii care urmează drumul de mijloc. A vorbit despre ei bisericii din Laodiceea în Apocalipsa 3:16-17:

„Te cunosc întru totul și nu găsesc mare lucru care să-mi placă. Nu ești nici rece, nici fierbinte – ar fi mult mai bine să fii ori rece, ori fierbinte! Ești stătut. Ești stagnant. Îmi provoci greață. Te lauzi: ‘Sunt bogat, am tot ce-mi trebuie, nu am nevoie de nimic de la nimeni,’ fără să realizezi că, de fapt, ești un cerșetor jalnic, orb, zdrențuros și fără adăpost.” (MSG)

Iisus dorește ca toată lumea să-L urmeze cu toată inima pe drumul cel bun.

DRUMUL CEL BUN SAU DRUMUL DE JOS?

Cu câțiva ani în urmă, era o chestie des întâlnită pentru creștini să poarte brățări pe care scria „WWJD?” [En - *What Would Jesus Do* N.tr.] – Ce ar face Iisus? Aceste litere erau menite să fie un *memento zilnic* pentru a ne gândi la ce ar face Iisus în orice situație cu care ne confruntăm. Deși aceasta ar putea fi o întrebare bună, Chris și cu mine vrem să vă încurajăm DWJD! [En - *Do What Jesus Did!* N. tr.] – „Faceți ceea ce a făcut Iisus!” Mergeți pe același drum bun pe care L-a urmat El. Priviți exemplul lui Iisus și urmați-L.

- Iisus i-a prețuit pe toți oamenii – îi prețuiesc eu pe toți oamenii?
- Iisus a dăruit mai mult decât a primit – dăruiesc eu mai mult decât primesc?

- Iisus nu a ținut socoteala – mă opresc eu din a ține evidența?
- Iisus Și-a recunoscut umanitatea – îmi recunosc eu umanitatea?
- Iisus a făcut lucrurile corecte din motive corecte – fac eu lucrurile corecte din motive corecte?
- Iisus a trăit o viață autentică – trăiesc eu o viață autentică?
- Iisus i-a pus pe ceilalți pe primul loc – îi pun eu pe ceilalți pe primul loc?
- Iisus a adus oamenii împreună – aduc eu oamenii împreună?

Iisus a îmbrățișat valorile lui Dumnezeu și le-a trăit perfect. Compară prin contrast viața și conducerea lui Iisus cu cei care conduc astăzi. Lumea noastră suferă de un deficit de valori. Prea mulți lideri îi devalorizează / depreciază pe cei care nu sunt ca ei și din păcate eșuează în a trăi valorile de pe drumul cel bun. Din păcate, acest lucru se întâmplă chiar și în Biserică. De ce? Cred că ne-am lăsat distrași. Prea mulți dintre noi ne-am pus speranța în guvern și în legi omenești pentru a duce o viață mai bună. Și mai rău, ne punem speranța în liderii aleși din ambele partide, care nu îmbrățișează valorile lui Iisus. Mulți dintre acești oameni sunt lideri ai drumului de jos, care nu au civilitate [Comportare frumoasă, fel curtenitor de a vorbi, de a duce o conversație. Sinonime: amabilitate, curtenie, manieră, politețe N. tr.], nu sunt autentici, divizează oamenii, se

pun pe ei înșiși și partidul lor deasupra tuturor, țin socoteala și se răzbună pe alții când pierd. Nu au nicio idee despre cum să fie lideri slujitori.

Iisus ne-a arătat calea

D W J D! (*DO WHAT
JESUS DID!*) –
SĂ FACI CEEA CE
A FĂCUT IISUS!

spălând picioarele oamenilor și mergând la cruce. El i-a provocat pe urmașii Săi să facă sacrificii pentru a-i sluji pe ceilalți, în loc să aștepte ca alții să facă sacrificii pentru ei. El a spus: „Dacă vrea cineva să fie ucenicul meu, să se lepede de

CEA MAI
IMPORTANTĂ
DECIZIE
ESTE CINE VEI
ALEGE SĂ **FI!**

sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze. Căci oricine va voi să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va salva” (Luca 9:23-24).

Urmând exemplul lumii politice, am permis ca *diferențele* dintre noi și ceilalți să se transforme în *divizări* între noi și ceilalți. În timp ce diferențele sunt inevitabile, crearea divizărilor este o alegere. Nu este necesar să ridicăm ziduri între noi și ceilalți pentru a urma exemplul lui Iisus. De exemplu, eu și soția mea, Margaret, suntem căsătoriți de cincizeci și cinci de ani. Există domenii în care nu suntem de acord, și totuși ne iubim, ne prețuim și ne respectăm reciproc.

Oamenii te vor îndemna să crezi divizări, să te retragi sau să provoci opoziția. În timpul unei campanii electorale, îți vor spune că cea mai importantă decizie pe care o vei lua este pentru cine vei vota. Nu este adevărat. Cea mai importantă decizie este cine vei alege să **fi!**

Iisus a spus: „Așa cum v-am iubit Eu, iubiți-vă și voi unii pe alții. În felul acesta toți vor recunoaște că sunteți ucenicii Mei—când vor vedea dragostea pe care o aveți unii pentru alții” (Ioan 13:34-35, MSG). Exemplul lui Iisus, liderul care a urmat drumul cel bun, și tot ceea ce ne învață Scriptura îi cheamă pe toți cei ce-L urmează pe Hristos să meargă pe o cale mai bună decât ceilalți.

CUM VEI UMBLA?

Recent, pastorul meu, Todd Mullins, ne-a provocat pe toți din congregația Christ Fellowship să adoptăm o perspectivă biblică despre cine suntem noi ca și creștini și cum să ne trăim viețile. În timp ce făcea acest lucru, ne-a reamintit trei adevăruri despre noi, ca urmași ai lui Hristos:

1. Nu suntem doar cetățeni ai unei țări—Suntem cetățeni ai cerului

În scrisoarea sa către credincioșii din Filipi, Pavel i-a avertizat să nu fie „dușmani ai crucii lui Hristos”, spunând că „gândirea lor este îndreptată doar spre lucruri pământești.” Apoi, el le-a amintit, ca urmași ai lui Hristos, că „cetățenia noastră este în ceruri. Și așteptăm cu nerăbdare venirea Mântuitorului nostru de acolo, Domnul Iisus Hristos, care, prin puterea Sa, va transforma trupurile noastre smerite pentru a fi asemenea trupului Său glorios” (Filipeni 3:18-21). Cu alte cuvinte, această lume nu este casa noastră permanentă. Suntem doar în trecere pe aici și trebuie să ne amintim mereu asta.

2. Nu suntem doar cetățeni ai cerului—Suntem ambasadorii lui Hristos

Cetățenilor din Corint, Pavel le spunea că Dumnezeu „ne-a încredințat nouă mesajul împăcării. Așadar, suntem ambasadorii lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar face apel prin noi” (2 Corinteni 5:19-20). Rolul unui ambasador este unul important. Ambasadorii își reprezintă liderul și națiunea sau împărăția în tot ceea ce spun sau fac. Ca ambasadori ai lui Hristos și ai Împărăției Sale, nu avem libertatea de a ne exprima propriul nostru mesaj. Mesajul nostru este cel al împăcării între Dumnezeu și oameni.

Iisus, conducătorul nostru pe drumul cel bun, ne cheamă

să trăim conform valorilor acestei căi în tot ceea ce facem. Lumea noastră este plină de oameni care aleg drumul de jos. Este de înțeles, deoarece lumea noastră este plină de păcat și întuneric. Ce fel de ambasadori suntem dacă acțiunile și valorile noastre, ca și creștini, sunt aceleași cu ale celor care nu au nicio relație cu Dumnezeu? Dacă trăim așa, cum putem fi o lumină în această lume întunecată?

3. Nu suntem doar ambasadorii lui Hristos—Suntem aleși să facem lucrarea preoțească

În prima sa epistolă, apostolul Petru a scris credincioșilor:

„Dar voi sunteți aleși de Dumnezeu, aleși pentru chemarea înaltă a lucrării preoțești, aleși să fiți un popor sfânt, instrumentele lui Dumnezeu pentru a face lucrarea Sa și a vorbi pentru El, pentru a le spune altora despre diferența uriașă pe care a făcut-o în viața voastră – de la nimic la ceva, de la respinși la acceptați. Prieteni, această lume nu este casa voastră, așa că nu vă faceți prea comozi în ea. Nu vă satisfaceți ego-ul în detrimentul sufletului vostru. Trăiți o viață exemplară între vecinii voștri, astfel încât acțiunile

ROLUL UNUI
AMBASADOR ESTE
UNUL IMPORTANT.
AMBASADORII
ÎȘI REPREZINTĂ
LIDERUL ȘI NAȚIUNEA
SAU ÎMPĂRĂȚIA
ÎN TOT CEEA CE
SPUN SAU FAC. CA
AMBASADORI AI LUI
HRISTOS... MESAJUL
NOSTRU ESTE CEL
AL ÎMPĂCĂRII ÎNTRE
DUMNEZEU ȘI
OAMENI.

voastre să le contrazică prejudecățile. Atunci vor fi câștigați de partea lui Dumnezeu și vor fi acolo să se alăture la sărbătoare când El va veni.” (1 Petru 2:9-12, MSG)

Rolul nostru ca și creștini este să ajutăm oamenii să se conecteze cu Dumnezeu. Nu este posibil să facem asta dacă trasăm în mod constant linii, ne certăm cu oamenii și construim ziduri între noi și ei. Iisus a venit pe acest pământ pentru a găsi un teren comun cu noi, astfel încât să ne poată conecta cu Dumnezeu. Ca reprezentanți aleși ai Lui, trebuie să facem la fel.

Când alegem drumul cel bun, îi iubim și îi prețuim pe oameni așa cum a făcut-o Iisus. Acest lucru ne va determina să îi privim pe cei cu care nu suntem de acord într-o lumină diferită. C. S. Lewis a spus: „Nu există oameni *obișnuiți*. Nu ai vorbit niciodată cu un simplu muritor... Sunt nemuritori cei cu care glumim, muncim, ne căsătorim, pe care îi respingem sau exploatăm.”¹

Știind că Iisus a umblat întotdeauna pe drumul cel bun în relațiile cu ceilalți și că ne cheamă să-I urmăm exemplul, ce alegere vei face? Îi vei călca pe urme? Vei îmbrățișa toate valorile Lui? Valorile tale sunt mai mult decât simple decizii; ele reprezintă sufletul tău. Valorile pe care tu și eu le trăim determină comportamentul nostru și modul în care va funcționa cultura noastră—indiferent de legile pe care le avem. Chestiunile inimii nu vor fi niciodată rezolvate prin acțiuni legislative. Este mult mai ușor să rescrii legile unei țări decât să schimbi inima. Este mai puțin eficient de asemenea. Poetul și criticul Samuel Johnson avea dreptate când a scris:

„Cât de puțin din ceea ce îndură inimile omenești
Poate fi cauzat sau vindecat de legi ori de regi.”²

Ca oameni salvați prin har, știm că doar Iisus poate vindeca inima omului. Acesta este mesajul pe care trebuie să-l transmitem altora. Cum putem face asta cel mai bine? Urmându-L pe Iisus, liderul nostru, pe drumul cel bun.

Chris și cu mine ne-am petrecut viețile străduindu-ne să-L urmăm pe Iisus și să împărtășim mesajul Lui cu alții. La fel ca și tine, dorim să fim sare și lumină pentru ca alții să poată avea o relație cu Iisus. Pentru a face asta, trebuie să trezim în oameni dorința, nu mânia.

Dorim să-ți prezentăm opt comportamente pe care Iisus le-a ilustrat în Evanghelii și care ne-au învățat și ne-au oferit puterea de a fi sare și lumină pentru ceilalți. Fiecare dintre noi va discuta despre câte patru dintre ele. Facem acest lucru pentru că numai Iisus ne poate face atrăgători în ochii celor care nu Îl cunosc pe Dumnezeu. Numai atunci când Îl urmăm pe Iisus pe drumul cel bun, într-o lume care preferă drumul de jos, oamenii vor fi curioși să afle de ce suntem diferiți. Dorim să-i conducem pe oameni la Iisus, iar acest lucru se întâmplă doar pe drumul cel bun, pe care călătorește Iisus.

CAPITOLUL 2

IISUS I-A PREȚUIT PE TOȚI OAMENII

John C. Maxwell

Dumnezeu este liderul care ne arată drumul cel bun încă de la început. El iubește și prețuiește oamenii atât de mult încât oricine poate avea o viață deplină și veșnică. A făcut acest lucru posibil prin Iisus. Iată cum a exprimat apostolul Ioan acest adevăr:

„Așa de mult a iubit Dumnezeu lumea: a dat pe Fiul Său, singurul Său Fiu. Și iată de ce: ca nimeni să nu fie distrus; oricine crede în El poate avea o viață deplină și veșnică. Dumnezeu nu a făcut tot acest efort de a-Și trimite Fiul doar pentru a arăta cu degetul acuzator, spunând lumii cât de rea este. El a venit să ajute, să pună lucrurile la locul lor.”

(Ioan 3:16-17, MSG)

Când Ioan a spus că Dumnezeu a iubit lumea, a subliniat clar că Dumnezeu iubește și prețuiește *toți oamenii*. Dorința Sa este ca toți să fie salvați, nu condamnați. Dacă urmezi pașii lui Iisus prin Evanghelii, vei ajunge la concluzia că El a prețuit pe toți cei pe care i-a întâlnit. Putem deveni ca Iisus atunci când urmăm exemplul Său de a iubi și prețui pe toți oamenii.

PREȚUIND OAMENII TE AJUTĂ SĂ VEZI POTENȚIALUL LOR

Iisus a fost mereu de partea „celor din afară.” El căuta întotdeauna pe cel care era trecut cu vederea. Vede potențial acolo unde, aparent, oamenii aveau puțin de oferit.

- Iisus a privit la pescari și a crezut că ar putea deveni lideri.
- Iisus a privit la Zacheu și a crezut că ar putea deveni cinstit.
- Iisus a privit spre Lazăr și a crezut că ar putea fi înviat.
- Iisus a privit la femeia samariteană și a crezut că are valoare.
- Iisus a privit la cei bolnavi și a crezut că ar putea fi vindecați.
- Iisus a privit la tâlhar și a crezut că ar putea fi iertat.

Iisus a văzut oamenii diferit față de cum îi vedeau ceilalți. El privea dincolo de problemele lor și vedea potențialul lor. Majoritatea oamenilor îi văd pe ceilalți așa cum sunt, cu neajunsurile și păcatele lor. Ei se întreabă: „De ce se comportă așa?” Iisus privea dincolo de problemele lor și vedea posibilitățile. El se întreba: „Cum pot să-i ajut să se concentreze pe posibilitățile lor?”

Ceea ce știi este următorul lucru: Dumnezeu te iubește

CÂND IOAN
A SPUS CĂ
DUMNEZEU
A IUBIT LUMEA,
A SUBLINIAT
CLAR CĂ
DUMNEZEU ÎI
IUBEȘTE ȘI-I
PREȚUIEȘTE PE
TOȚI OAMENII.

mai mult decât te iubești tu pe tine. El te prețuiește mai mult decât te prețuiești tu. De asemenea, El te încurajează mai mult decât te încurajezi tu însuși. Pentru orice gând negativ pe care îl putem spune despre noi înșine, Dumnezeu are un răspuns pozitiv pentru noi:

Tu spui: Este imposibil.

Dumnezeu spune: Toate lucrurile sunt posibile (Luca 18:27).

Tu spui: Sunt prea obosit.

Dumnezeu spune: Îți voi da odihnă (Matei 11:28-30).

Tu spui: Nimeni nu mă iubește cu adevărat.

Dumnezeu spune: Eu te iubesc (Ioan 3:16).

Tu spui: Nu mai pot continua.

Dumnezeu spune: Harul Meu îți este de ajuns (2 Corinteni 12:9).

Tu spui: Nu pot să înțeleg anumite lucruri.

Dumnezeu spune: Îți voi îndruma pașii (Proverbe 3:5-6).

Tu spui: Nu pot să o fac.

Dumnezeu spune: Poți face toate lucrurile (Filipeni 4:13).

Tu spui: Nu sunt capabil.

Dumnezeu spune: Eu sunt capabil (2 Corinteni 9:8).

Tu spui: Nu merită.

Dumnezeu spune: Va merita (Romani 8:28).

Tu spui: Nu mă pot ierta.

Dumnezeu spune: Eu te iert (1 Ioan 1:9 și Romani 8:1).

Tu spui: Nu pot să fac față.

Dumnezeu spune: Voi împlini toate nevoile tale (Filipeni 4:19).

Tu spui: Mi-e teamă.

Dumnezeu spune: Nu ți-am dat un duh de frică (2 Timotei 1:7).

Tu spui: Sunt mereu îngrijorat și frustrat.

Dumnezeu spune: Aruncă toate îngrijorările tale asupra MEA (1 Petru 5:7).

Tu spui: Nu sunt suficient de inteligent.

Dumnezeu spune: Îți dau înțelepciune (1 Corinteni 1:30).

Tu spui: Mă simt singur.

Dumnezeu spune: Nu te voi părăsi niciodată și nu te voi lăsa (Evrei 13:5).³

Viața lui Iisus, conducătorul drumului cel bun, oferă speranță oamenilor. Scripturile sunt pline de speranță oferită

VIAȚA LUI IISUS,
CONDUCĂTORUL
DRUMULUI CEL
BUN, OFERĂ
SPERANȚĂ
OAMENILOR.

celor care nu au niciuna. De ce? Pentru că Iisus ne iubește – pe toți. Așa cum spune prietenul meu Max Lucado: „Dacă Dumnezeu ar avea un frigider, poza ta ar fi pe el.”⁴ Dumnezeu este pasionat de tine!

CÂT DE IMPORTANT ESTE SĂ-I PREȚUIM PE TOȚI?

Când Iisus a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, El a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37-39). Iisus nu ar fi putut explica mai clar: iubește-L pe Dumnezeu și iubește-i pe ceilalți. Asta a făcut El și așa a trăit. Și asta așteaptă și de la noi. Ca să fim ca Iisus, trebuie să trăim după valorile Sale și să prețuim oamenii pe care îi prețuiește El - asta înseamnă pe *toți*.

Uită-te la cei pe care Iisus i-a ales ca lideri și vei înțelege că El a dat valoare oamenilor din medii variate. Andrei și Petru erau pescari. Iacov și Ioan nu erau doar pescari, ci și proprietari de afaceri care angajau alți oameni să lucreze pentru ei (Marcu 1:20). Matei era un vameș, un collector de taxe care nu era considerat vrednic să plătească zeciuială la Templu. Simon era un zelot, un revoluționar religios și politic. Ceilalți ucenici erau probabil pescari sau meșteșugari. Urmașii lui Iisus includeau cerșetori, femei, samariteni, prostituate, generali romani, farisei—oameni din toate colțurile Palestinei și din toate categoriile sociale. Iisus a arătat prețuire față de oameni în toate împrejurările: fie că își pregătea liderii, fie că slujea mulțimilor sau se întâlnea cu cineva individual.

Iisus i-a prețuit pe ceilalți pe baza a ceea ce era El, nu pe baza a ceea ce erau ei sau a ceea ce făcuseră. Nimeni nu trebuia să-I fie prieten sau o persoană bună ca să fie iubit de Iisus. De fapt, El a spus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi” (Luca 6:27-28).

IISUS I-A PREȚUIT
PE CEILALȚI PE
BAZA A CEEA
CE ERA EL, NU
PE BAZA A CEEA
CE ERAU EI
SAU A CEEA CE
FĂCUSERĂ.

El i-a prețuit și s-a apropiat de oamenii pe care ceilalți îi evitau sau îi respingeau, cum ar fi femeia de la fântână care trăia în păcat (Ioan 4:7-30), și Zacheu, un colector de taxe disprețuit (Luca 19:1-10). Chiar și când suferea pe cruce, El l-a prețuit și l-a iertat pe tâlharul ce se pocăia pe crucea de lângă El (Luca

23:40-43). Și a predicat împăcarea. Luca 5:31-32 ne arată cum Iisus și-a apărat decizia de a lua masa cu colectorii de taxe, pe când fariseii și învățătorii legii L-au criticat pentru că petrecea timp cu păcătoșii.

Privește la modul în care Iisus îi vedea și îi prețuia pe oameni:

Iisus a văzut în oameni mai mult decât trecutul lor

Fiind un lider pe drumul cel bun, Iisus a ales să vadă partea bună din oameni și să îi trateze cu dragoste și respect. Așa s-a întâmplat și când l-a întâlnit pe Matei, care în trecut înșelase oameni în calitate de colector de taxe:

„De acolo, Iisus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: „Vino după Mine”. Omul acela s-a sculat, și a mers după El. Pe când ședea Iisus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui.

Fariseii au văzut lucrul acesta, și au zis ucenicilor Lui: „Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?”

Iisus i-a auzit, și le-a zis: „Nu cei sănătoși au

trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Duceți-vă de învățați ce înseamnă: „Milă voiesc, iar nu jertfă!” Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Matei 9:9-13)

În esență, Iisus i-a spus lui Matei: „Tu ai putea fi o completare grozavă pentru echipa mea.” Iisus vedea în Matei imaginea de ansamblu a ceea ce ar fi putut deveni viața lui, chiar dacă alții nu o vedeau. Aceasta se întâmpla mereu când Iisus se uita la oameni. El vedea potențial în oameni „neșcoliți și simpli” și îi transforma în lideri catalizatori ai schimbării mondiale. Cum? Ei „fuseseră cu Iisus” (Faptele Apostolilor 4:13). Care este lecția de valoare pe care o putem învăța de aici? *Știind că Iisus ne prețuiește, asta ne crește stima de sine și scoate ce e mai bun din noi.*

Iisus a văzut în oameni mai mult decât statutul lor

Luca relatează o discuție despre cea mai mare poruncă dintre Iisus și un expert în Legea Mozaică. Sperând că ar putea să restrângă lista celor pe care ar trebui să-i iubească, expertul l-a cerut lui Iisus să definească cine este „*aproapele*”. Iată ce s-a întâmplat:

Iisus a răspuns: „Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut în mâinile unor tâlhari. Aceștia l-au dezbrăcat, l-au bătut și au plecat, lăsându-l aproape mort. Din întâmplare, un preot cobora pe același drum; și, văzându-l, a trecut pe partea cealaltă. La fel și un levit, când a ajuns în acel loc și l-a văzut, a trecut pe partea cealaltă. Dar un samaritean, fiind în călătorie, a venit acolo unde era omul; și, văzându-l, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat, i-a legat rănilor, turnând peste ele untdelemn și vin. Apoi l-a pus pe propriul său măgar, l-a dus la un han și a avut grijă de

el. A doua zi, a scos doi dinari, i-a dat hangiului și i-a spus: «Ai grijă de el și orice vei mai cheltui îți voi da înapoi când mă voi întoarce.»

„Care dintre acești trei crezi că a fost aproapele celui care a căzut în mâinile tâlharilor?”

Expertul Legii a răspuns: „Cel care a avut milă de el.” Iisus i-a spus: „Du-te și fă la fel.” (Luca 10:30-37)

De ce a ales Iisus să illustreze această poveste folosind un samaritean? Pentru că publicul evreu l-ar fi văzut pe samaritean ca pe un dușman politic, spiritual și rasial—un om disprețuit. În contrast, Iisus l-a văzut ca pe o persoană de valoare. Iisus dorea ca urmașii Săi să fie asemenea Lui. Trebuie să ne străduim să ajutăm și să plătim prețul pentru ceilalți, asemenea Samariteanului milostiv. Cu alte cuvinte, trebuie să-i căutăm pe cei care sunt bătuti, căzuți, frânți, și să-i restaurăm.

Iisus și-a dat viața pentru a ne restaura pe noi și a oferit acest exemplu pentru a ne încuraja să-i restaurăm pe ceilalți. Vom face asta doar dacă îi prețuim.

Nu vei restaura o mașină veche decât dacă vezi valoare în ea.

Nu vei restaura o piesă de mobilier decât dacă vezi valoare în ea.

Nu vei restaura oameni decât dacă vezi valoare în ei.

Vezi tu valoare în toți oamenii așa cum o face Iisus?

Recent, am vorbit despre prețuirea oamenilor în fața unui public nereligios. În timpul sesiunii de întrebări și răspunsuri, o doamnă m-a întrebat: „Cum poți spune că mă prețuiești dacă nu mă cunoști?” Este o întrebare logică din partea cuiva care nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Dar este o întrebare la care noi, ca urmași ai lui Hristos, ar trebui

să știm răspunsul. Prețuim oamenii pentru că Dumnezeu îi prețuiește. El a creat fiecare persoană și îi prețuiește enorm. Prin urmare, chiar dacă nu cunoaștem pe cineva, îl prețuim pentru că Dumnezeu îl prețuiește. Asta nu doar că ne face mai asemănători cu Iisus, dar ne oferă și cea mai bună oportunitate de a-i prezenta pe ceilalți lui Iisus.

Care este lecția Sa despre valoare pe care o putem învăța din asta? *Perspectiva mea asupra celorlalți determină comportamentul meu față de ei, iar comportamentul meu față de ei influențează răspunsul lor față de mine.*

IISUS a văzut în oameni mai mult decât păcatul lor

Liderii religioși din vremea lui Iisus doreau să-L devalorizeze și să-L discrediteze, încercând să-L forțeze să îi trateze pe alții așa cum o făceau ei. Dar Iisus nu a făcut asta. În schimb, El a ales drumul cel bun:

„Cărturarii și fariseii au adus o femeie prinsă în adulter. Au pus-o în mijlocul mulțimii și i-au spus lui Iisus: «Învățătorule, această femeie a fost prinsă în adulter. În Lege, Moise ne-a poruncit să omorâm cu pietre astfel de femei. Tu ce zici?» Spuneau aceasta ca să-L ispitească, pentru a găsi un motiv să-L acuze.

Dar Iisus S-a plecat și a început să scrie pe pământ cu degetul. Cum continuau să-L întrebe, El S-a ridicat și le-a spus: «Cel dintre voi care este fără păcat să arunce primul cu piatra în ea.» Apoi S-a plecat din nou și a scris pe pământ.

Cei care au auzit au început să plece unul câte unul, cei mai bătrâni plecând primii, până când Iisus a rămas singur cu femeia care stătea acolo. Iisus s-a ridicat și i-a spus: «Femeie, unde sunt pârâșii tăi? Nu te-a condamnat nimeni?»

«Nimeni, Doamne», a răspuns ea.

«Nici eu nu te condamn», a declarat Iisus. «Mergi acum și nu mai păcătuie.» (Ioan 8:3-11)

Când Iisus i s-a adresat spunând „femeie,” a folosit același cuvânt pe care L-a folosit când era pe cruce și I-a spus Mariei: „Femeie, iată fiul tău.” El nu o acuza; o numea o femeie de mare valoare. Era vinovată, iar oamenii religioși o disprețuiau. În timp ce aceștia o condamnau, Iisus îi arăta cum poate scrie o nouă poveste cu viața ei. Iisus și-a folosit autoritatea pentru a o elibera, nu pentru a o condamna. Iertând-o și provocând-o să-și schimbe viața, i-a îndepărtat frica și i-a dat o nouă cale de urmat.

Mi-aș dori să fim mai mult ca Iisus. Trăim într-o lume cu oameni asemănători celor descriși într-o ilustrație pe care am citit-o cu mulți ani în urmă, intitulată „Groapa.” Iată ce spunea:

Un om a căzut într-o groapă și nu a mai putut ieși singur de acolo.

- O persoană SUBIECTIVĂ a venit și a spus:
„Îți SIMT durerea, acolo jos.”
- O persoană OBIECTIVĂ a spus:
„Este logic ca cineva să cadă acolo.”
- Un adept al CREȘTINISMULUI ȘTIINȚIFIC a apărut și a spus:
„E doar IMAGINAȚIA ta că ești într-o groapă”
- Un FARISEU a spus:
„Doar oamenii RĂI cad într-o groapă.”
- Un MATEMATICIAN
a calculat CUM a căzut în groapă.

- Un COLECȚIONAR DE ROCI
l-a întrebât dacă a găsit specimene rare în groapă.
- Un REPORTER DE ȘTIRI
a vrut exclusivitatea povestirii despre groapa lui.
- Un FUNDAMENTALIST a spus:
„MERIȚI groapa ta...”
- Un REALIST a spus:
„Asta e o groapă...”
- Un GEOLOG
i-a spus să aprecieze straturile de rocă din groapă.
- Un ANGAJAT AL FISculUI
l-a întrebât dacă plătește taxe pe groapă.
- Un INSPECTOR REGIONAL
l-a întrebât dacă are autorizație să sape o groapă.
- Un PROFESOR
i-a ținut o prelegere despre: „Principiile elementare ale gropii.”
- O PERSOANĂ EVAZIVĂ
a evitat subiectul gropii cu totul.
- O PERSOANĂ CARE SE AUTOCOMPĂTIMEA
a spus:
„Nu ai văzut nimic până nu ai văzut GROAPA MEA!”
- Un CARISMATIC a spus:
„Doar MĂRTURISEȘTE că nu ești într-o groapă.”

• Un OPTIMIST a spus:
„**Lucrurile AR PUTEA FI mai rele.**”

• Un PESIMIST a spus:
„**Lucrurile VOR deveni mai rele!**”

• IISUS văzând omul,
L-A LUAT DE MÂNĂ ȘI L-A SCOS AFARĂ din groapă.⁵

Ca urmași și ambasadori ai lui Iisus, trebuie să-i prețuim suficient pe toți oamenii pentru a ne întinde mâna spre ei atunci când cad și pentru a-i ridica din nou. Care este lecția despre valoare pe care o putem învăța din asta? *Trebuie să vedem dincolo de păcatele celorlalți și să vedem valoarea pe care Iisus o vede în ei.*

CĂLCÂND PE URMELE LUI IISUS

Când mă gândesc la Iisus și citesc despre cum i-a iubit pe oameni, mă face să mă întreb: „Sunt eu ca Iisus? Îi prețuiesc pe ceilalți într-un mod care le dă speranță?” Apostolul Petru a spus: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă...” (1 Petru 3:15). Fac eu asta?

Știu că nu am urmat întotdeauna exemplul lui Iisus. Deși am știut cine era Iisus și ce a făcut încă din copilărie, mi-a luat ani de zile până să-i calc pe urme. Primul exemplu pe care l-am avut despre cum umbla Iisus a fost tatăl meu. Tata iubea oamenii. Ca lider, el mergea lent prin mulțime, ascultând și încurajând oamenii. Când avea nouăzeci de ani, mi-a spus: „John, nu-i așa că e minunat că pe măsură ce îmbătrânim, îi iubim mai mult pe oameni?” Răspunsul meu a fost: „Tată,

asta este adevărat despre tine, pentru că tu i-ai iubit întotdeauna pe oameni!” A crescut în dragostea sa pentru ceilalți pentru că mai întâi a luat decizia de a-i iubi pe toți oamenii.

Am beneficiat de exemplul tatălui meu, dar îmi amintesc ziua în care am luat decizia conștientă de a încerca să-i iubesc pe oameni așa cum a făcut-o Iisus. A fost în ziua în care am absolvit facultatea. La cină, l-am întrebat pe tata

care este cel mai bun sfat pe care mi-l poate da acum, când îmi încep cariera de pastor. El mi-a spus: „John, crede în oameni, prețuiește oamenii și iubește-i necondiționat în fiecare zi. Dacă faci aceste trei lucruri în fiecare zi, vei fi un lider pe care oamenii vor dori să-l urmeze.” Avea dreptate. De peste cincizeci și cinci de ani, am încercat să trăiesc conform aceluia sfat și am primit binecuvântările cuvintelor sale.

Am condus biserici ca pastor din 1969 până în 1995, iar pe parcursul acelor ani, cea mai mare pasiune a mea a fost să-mi împărtășesc credința. De asemenea, am condus conferințe și am scris cărți pentru a-i echipa pe pastori să devină lideri mai buni. În 1993, când editorul meu mi-a spus că mai multe dintre cărțile mele se vând către publicul general decât către creștini, am fost surprins. Această informație a început să trezească ceva în mine. Mi-am amintit de cuvintele lui Pavel: „Am intrat în lumea lor și am încercat să înțeleg lucrurile din punctul lor de vedere” (1 Corinteni 9:19, MSG).

CA URMAȘI ȘI
AMBASADORI
AI LUI IISUS,
TREBUIE SĂ-I
PREȚUIM
SUFICIENT PE
TOȚI OAMENII
PENTRU A NE
ÎNTINDE MÂNA
SPRE EI ATUNCI
CÂND CAD ȘI
PENTRU A-I
RIDICA DIN NOU.

CU CÂT M-AM
APROPIAT MAI
MULTE DE OAMENII
PIERDUȚI, CU
ATÂT I-AM IUBIT
MAI MULTE. ȘI CU
CÂT I-AM IUBIT
MAI MULTE, CU
ATÂT AU DEVENIT
MAI RECEPTIVI
LA ASCULTAREA
CREDINȚEI MELE.

Curând după aceasta, am simțit chemarea de a trece în lumea seculară pentru a putea fi sare și lumină pentru oamenii din afara bisericii. Doi ani mai târziu, am renunțat la pastorat și mi-am schimbat audiența principală.

Intrarea în această lume mi-a schimbat complet viața. Timp de douăzeci și șase de ani am fost înconjurat de comunitatea bisericii. Dintr-o dată,

devenisem un străin. A trebuit să ascult și să învăț de la oamenii pierduți pentru a putea crea o legătură cu ei. Nu mi-am pierdut niciodată identitatea în Hristos, dar am câștigat o pasiune mai mare pentru oamenii departe de Dumnezeu. Am simțit că înțeleg mai bine dragostea Lui pentru lume, și asta m-a adus mai aproape de El. Cu cât m-am apropiat mai mult de oamenii care nu aveau o relație cu Dumnezeu, cu atât i-am iubit mai mult. Și cu cât i-am iubit mai mult, cu atât au devenit mai receptivi la ascultarea credinței mele. Principiul pe care îl putem învăța din asta este foarte simplu: ***Prețuirea tuturor oamenilor deschide ușa pentru relații cu ei și oferă oportunități de a ne împărtăși credința.*** De aceea, Iisus a spus: „Fiind deschiși față de alții, îi veți determina să se deschidă față de Dumnezeu” (Matei 5:16, MSG).

TIMPUL PETRECUT CU OILE PIERDUTE

Dacă noi, ca și creștini, ne separăm de oamenii pierduți, devenim mai predispuși să-i judecăm. Avem nevoie să ne reamintim că Dumnezeu nu cere schimbarea noastră înainte de a ne oferi acceptarea Lui. El ne acceptă pentru a ne putea schimba! Acceptarea oamenilor așa cum sunt creează un teren comun, iar drumul dintre ceilalți și Iisus devine un teren comun, nu un câmp de luptă.

Când vorbesc în fața unor audiențe creștine, pentru a le aminti despre dragostea lui Iisus pentru oameni, îi ghidez printr-un exercițiu. Le spun: „Spuneți persoanei de lângă voi: ‘Iisus te iubește și te prețuiește.’” Ei fac acest lucru cu bucurie. Apoi le spun: „Spuneți persoanei de lângă voi că Iisus mă iubește și mă prețuiește și *pe mine*.” Ei răspund cu și mai mult entuziasm, deoarece le place să li se aducă aminte cât de mult îi iubește Iisus. Apoi le spun: „Spuneți-le: ‘IISUS iubește și prețuiește pe oamenii pe care nu îi cunosc.’” Și ei fac asta. În acest moment, toată lumea zâmbește și ne simțim bine. Dar apoi le spun: „Spuneți-le: ‘Iisus iubește și prețuiește pe oamenii pe care nu îi plac.’” Atunci se împiedică. Unii oameni reușesc să rostească aceste cuvinte cu stângăcie, amintindu-și că Dumnezeu iubește *pe toată lumea*. Alții pur și simplu rămân uimiți, realizând că au devalorizat oameni pe care Dumnezeu îi prețuiește.

Comportamentul nostru față de ceilalți determină adesea comportamentul

DUMNEZEU
NU NE CERE SĂ
NE SCHIMBĂM
ÎNAINTE DE A NE
ACCEPTA. EL NE
ACCEPTĂ PENTRU
A NE PUTEA
SCHIMBA!

lor față de noi și față de credința noastră. Cum îi tratezi pe ceilalți? Te separi de ei? Construiești ziduri? În loc să faci asta, caută o poartă și dezvoltă o relație. Iisus a spus: „Străluciți! Țineți ușa casei deschisă; fiți generoși cu viețile voastre” (Matei 5:16, MSG). Tu poți fi ușa care fie deschide, fie închide calea către Dumnezeu pentru un om pierdut. Prețuiește oamenii și deschide-le ușa, pentru ca lumina ta să strălucească asupra lor.

Tot ceea ce a făcut IISUS cu ceilalți a fost relațional. El a spus:

„Sunteți oboșiți? Epuizați? Sătui de tot ce înseamnă „religie”? Veniți la Mine. Petreceți timp cu Mine și vă veți recăpăta viața. Vă voi arăta cum să primiți adevărata odihnă. Mergeți alături de Mine și lucrați împreună cu Mine — priviți cum fac Eu lucrurile. Învățați ritmul harului, acel ritm firesc, care nu forțează nimic. Nu voi pune asupra voastră nimic greu sau nepotrivit. Rămâneți aproape de Mine și veți învăța cum să trăiți cu libertate și ușurință.” (Matei 11:28-30, MSG)

Fiecare parte a invitației Lui către oamenii pierduți era relațională. O poți vedea în cuvintele Lui: „Veniți la Mine... Vă voi arăta cum... Mergeți cu Mine... Lucrați împreună cu Mine... Priviți cum fac Eu... Stați alături de Mine.”

Invitația lui Iisus către cei pierduți este aceeași pentru tine și pentru mine. Iisus vrea să umbli cu El. Vrea să lucrezi cu El. Vrea să-L privești. Vei face asta? Vei alege să mergi pe drumul cel bun, prețuind toți oamenii așa cum a făcut El? Vei crea legături cu oamenii pierduți în loc să încerci să-i corectezi, atunci când Iisus nu ți-a cerut să faci asta? Vei fi sarea și lumina așa cum Iisus ne-a cerut să devenim, făcând credința ta atractivă pentru ceilalți? Știm că poți. Sperăm că o vei face.

CAPITOLUL 3

IISUS A DĂRUIT MAI MULT DECÂT A LUAT

Chris Hodges

A oferi mai mult decât primești este esența mersului pe drumul cel bun și a fi un lider slujitor. Când dăruiești mai mult decât primești, exemplifici însăși natura lui Iisus. Această valoare oferă terenul în care toate celelalte valori ale drumului cel bun cresc și înfloresc, dând naștere unei inimi care oferă și unei mâini care este deschisă.

Poți vedea acest lucru în prima minune săvârșită la o nuntă din Cana Galileii. Vinul s-a terminat—un moment teribil de jenant pentru mire și mireasă, precum și pentru familiile lor. [în contextul ebraic din vremea Domnului Iisus – n.tr.] Așa că Iisus a intervenit și i-a binecuvântat pe cei care altfel ar fi fost umiliți. Când Iisus a transformat apa în vin, El a făcut mai mult decât o simplă minune—a dezvăluit natura Sa de Fiu al lui Dumnezeu, care oferă mai mult decât ia. Locul unde oamenii veniseră să se distreze, să se bucure de cea mai bună mâncare și băutură oferite de gazde, a devenit scena în care Iisus a dăruit cu o generozitate divină.

Felul în care Iisus a dăruit mereu mai mult decât a primit a demonstrat dragostea Sa necondiționată, aceeași dragoste pe care Tatăl a arătat-o trimițându-L pe Iisus. Acest lucru este clar în una dintre cele mai cunoscute explicații ale Evangheliei: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea,

ESTE MAI FERICE
SĂ DAI DECÂT
SĂ PRIMEȘTI.

încât *L-a dat* pe singurul Său Fiu” (Ioan 3:16, sublinierea autorului). Însuși drumul parcurs de Iisus este modelul pentru chemarea ta de a fi un lider pe drumul cel bun,

chemarea de a trece dincolo de tine însuși pentru binele celor pe care îi slujești prin conducerea ta. Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă:

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (Filipeni 2:3-4).

Iisus a oferit contextul pentru acest mod de gândire când a spus: „Așa că cei de pe urmă vor fi cei dintâi, iar cei dintâi vor fi cei de pe urmă” (Matei 20:16).

Probabil că cea mai profundă învățătură despre „a da mai mult decât primești” nu se găsește în Evangheliile. Ea este rezumată de apostolul Pavel când ne îndeamnă să ne amintim cuvintele lui Iisus însuși: „Este mai ferice să dai decât să primești” (Fapte 20:35). Cuvântul tradus aici ca „ferice” provine din cuvântul grecesc *makarios*, care înseamnă literal „fericit în suflet.” [cuvântul din versiunea în limba engleză a Bibliei este „blessed” – diferit față de expresia „fericiți” din versiunile în limba română – n.tr.]

Acest sens este, de asemenea, un memento că opusul generozității este nefericirea. Cuvântul *nefericire* provine din termenul *zgârcit*, referindu-se la cineva care este egoist și nu vrea să dea nimic. Gândește-te la Scrooge la începutul poveștii *A Christmas Carol* și la atitudinea sa zgârcită, care a motivat modul său teribil de a-i trata pe toți cei din jur. Până la sfârșitul călătoriei sale din ajunul Crăciunului, Scrooge a

înțeles cât de mare era costul personal și relațional al atașării de bogățiile sale.

Se întâmplă ceva bun în interiorul tău atunci când dăruiești. Renunțarea la nevoia de a fi autosuficient, de a te agăța de ceea ce ți-a fost încredințat să administrezi, alungă nefericirea din viața ta. Descoperi bucuria care vine din a fi o binecuvântare. După cum spune versiunea *The Message*: „Nu ai cum să greșești dacă ții minte cuvintele Învățătorului nostru: «Ești mult mai fericit atunci când dăruiești, decât atunci când primești.»” (Faptele Apostolilor 20:35).

GENEROZITATEA ESTE CONTAGIOASĂ

Valoarea vieții tale nu este determinată de cât de mult realizezi sau acumulezi, ci de cât de mult din viața ta oferi. Winston Churchill a înțeles acest adevăr când a spus: „Ne susținem viața prin ceea ce primim, dar ne construim viața prin ceea ce dăruim.” De aceea Biblia ne încurajează să dăm mai mult decât luăm. Acest tip de generozitate nu doar că ne adună comori în ceruri, dar ne oferă și o viață cu adevărat abundentă, deplină și binecuvântată. Apostolul Pavel a scris: „Îndeamnă-i să facă bine, să fie bogați în fapte bune și generoși, dispuși să împartă cu alții. În felul acesta, ei își vor aduna o comoară pentru ei înșiși ca o temelie solidă pentru viitor, ca să poată apuca viața care este cu adevărat viață” (1 Timotei 6:18-19).

Una dintre cele mai bune istorisiri care ilustrează felul în care Iisus a dat mai mult decât a primit este cea în care El a spălat picioarele ucenicilor. În noaptea dinaintea răstignirii, Iisus s-a concentrat pe a dăruia ucenicilor Săi într-un mod care să le arate cum să conducă prin slujire. Este important

de remarcat că acesta este singurul moment din Scriptură în care Iisus ne spune explicit: „V-am dat un exemplu, ca să faceți și voi așa cum am făcut Eu” (Ioan 13:15, NLT). Ca lider suprem pe drumul cel bun, Iisus a subliniat cât de esențial este să dăruiești, făcând din slujire atât motivația, cât și metoda de a conduce.

Am putea fi tentați să gândim: „*A fost atât de ușor pentru Iisus să dea mai mult decât să primească—până la urmă, El este Fiul lui Dumnezeu*”, dar această scenă incredibilă de smerenie arată dorința lui Iisus de a-i pune pe ceilalți pe primul loc, chiar și în mijlocul propriilor Sale nevoi. Știm că El purta povara și greutatea de a lua asupra Sa păcatele întregii lumi. Aceasta însemna că avea propriile Sale nevoi imense—dar chiar și așa, El le-a dăruit ucenicilor Săi și ne-a oferit un exemplu care rămâne valabil în orice vreme. Ioan a relatat ce s-a întâmplat:

Înainte de praznicul Paștelor, Iisus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt.

În timpul cinei, după ce diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă, Iisus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins.

A venit, deci, la Simon Petru. Și Petru I-a zis: „Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?”

Drept răspuns, Iisus i-a zis: „Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.”

Petru I-a zis: „Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!”

Iisus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine.”

„Doamne” I-a zis Simon Petru „nu numai picioarele, dar și mâinile și capul!”

Iisus i-a zis: „Cine s-a scăldat n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți.” Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: „Nu sunteți toți curați.”

După ce le-a spălat picioarele, și-a luat hainele, S-a așezat iarăși la masă și le-a zis: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți „Învățătorul și Domnul” și bine ziceți, căci Sunt. Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu. Adevărat, adevărat, vă spun, că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți. (Ioan 13:1-17)

Citind relatarea acțiunilor lui Iisus, observ următoarele:

- El a dăruit pentru că știa cine este.
- El a dăruit de bunăvoie, din dragoste, datorită identității și scopului Său.
- El a dăruit chiar dacă Petru a înțeles greșit darul Lui.
- El a dăruit chiar dacă știa că Iuda urma să-L trădeze.

O libertate extraordinară vine din a ști cine suntem și la ce suntem chemați. Văzând exemplul lui Iisus și cât de generos a fost, ar trebui să ne simțim inspirați să-l imităm.

DUMNEZEU, DĂRUITORUL SUPREM

Prin faptul că ne-a oferit pe Fiul Său Iisus, Tatăl nostru cerească a manifestat o generozitate imposibil de cuprins, dându-ne tot ce avea mai bun. Această generozitate produce o transformare în inimile noastre. Când experimentăm dragostea și harul nemărginit al lui Hristos, dorim să trăim ceea ce am primit și să le oferim altora același dar, aceeași oportunitate de a cunoaște bunătatea și mila lui Dumnezeu. Generozitatea este contagioasă din punct de vedere spiritual. „Ați fost *tratați cu generozitate*, așadar *trăiți* și voi *cu generozitate*” (Matei 10:8, MSG, sublinierea autorului).

La început când am devenit creștin, mi s-a spus că ar trebui să dau o parte din resursele mele înapoi lui Dumnezeu. Fiind tânăr și neexperimentat, nu am pus întrebări și nici nu m-am opus. Am crezut că, *dacă Dumnezeu îmi cere asta, atunci sunt fericit să fac asta ca parte a noii mele identități*. Nu am văzut-o niciodată ca pe o opțiune sau ca pe o obligație—era doar ceva esențial și plin de bucurie. Așa cum a spus John S. Bonnell: „Dacă cineva se dăruiește mai

întâi pe sine Domnului, orice altă dăruire devine ușoară.”⁶ De-a lungul anilor, pe măsură ce Dumnezeu a continuat să mă binecuvânteze și să-mi încredințeze mai multe, am încercat să-mi extind capacitatea de generozitate și să-mi cresc constant dărnicia.

De-a lungul Bibliiei,

GENEROZITATEA
ESTE
CONTAGIOASĂ DIN
PUNCT DE VEDERE
SPIRITUAL. „AȚI
FOST TRATAȚI CU
GENEROZITATE, AȘA
CĂ TRĂIȚI ȘI VOI CU
GENEROZITATE.”

- MATEI 10:8

Dumnezeu le cere oamenilor Săi să fie darnici. Trebuie să Îi returnăm o parte din veniturile noastre din primele roade și să oferim mai mult pe măsură ce creștem în capacitatea de a dăruia. Îmi place să dăruiesc, pentru că mă

identifică, într-o mică măsură, cu marele nostru Dumnezeu. Tot ceea ce definește natura lui Dumnezeu este dăruirea.

În contrast puternic cu dăruirea abundentă a Domnului, tot ceea ce definește natura diavolului este să ia. Cei care dăruiesc se gândesc doar la ce pot face pentru ceilalți, în timp ce aceia care iau se gândesc doar la ce pot obține pentru ei înșiși. Simplu spus, o jertfă te va costa întotdeauna ceva, în timp ce egoismul va căuta întotdeauna să câștige ceva.

Vedem acest contrast clar într-o întâmplare în care un dar extrem de scump a fost oferit lui Iisus —un parfum luxos folosit de o femeie pentru a-I spăla picioarele. Iisus a primit generozitatea ei copleșitoare, chiar dacă cei din jur, inclusiv ucenicul Său, Iuda Iscarioteanul, și-au exprimat disprețul și îngrijorarea. Acest eveniment reprezintă una dintre cele mai mari expresii de dragoste arătate vreodată lui Iisus și este una dintre puținele scene consemnate în toate cele patru Evanghelii: Matei 26:6-13; Marcu 14:3-9; Luca 7:36-50; și Ioan 12:1-8.

Iisus mânca în casa cuiva când o femeie cunoscută ca fiind păcătoasă a turnat un parfum scump pe picioarele Lui, plângând și ștergându-le cu părul ei. Gestul ei îndrăzneț a provocat o mare neliniște în rândul celor de față, care au reacționat cu furie la prezența unei astfel de femei și la prețul exorbitant al parfumului. Iuda a întrebat: „De ce nu s-a

„DACĂ CINEVA SE
DĂRUIEȘTE MAI
ÎNTÂI PE SINE
DOMNULUI, ORICE
ALTĂ DĂRUIRE
DEVINE UȘOARĂ.”
- JOHN S. BONNELL

vândut acest mir cu trei sute de lei [echivalentul salariului pe un an de zile N. tr.], și să se fi dat săracilor?” (Ioan 12:5).

Pentru a ne asigura că înțelegem motivația lui Iuda, Ioan a spus că lui Iuda nu îi păsa de săraci; el era responsabil de punga cu bani și obișnuia să ia pentru sine din ea (Ioan 12:6). Trista realitate este că încercarea lui Iuda de a o discredita pe femeie și de a-și aduce beneficii s-a întors împotriva lui. Această femeie este amintită pentru totdeauna ca fiind cea care i-a oferit lui Iisus ultimul gest de iubire înainte de moartea Sa. Iuda în schimb este amintit pentru totdeauna ca cel care L-a trădat pe Iisus și a adus autoritățile să-L aresteze.

Privind contrastul dintre cei doi, este evident că nu poți dăruia ceea ce nu ai primit. Nu poți exprima ceea ce nu ai experimentat tu însuși. Iisus a explicat: „De aceea îți spun: i s-au iertat multe păcate, căci a iubit mult. Dar celui căruia i se iartă puțin, iubește puțin” (Luca 7:47). Capacitatea noastră de a iubi se extinde pe măsură ce primim dragostea lui Dumnezeu. Noi iubim pentru că El ne-a iubit întâi (1 Ioan 4:19).

FIECARE PERSOANĂ ESTE APROAPELE TĂU

Pentru a fi un lider pe drumul cel bun, ca Iisus, trebuie să dai mai mult decât ieși, având o inimă deschisă și o mână larg deschisă. Această calitate afectează și modul în care îi vezi pe ceilalți și dorința ta de a-i iubi, în ciuda diferențelor dintre voi. John a discutat deja pilda Samariteanului milostiv în capitolul 2. Iisus a spus această istorisire nu doar pentru a sublinia importanța de a ajuta pe cineva, ci și pentru a-i încuraja pe ascultătorii Săi să fie generoși și să arate bunătate și grijă unui străin aflat în nevoie. Povestea dezvăluie modul

în care oamenii tind să răspundă celor pe care îi întâlnesc. Iar felul în care vedem oamenii influențează modul în care îi tratăm.

Hoții au văzut o victimă de exploatat. S-ar putea să nu fii un tâlhar, dar uneori îi tratăm pe oameni așa cum acești

tâlhari l-au tratat pe călător. Așteptăm ca alții să ne slujească și să se conformeze modului nostru de a face lucrurile. Îi folosim, împreună cu resursele și contribuțiile lor, pentru a ne împlini propriile agende egoiste. În esență, presupunem: „Ceea ce este al tău este al meu și am de gând să-l iau.”

Preotul și levitul au văzut o problemă de evitat. Erau prea ocupați cu slujba lor prin care deveneau neprihăniți ca să se oprească și să ajute pe cineva aflat în mare nevoie. Uneori putem fi la fel de indiferenți. Ne justificăm lipsa de timp sau de bani pentru a ajuta pe cineva care suferă chiar în fața noastră. Presupunem că alții îi vor ajuta și ne spunem: „Ceea ce este al meu este al meu și am de gând să-l păstrez.”

Samariteanul milostiv a văzut o persoană care trebuia iubită. El era dispus să-și ofere timpul, atenția, banii, grija și compasiunea unui străin lăsat să moară, ignorat de ceilalți. A văzut acest călător aflat în nevoie ca pe un semen al său, pe cineva care merita ajutorul lui. Așa că i-a oferit acestui om rănit tot ce a putut și nu a așteptat nimic în schimb. Atitudinea sa a fost: „Ce este al meu este și al tău și sunt dispus să ți-l dăruiesc.”

Una dintre cele mai profunde revelații despre viața ta este că atunci când Îl urmezi pe Iisus, viața ta nu mai este a ta. Ai fost cumpărat cu un preț. Și ar trebui să îi privești pe

UNA DINTRE CELE
MAI PROFUNDE
REVELAȚII DESPRE
VIAȚA TA ESTE CĂ
ATUNCI CÂND ÎL
URMEZI PE IISUS,
VIAȚA TA NU MAI
ESTE A TA.

ceilalți ca pe niște persoane care trebuie iubite, pentru că ai fost iertat și iubit cu atâta har și milă de către Dumnezeu. A dărui mai mult decât primești începe cu felul în care îi vezi pe cei din jur.

ADĂPAREA CĂMILELOR

Deși Iisus a dărui mai mult decât a primit, am putea presupune că acest lucru a fost ușor pentru El, deoarece este Fiul lui Dumnezeu. Ca om, în timpul vieții sale pe pământ, Iisus a primit o moștenire strămoșească a dăruirii, care își are originea până la stră-străbunica sa, Rebeca, soția lui Isaac și mama lui Iacov. Povestea ei exemplifică importanța de a dărui mai mult decât primești.

Cartea Geneza spune că Avraam îmbătrânea și dorea o soție bună pentru fiul său, Isaac, așa că Avraam și-a trimis slujitorul cel mai important să găsească una. Avraam nu dorea ca Isaac, singurul său copil, să plece de acasă și să facă, poate, o alegere greșită.

Slujitorul lui Avraam a plecat cu zece cămile și cu tot felul de bunuri pentru a încheia o înțelegere. Simțind presiunea de a găsi o femeie vrednică pentru fiul stăpânului său și întrebându-se cum va ști când a găsit-o, slujitorul s-a rugat pentru un semn când a ajuns la o fântână.

Apoi s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul stăpânului meu Avraam, fă-mă să reușesc astăzi și arată bunătate stăpânului meu Avraam. Iată, stau lângă acest izvor și fetele cetății vin să scoată apă. Fie ca atunci când îi voi spune unei tinere: ‘Te rog, lasă-ți ulciorul jos ca să beau’ și ea va răspunde: ‘Bea, și voi da apă și cămилелor tale’—să fie ea cea pe care ai ales-o pentru slujitorul

Tău Isaac. Prin aceasta voi ști că ai arătat bunătate stăpânului meu” (Geneza 24:12-14).

Aceasta a fost o rugăciune destul de îndrăzneță. Vedeți voi, cămilele beau, în medie, aproximativ 20 de galoane [aproximativ 75 litri în sistemul metric – N. tr.] de apă la sfârșitul unei zile lungi și călduroase de călătorie. Slujitorul avea zece cămile—deci, dacă o tânără s-ar oferi nu doar să-i dea de băut, ci și să adape cămilele, aceasta ar depăși cu mult ceea ce ar oferi cineva în mod normal.

Și sigur că da, „înainte de a-și termina rugăciunea, Rebeca a venit cu ulciorul pe umăr” (Geneza 24:15). Slujitorul i-a cerut un pahar cu apă, iar ea a fost de acord și a spus că va adăpa și cămilele lui. Zece cămile, fiecare bând aproximativ 5 litri, echivalează cu 1500 litri. Această cantitate imensă de apă, scoasă cu un ulcior de aproximativ 19 litri, ar necesita aproximativ 40 de drumuri la fântână!

Doar după ce Rebeca a demonstrat un spirit generos și o bunătate fără așteptări a aflat care era misiunea slujitorului. Nu a așteptat nimic în schimb, dar i s-au oferit bijuterii de aur și un soț. Nu avea idee cât de mult i-ar schimba viața actul său de generozitate—și viețile generațiilor care au urmat. Asta arată că nu poți ști niciodată ce se poate întâmpla când adapi cămilele cuiva. Dar totuși nu acesta ar trebui să fie motivul pentru care o faci—le adapi pentru a sluji, pentru a dărui mai mult decât primești.

DĂRUIREA ÎNCEPE ÎN INIMĂ

Pentru că avea o inimă dornică să dăruiască, Iisus a fost dispus să spele picioarele murdare și prăfuite ale ucenicilor Săi—chiar și pe cele ale lui Iuda, care urma să-L trădeze în acea noapte. Pentru că spiritul Rebecăi era pur, ea a fost

LIDERII CARE
MERG PE DRUMUL
CEL BUN ȘI DAU
MAI MULT DECÂT
PRIMESC ÎNCEP
CU CEEA CE AU,
NU CU CEEA CE
AR PUTEA AVEA
ÎNTR-O ZI.

dispusă să dăruiască mai mult decât i s-a cerut, fără a aștepta nimic în schimb. Exemplele lor ne amintesc că a dăruia mai mult decât primești începe cu o atitudine de generozitate. Aceasta este baza, nu un obiectiv viitor. Am putea fi tentați să spunem: „Dacă aș câștiga la loterie, atunci mi-aș permite să

fiu generos” sau „Dacă aș fi pensionat, atunci mi-aș permite să donez mai mult din timpul meu.” Liderii care merg pe drumul cel bun și dăruiesc mai mult decât primesc încep cu ceea ce au, nu cu ceea ce ar putea avea într-o zi.

Iisus și străbunica sa de-a treizeci și șaptea generație au fost dispuși să facă ceva umilitor, obositor, fără să se plângă. Spălarea picioarelor și adăparea cămilelor nu au fost simple gesturi izolate, ci o expresie a caracterului lor, a convingerilor profunde și a compasiunii esențiale. Aceste acțiuni reflectă esența conducerii pe drumul cel bun.

A dăruia mai mult decât primești începe cu atitudinea inimii tale, nu cu lista de organizații de caritate pe care le sprijini sau cu numărul de zerouri din donațiile tale. În fiecare zi poți oferi atenția, interesul, compasiunea și înțelepciunea ta celor din jur. Te poți concentra pe investirea în lucruri intangibile și eterne, mai degrabă decât în posesiuni temporare. Poți urma învățătura lui Iisus, care a spus: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde moliile și rugina le distrug și unde hoții le sapă și le fură. Ci strângeți-vă comori în cer, unde nici moliile, nici rugina nu le distrug și unde hoții nu le sapă și nu le fură” (Matei 6:19-20). El nu spunea că tezaurul pământesc este greșit sau rău—ci că pur

și simplu nu va dăinui sau nu va continua să aibă valoare. Impactul generozității tale, însă, va dăinui dincolo de viața ta.

Nu poți ști niciodată ce efect poate avea un act de bunătate asupra altcuiva. Iisus a spus: „Și dacă cineva dă chiar și doar un pahar de apă rece unuia dintre acești micuți care este ucenicul Meu, adevărat vă spun, că acea persoană nu-și va pierde răsplata” (Matei 10:42). Liderii de pe drumul cel bun știu că mici acte de dăruire aduc mari recompense. Ei știu că mesajele de încurajare, e-mailurile și apelurile telefonice pot fi o binecuvântare pentru alții. Ei știu că a merge dincolo de așteptări stabilește un exemplu pentru toți cei pe care îi conduc.

A dăruii mai mult decât primești acum are, de asemenea, un impact uriaș asupra vieților altora în viitor. Iisus a spus: „V-am trimis să secerăți acolo unde nu voi ați muncit. Alții au făcut munca grea, iar voi ați beneficiat de pe urma ostanelilor lor” (Ioan 4:38). Tu și eu am beneficiat de pe urma disponibilității nenumăraților oameni care au dăruit mai mult decât au primit. S-au smerit și au slujit. Și-au administrat binecuvântările pentru a fi o binecuvântare pentru alții.

Liderii de pe drumul cel bun dăruiesc mai mult decât primesc, știind că exemplul pe care îl dau poate inspira pe alții să dăruiască mai mult din ei înșiși. Acest tip de dăruire este exemplul suprem al conceptului de „a plăti în avans.” Când dăruiești ca Iisus, ai încredere că generozitatea ta va avea un impact pozitiv asupra altora.

OFERIND CEA DE-A DOUA MILĂ

Iisus nu doar a demonstrat valoarea dăruirii prin exemplul Său, ci i-a și învățat acest principiu în predica Sa. În Predica de pe Munte, El a subliniat nu doar importanța principiului de a dărui mai mult decât a primi, ci și de a dărui mai mult decât se așteaptă ceilalți:

„Ați auzit că s-a zis: „Ochi pentru ochi, și dinte pentru dinte.”

Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.

Orișicui vrea să se judece cu tine, și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.

Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.

Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine.” (Matei 5:38-42)

Citând legea Vechiului Testament „ochi pentru ochi,” Iisus a răsturnat înțelegerea noastră umană despre echitate, cerându-le să facă ceea ce este, probabil, contrar intuiției oamenilor. El i-a provocat pe oameni să facă mai mult decât li se cere atunci când toată lumea dorește în mod natural să facă minimumul necesar. Iisus ne-a învățat să facem ceea ce este necesar pentru a ne înțelege cu ceilalți și pentru a-i trata așa cum am vrea să fim tratați.

S-ar putea să te întrebi: *Ce se întâmplă dacă ceilalți nu sunt dispuși să ne trateze cu bunătatea pe care le-o oferim?* Ce se întâmplă dacă ne cer mai mult decât ne simțim obligați să dăruim? Iisus a spus să îi copleșim cu generozitate, să îi surprindem depășindu-le cererile. Dacă spun că au dreptul la cămașa ta, dă-le și cămașa, și haina. Dacă cineva te

obligă să mergi o milă și să-i cari bagajele grele și armura, așa cum făceau adesea soldații romani cu cetățenii, atunci poartă povara lor nu doar o milă, ci două.

Iisus, liderul suprem de pe drumul cel bun, a învățat că a dăruii mai mult decât primești atrage atenția celorlalți. Liderii de pe drumul cel

bun se remarcă pentru că merg dincolo de ceea ce li se cere. Ei nu ies în evidență atunci când fac strictul necesar. Ies în evidență pentru că oferă mai mult decât se așteaptă în mod rezonabil. Iisus nu a spus că cel care lovește mai tare câștigă lupta. Nu, El a spus să întoarcem și celălalt obraz.

Ceea ce ne va deosebi pe mine și pe tine de restul lumii este celălalt obraz și a doua milă. Iisus ne cere să dăm mai mult decât se așteaptă de la noi. El nu ne-a cerut să îi tratăm pe ceilalți doar echitabil. Iisus ne-a spus să mergem pe drumul cel bun și să dăm mai mult, să ne pese mai mult și să facem mai mult decât s-ar aștepta cineva vreodată. De ce? Pentru că acțiunile noastre spun: „Parcurg această primă milă pentru tine, dar cea de a doua milă este doar datorită lui Iisus. Când merg a doua milă, vei vedea pe Iisus în mine.” A doua milă este locul în care ceilalți simt și văd acest lucru.

Ca urmași ai lui Hristos, ar trebui să căutăm întotdeauna modalități de a merge a doua milă, chiar înainte ca ceilalți să se gândească să o parcurgă pe prima. În fața adversității, ar trebui să fim *amabili*, în loc să răspundem *la fel*. Când facem aceste lucruri, suntem asemenea lui Iisus, care a mers mult mai departe de a doua milă sau de orice măsură

IISUS NE-A SPUS
SĂ MERGEM PE
DRUMUL CEL
BUN ȘI SĂ DĂM
MAI MULT, SĂ NE
PESE MAI MULT
ȘI SĂ FACEM MAI
MULT DECÂT S-AR
AȘTEPTA CINEVA
VREODATĂ.

umană în ceea ce ne-a oferit. El și-a dat viața pentru ca toți să fie restaurați în relația cu Tatăl Său. Iisus nu doar le-a spus urmașilor Săi: „Nu este dragoste mai mare decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15:13). El chiar a făcut-o. El și-a demonstrat dragostea dându-și viața pentru tine, pentru mine și pentru toți ceilalți. A stabilit un exemplu de lider pe drumul cel bun, care dăruiește mai mult decât primește.

Nu uita niciodată că atunci când dăruim, dăm Domnului și avem privilegiul de a reflecta cine este Dumnezeu—Dăruitorul suprem. Aceasta este ceea ce Iisus așteaptă de la noi și ceea ce ar trebui să ne străduim să facem în fiecare zi.

CAPITOLUL 4

IISUS NU A ȚINUT EVIDENȚA

John C. Maxwell

Oamenii care merg pe drumul de jos și pe cel de mijloc în viață țin evidența, iar ca rezultat, deteriorează relațiile, deoarece transformă interacțiunile lor cu ceilalți în tranzacții. Ei se compară constant cu alții pentru a se pune într-o lumină mai favorabilă. Țin cont de toate momentele în care au dat ceva cuiva sau au făcut un bine și numără toate ocaziile în care acea persoană s-a ofensat sau a cauzat o ofensă. Când scorul devine prea dezechilibrat, relația, de obicei, se destramă și se termină. Prin natura sa, ținerea evidenței este competitivă. Oamenii fac asta pentru a se arăta pe ei înșiși ca fiind câștigătorii, iar pe ceilalți ca pierzători. Ținerea evidenței poate fi bună pentru jocuri—dar nu pentru relații. De aceea, Iisus nu ține evidența.

Dacă cineva ar fi avut dreptul să țină evidența, acela ar fi fost Iisus. El este Dumnezeu în trup omenesc—omul perfect care nu a păcătuit niciodată. Dar El a ales să meargă pe drumul cel bun și a folosit o altfel de „matematică.”

ȚINEREA
EVIDENȚEI POATE
FI BUNĂ PENTRU
JOCURI—DAR NU
PENTRU RELAȚII.
DE ACEEA,
IISUS NU ȚINE
EVIDENȚA.

Indiferent de câte ofense I-am adus sau ce fel de scor negativ am acumulat, atunci când îi cerem lui Iisus să ne ierte, El șterge totul și o ia de la capăt. El a iubit întotdeauna fără să corecteze, a dăruit fără așteptări și a iertat fără condiții.

Urmează-L pe Iisus prin Evanghелиi și vei vedea că refuză să țină evidența și îi încurajează pe ceilalți să urmeze exemplul Său. În timp ce alții îl disprețuiau și îl evitau pe Matei, Iisus l-a chemat să fie unul dintre ucenicii Săi (Matei 9:9). După ce a restaurat în mod miraculos vederea a doi orbi, Iisus le-a spus să nu spună nimănui despre asta (Matei 9:30). Nu a condamnat femeia prinsă în adulter, ci i-a spus să lase în urmă viața de păcat (Ioan 8:10-11). A subliniat iertarea în locul judecății când o femeie păcătoasă l-a uns picioarele cu parfum (Luca 7:36-50). I-a învățat pe ceilalți importanța de a ierta, în loc să țină evidența, în pilda slujitorului nemilostiv (Matei 18:21-35). Și i-a iertat pe cei care L-au răstignit (Luca 23:33-34).

Chiar și ultimul act al lui Iisus înainte de moartea Sa pe cruce, a fost unul de pe drumul cel bun, arătând că nu ținea evidența. Pe când Iisus suferea între doi infractori / tâlhari, cel de pe o parte îl insulta. Celălalt însă l-a muștră:

„Nu te temi de Dumnezeu?... Noi suntem pedepsiți pe drept, căci primim ce am meritat pentru faptele noastre. Dar omul acesta n-a făcut niciun rău.”

Apoi i-a spus: „Iisuse, adu-ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta.”

Iisus i-a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai.” (Luca 23:40-43)

Iisus nu ținea evidența pentru că vedea o imagine de ansamblu mai mare. A ales un drum diferit, același drum pe care suntem încurajați să-l urmăm în cursa vieții noastre. Autorul Epistolei către Evrei spune că noi ca urmași ai

lui Hristos ar trebui să „privim la Iisus, inițiatorul și desăvârșitorul credinței noastre; care, pentru bucuria ce i-a fost pusă înainte, a îndurat crucea, disprețuind rușinea, și s-a așezat la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2, KJV). În loc să țină evidența împotriva celui condamnat de lângă el, Iisus a disprețuit rușinea, a îndurat crucea și a iertat păcatele unuia care nu ar fi putut face nimic pentru a schimba scorul în favoarea sa.

IISUS A ALES SĂ CONTINUE SĂ IERTE

Dacă vreodată te îndoiești de cât de departe era dispus Iisus să meargă pentru a evita să țină evidența, nu trebuie decât să privești la interacțiunile Sale cu Petru, persoana căreia avea să-i încredințeze cheile Împărăției cerurilor (Matei 16:19).

Petru era arogant și ținea evidența. Credea că este mai bun decât ceilalți ucenici și nu îi era teamă să o spună. În noaptea în care Iisus urma să fie arestat, Matei a consemnat interacțiunea lui Petru cu Iisus:

Atunci Iisus le-a spus: „În noaptea aceasta toți vă veți poticni din pricina Mea, căci este scris:

„Voi bate păstorul, și oile turmei se vor risipi.”

Dar după ce voi învia, voi merge înaintea voastră în Galileea.”

Petru I-a răspuns: „Chiar dacă toți se vor poticni din pricina Ta, eu niciodată nu mă voi poticni.”

„Adevărat îți spun,” i-a răspuns Iisus, „chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori.”

Dar Petru a declarat: „*Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, nu mă voi lepăda de Tine!*” Și toți ceilalți ucenici au spus la fel. (Matei 26:31-35, sublinierea autorului)

Dar, Iisus știa ceea ce se va întâmpla, Petru nu a ales să moară împreună cu El. Nici măcar nu a luat apărarea lui Iisus sau să vorbească în favoarea Lui:

Petru stătea afară, în curte, și o slujnică s-a apropiat de el și i-a spus: „Și tu erai cu Iisus din Galileea.”

Dar *el a negat* în fața tuturor, zicând: „Nu știu despre ce vorbești.”

Apoi s-a dus la poartă, unde o altă slujnică l-a văzut și a spus celor de acolo: „Și acesta era cu Iisus din Nazaret.”

El a negat din nou, cu jurământ: „Nu-l cunosc pe omul acesta!”

După puțină vreme, cei care stăteau acolo s-au apropiat de Petru și i-au zis: „Cu siguranță și tu ești unul dintre ei; accentul vorbirii te trădează.”

Atunci *el a început să rostească blesteme și a jurat:* „Nu-l cunosc pe omul acesta!”

Imediat un cocoș a cântat. Atunci Petru și-a amintit cuvintele lui Iisus: „Înainte ca să cânte cocoșul, *te vei lepăda de Mine de trei ori.*” Și a ieșit afară și a plâns cu amar. (Matei 26:69-75, sublinierea autorului)

Când Petru a căzut, a fost în cel mai nepotrivit moment și a căzut atât de tare încât, probabil, s-a gândit că nu mai există nicio cale de recuperare pentru el. De aceea a plâns cu amar. Astăzi, am spune că a fost „lovit” de trei ori și Petru a fost „eliminat.” Jocul s-a terminat! Inima lui era frântă.

Dacă tu sau eu am fi fost trădați de Petru așa cum a fost Iisus, am fi putut simți amărăciune. Am fi decis să nu mai avem vreodată încredere în el? L-am fi respins? Am fi decis să nu mai vorbim cu el niciodată? Sau dacă am fi avut un mesaj pentru el, cum ar fi sunat? Probabil că n-ar fi fost unul pozitiv. Dar după învierea lui Iisus, îngerul mesager a făcut clară perspectiva lui Dumnezeu când s-a întâlnit cu femeile care-L căutau pe Iisus la mormânt:

„Dar, ridicându-și ochii, au văzut că piatra, care era foarte mare, fusese rostogolită. Intrând în mormânt, au văzut un tânăr îmbrăcat într-o haină albă, așezat pe partea dreaptă, și au fost cuprinse de uimire.

„Nu vă înspăimântați,” le-a spus el. „Îl căutați pe Iisus Nazarineanul, care a fost răstignit. A înviat! Nu este aici. Priviți locul unde L-au pus. Dar mergeți, spuneți-le *ucenicilor Lui și lui Petru*: «EL merge înaintea voastră în Galileea. Acolo Îl veți vedea, așa cum v-a spus.»” (Marcu 16:4-7, sublinierea autorului)

Dacă îngerul ar fi spus doar „Mergeți și spuneți ucenicilor Lui,” Petru și ceilalți ar fi putut crede că el nu mai face parte din grup, că este eliminat. Dar mesajul a fost clar: Dumnezeu nu a ținut evidența, iar jocul nu s-a terminat pentru Petru. El era încă ucenic, iar Iisus avea încă planuri pentru el. Acest lucru a devenit foarte clar pentru Petru în ziua când a plecat la pescuit după înviere, iar Iisus a apărut pe mal pentru a-i hrăni pe el, pe Iacov, pe Ioan și pe alți patru ucenici la micul dejun:

„După ce au mâncat, Iisus i-a spus lui Simon Petru: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?»

„Da, Doamne,” a spus el, „Tu știi că Te iubesc.”

Iisus i-a spus: „Hrănește mielușei Mei.”

Iisus l-a întrebat din nou: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

El a răspuns: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc.”

Iisus i-a spus: „Păzește oile Mele.”

A treia oară, i-a spus: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?”

Petru s-a întristat pentru că Iisus l-a întrebat a treia oară: „Mă iubești?” și i-a răspuns: „Doamne, Tu știi toate lucrurile; Tu știi că Te iubesc.” (Ioan 21:15-17)

Când Iisus l-a întrebat pe Petru: „Mă iubești?” pentru prima dată, a folosit cuvântul *agape*, care se referă la iubirea divină, necondiționată. Înainte de negarea și eșecul său, Petru probabil ar fi răspuns cu îndrăzneală folosind *agape*, spunând: „Desigur că Te iubesc cu acea iubire necondiționată.” Dar, cunoscându-și acum propria slăbiciune, Petru a răspuns că Îl iubește pe IISUS folosind cuvântul *fleo*, care nu este iubirea divină necondiționată, ci o iubire umană mai slabă. A doua oară când Iisus l-a întrebat, a folosit din nou cuvântul *agape*. Dar a treia oară, Iisus a schimbat cuvântul în întrebarea sa din *agape* în *fleo*. Iisus și-a coborât așteptările la nivelul lui Petru. El a vrut ca Petru să înțeleagă că nu se așteaptă să ofere ceea ce nu era capabil să dea. Aceasta i-a dat lui Petru speranță. Indica faptul că iubirea pe care Petru era capabil să o ofere, oricât de imperfectă sau limitată ar fi fost, era suficientă pentru Iisus.

RENUNȚÂND LA COMPARAȚIE

Deși reabilitarea lui Iisus i-a făcut mult bine lui Petru, ucenicul mai avea nevoie de o ultimă lecție pentru a-l ajuta

să renunțe la obiceiul nesănătos de a ține evidența. După ce Petru a spus pentru a treia oară că îl iubește, Iisus i-a spus din nou să hrănească oile Sale. Apoi i-a zugrăvit o imagine a ceea ce avea să fie viața lui Petru după reabilitarea sa. Însă Petru nu a putut rezista tentației de a se compara cu ceilalți încă o dată:

[Iisus a spus] „Adevărat, adevărat, îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeași și te duceai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile, și altul te va încinge, și te va duce unde nu vei voi.”

A zis lucrul acesta ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și, după ce a vorbit astfel, i-a zis: „Vino după Mine.”

Petru s-a întors, și a văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea IISUS, acela care, la cină, se rezemase pe pieptul lui IISUS, și zisese: „Doamne, cine este cel ce Te vinde?”

Petru s-a uitat la el și i-a zis lui Iisus: „Doamne, dar cu acesta ce va fi?”

Iisus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!”

Din pricina aceasta, a ieșit zvonul printre frați că ucenicul acela nu va muri deloc. Însă Iisus nu zisese lui Petru că nu va muri deloc, ci: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?”

Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată.

(Ioan 21:18-24 VDC)

Ca răspuns la încercarea lui Petru de a se compara cu Ioan, Iisus i-a arătat clar că nu va permite acest lucru. În esență, El rupea pentru totdeauna „cartonașul de scor” [Scorecard

(En) reprezintă o fișă, cartonaș, de ținere a evidenței în mai multe domenii: 1) business – pentru urmărirea indicatorilor de performanță, performanței financiare, etc; 2) Sport – scorul dar și alte performanțe împotriva unei echipe adverse; 3) Educație – școlile și universitățile pentru monitorizarea performanței studenților; 4) Sănătate – măsurarea eficienței tratamentului și evidența metricelor din spitale. N. tr.] al lui Petru, spunându-i același lucru pe care ni-l spune și nouă: în loc să ții scorul, doar urmați-Mă și faceți ce fac Eu.

RUPE-ȚI „CARTONAȘUL DE SCOR”

Dacă Petru a putut să se ridice după eșec cu binecuvântarea lui Iisus și să-și îndeplinească scopul, atunci și noi putem. Și putem ajuta și încuraja pe alții să facă la fel—dacă renunțăm noi înșine la ținerea evidenței.

Ca ființe umane, avem dorința de a ține evidența. Știu că așa este în cazul meu. Sunt, în mod natural, competitiv. Vreau să câștig. Dar, în primii mei ani de leadership, un mentor mi-a dat un sfat. Mi-a spus: „Dacă ești lider, cineva te va răni. Ai de făcut o alegere. Poți să cari această povară azi și mâine sau poți să o lași jos.” Am descoperit că avea dreptate. A ține evidența este ca și cum ai purta o valiză după tine. Cu cât ții mai mult evidența, cu atât devine mai grea. Și o iei peste tot. O târăști la serviciu cu tine. O iei la prânz. Dormi cu ea. Simți greutatea ei când te speli pe dinți, faci exerciții sau petreci timp cu familia. Este obositor.

Este mai bine să renunțăm la „cartonașul de scor,” așa cum face Dumnezeu. Cum putem să devenim mai asemenea lui Iisus și să încetăm să mai ținem evidența celorlalți? Începe prin a face trei lucruri:

1. Iartă-i pe toți, pentru că toți au nevoie de iertare

Cu toții tânjim după iertare. Ca oameni care L-au acceptat pe Hristos, cunoaștem puterea iertării. Dumnezeu este un iertător mareț și o persoană care alege să nu-și aducă aminte. Prin profetul Ieremia,

Dumnezeu a spus: „Le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (31:34). Dumnezeu iartă coșmarurile din trecutul nostru, pentru ca noi să ne putem revendica visele pentru viitor. Ca să fim asemenea lui Iisus și asemenea Tatălui, trebuie să iertăm.

Trebuie să ne amintim că toți ceilalți tânjesc după iertare, la fel ca și noi. Chiar și cei care nu-L cunosc pe Iisus simt această nevoie. Romancierul Ernest Hemingway a scris o povestire scurtă intitulată „Capitala Lumii”, care începe astfel:

„Madridul este plin de băieți pe nume Paco, diminutiv al numelui Francisco, și există o glumă în Madrid despre un tată care a venit la Madrid și a pus un anunț într-una din rubricile ziarului „El Liberal” care suna cam așa: PACO, HAI SĂ NE ÎNTÂLNIM LA HOTEL MONTANA, MARȚI LA PRÂNZ, TOTUL ESTE IERTAT, TATA, și cum o trupă a Guardia Civil [Forță de ordine din Spania echivalentă cu Jandarmeria din România – N. tr.] a trebuit să fie chemată pentru a dispersa pe cei opt sute de tineri care au răspuns la anunț.”⁷

DUMNEZEU IARTĂ
COȘMARURILE
DIN TRECUTUL
NOSTRU,
PENTRU CA NOI
SĂ NE PUTEM
REVENDECA
VISELE PENTRU
VIITOR.

„IERTAREA NU
ESTE UN ACT
OCAZIONAL; ESTE
O ATITUDINE
PERMANENTĂ.
ACEASTA A FOST
CEEAA CE IISUS
I-A ÎNVĂȚAT PE
UCENICII SĂII.”
- MARTIN LUTHER
KING JR.

Eu sunt Paco, la fel și tu. Lumea este plină de oameni ca și Paco ce caută iertare.

Pentru a fi asemenea lui Iisus, trebuie să împărtășim dorința Lui de a iubi și a ierta pe ceilalți, deoarece toată lumea are nevoie de iertare. Când Pavel a descris *dragostea* în prima sa epistolă către Corinteni, a scris: „Dragostea este

îndelung răbdătoare, este plină de bunătate. Dragostea nu pizmuiește, nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu-și caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău” (1 Corinteni 13:4-5). A nu ține cont de răul făcut este pur și simplu o altă modalitate de a spune să nu ținem evidența.

Efeseni 4:32 spune: „Fiți buni unii cu alții, plini de compasiune, iertându-vă unii pe alții, după cum și Dumnezeu v-a iertat în Hristos.” Iertarea nu este despre a ține scorul, ci despre a pierde evidența. Și, după cum a subliniat Martin Luther King Jr., „Iertarea nu este un act ocazional; este o atitudine permanentă. Aceasta a fost ceea ce Iisus i-a învățat pe ucenicii Săi.”⁸ Este ceea ce Iisus ne învață și pe noi. Iar atunci când obosești să-i mai ierți pe ceilalți, amintește-ți ce i-a spus Iisus lui Petru, când acesta a întrebat dacă de șapte ori este suficient pentru a ierta: „Șapte! Pe aproape. Încearcă de șaptezeci de ori câte șapte” (Matei 18:22, MSG).

2. Nu-ți mai dori să fii pe primul loc

Petru nu a fost singurul ucenic ambițios, care dorea să fie recunoscut ca fiind primul din clasă. Iacov și fratele său Ioan aveau o atitudine similară, după cum ne relatează Marcu în Evanghelia sa:

„Atunci au venit la El Iacov și Ioan, fiii lui Zebedei, și I-au spus: «Învățătorule, vrem să faci pentru noi ce-Ți vom cere.»

«Ce vreți să fac pentru voi?» i-a întrebat El.

Ei I-au răspuns: «Dă-ne voie ca unul dintre noi să stea la dreapta Ta și celălalt la stânga Ta în gloria Ta.»

Iisus le-a spus: «Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care sunt Eu botezat?»

„Putem,” au răspuns ei. (Marcu 10:35-40)

Iacov și Ioan cereau cele mai bune locuri în Împărăția lui Dumnezeu. De ce? Pentru că voiau să fie pe primul loc. Și știm că ceilalți apostoli nu erau mai buni decât ei, pentru că mai târziu în pasaj scrie: „Când cei zece au auzit despre aceasta, s-au mâniat pe Iacov și Ioan” (Marcu 10:41). Ei doreau aceleași locuri!

Acesta a fost un moment potrivit pentru Iisus să îi învețe pe toți despre ținerea evidenței și de ce aceasta este greșită:

„Iisus i-a chemat la El, și le-a zis: „Știți că cei priviți drept cârmuitori ai neamurilor, domnesc peste ele, și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire.

Dar între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; și oricare va vrea să fie cel dintâi între voi, să fie robul tuturor. Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți!” (Marcu 10:42-45)

Deși Iisus *era* pe primul loc (Coloseni 1:15-16), El nu și-a folosit puterea pentru a se așeza pe primul loc și a-i face pe ceilalți să se simtă inferiori. În schimb, i-a slujit pe oameni pentru a le arăta cât de mult îi iubea. Iată un alt exemplu de matematică divină, în care valorile lui Iisus par opuse valorilor acestei lumi:

Dacă vreau să...	Trebuie să...
Îmi salvez viața	Mi-o pierd
Fiu înălțat	Mă smeresc
Fiu cel mai mare	Să fiu un slujitor
Fiu cel dintâi	Să fiu ultimul
Să conduc	Să slujesc

De ce vrea Iisus să trăim astfel? Pentru că *oamenii* contează, nu scorul. Tu și eu suntem mai importanți decât scorul în ochii Lui! Dacă putem să renunțăm la dorința de a fi pe primul loc, vom deveni mai asemănători lui IISUS.

3. Slujește-i pe alții, în loc să aștepti ca ceilalți să te slujească

Cel mai bun mod de a rezista în a ține evidența este să îi slujești intenționat pe ceilalți. Iisus a arătat acest lucru în tot ceea ce a făcut, dar niciodată nu a fost mai explicit decât în ultima noapte pe care a petrecut-o cu ucenicii Săi. Iată acest pasaj, prezentat în versiunea *The Message* a Bibliei:

„Iisus știa că Tatăl i-a dat totul în stăpânire, că venise de la Dumnezeu și se întorcea la Dumnezeu. Așa că s-a ridicat de la masă, și-a pus deoparte haina și a luat un ștergar. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor, ștergându-le cu ștergarul. Când a ajuns la Simon Petru, Petru a spus: «Stăpâne, tu *îmi* speli picioarele?»

Iisus i-a răspuns: «Nu înțelegei acum ce fac, dar va fi destul de clar mai târziu.»

Petru a persistat: «Nu vei spăla picioarele mele—niciodată!»

Iisus a spus: «Dacă nu te spăl, nu poți face parte din ceea ce fac Eu.»

«Stăpâne!» a spus Petru. «Atunci nu doar picioarele. Spală-mi și mâinile! Spală-mi și capul!»

(Ioan 13:3-9, MSG)

Iisus sublinia că liderii Săi nu trebuie să țină evidența legat de statut - în schimb, trebuie să slujească. Reacția lui Petru a arătat că încă nu înțelegea asta. Nu era împotriva să i se spele picioarele. Pur și simplu nu voia ca Iisus să facă acest lucru, deoarece Iisus îi era superior. Dar Petru se considera superior celorlalți ucenici, așa că, probabil, ar fi fost fericit ca unul dintre ei să-i spele picioarele. Și ceilalți, care țineau scorul, probabil gândea la fel. Iacov ar fi putut gândi: „*Eu fac parte din cercul interior. Altcineva ar trebui să-mi spele picioarele.*” Ioan ar fi putut gândi: „*Eu sunt favoritul lui Iisus. Altcineva ar trebui să-mi spele picioarele.*” Andrei ar fi putut gândi: „*Eu sunt cel care l-a prezentat pe Petru lui Iisus. Altcineva trebuie să-mi spele picioarele.*”

Este notabil că termenul *lighean* este menționat doar de două ori în Evanghelii. În ambele cazuri, ligheanul a fost folosit de un lider, dezvăluindu-i caracterul. Pilat, gândindu-se doar la sine, a luat un lighean și l-a folosit pentru a-și spăla mâinile de responsabilitatea pentru ceea ce urma să i se întâmple lui Iisus (Matei 27:24). Iisus, gândindu-se la ceilalți, a luat un lighean și le-a spălat picioarele ucenicilor Săi.

Dacă vrem să fim ca Iisus, trebuie să fim suficient de siguri pe noi pentru a-i sluji pe alții, lăsându-i lui Iisus să țină scorul în locul nostru. Există o diferență enormă între urmașii lui Hristos care sunt siguri pe ei și cei care sunt nesiguri:

Urmașii nesiguri

Sunt axați pe titluri
 Sunt conștienți de poziție
 Vor să primească valoare
 de la alții
 Țin evidența

Urmașii siguri

Sunt axați pe prosoape
 Sunt conștienți de oameni
 Vor să adauge valoare
 altora
 Nu țin evidența

Când învățăm să îi slujim pe alții așa cum a făcut Iisus, devenim mai siguri în cine suntem și încetăm să ne comparăm cu ceilalți. În loc să ținem scorul, ținem evidența—dar a ceea ce dăm, pentru că, asemenea lui Iisus, vrem să lăsăm mai mult decât luăm. Iată diferența între a ține evidența și a urmări scopul:

Ținerea evidenței

Întreabă: „Primesc o
 răsplată de la alții?”
 Este tranzacțional
 Se hrănește din competiție
 Așteaptă să fie servit de alții

Urmărirea scopului

Întreabă: „Ofer o răsplată
 altora?”
 Este transformator
 Se hrănește din considerație
 Slujește cu ușurință pe alții

Pentru a fi ca Iisus, trebuie să adoptăm atitudinea Lui, care a spus: „M-am așezat între voi ca unul care slujește” (Luca 22:27, MSG). Trebuie să devenim lideri care slujesc fără a ține evidența.

La vârsta de șaptezeci și șapte de ani, încă trebuie să lucrez pentru a-mi stăpâni natura competitivă, astfel încât să nu țin evidența față de ceilalți. Îmi dau constant sfaturi în acest domeniu. Poate că și tu trebuie să faci la fel. Când am împlinit șaizeci de ani, am devenit conștient în mod special de dorința mea de a reuși și am vrut ca Dumnezeu să mă ajute să o înlocuiesc cu dorința de a sluji. Cu câteva

săptămâni înainte de această aniversare, am scris o rugăciune pe care încă simt că trebuie să o rostesc. Ea spune:

„Doamne, pe măsură ce îmbătrânesc, aş dori să fiu cunoscut ca fiind...

- Disponibil—Mai degrabă decât muncitor
- Plin de compasiune—Mai degrabă decât competent
- Mulțumit—Nu motivat de ambiție
- Generos—În loc de bogat
- Bland—Mai degrabă decât puternic
- Un ascultător—Mai degrabă decât un mare

comunicator

- Iubitor—Mai degrabă decât rapid sau strălucitor
 - De încredere—Nu faimos
 - Sacrificial—Mai degrabă decât plin de succes
 - Stăpân pe sine—Mai degrabă decât captivant
 - Gânditor—Mai degrabă decât înzestrat
- Vreau să fiu unul care spală picioarele!”

Cred că există speranță pentru toți să devenim la fel ca Iisus *spălând picioarele*. Dacă te îndoiești vreodată, gândește-te la Petru. A trecut de la a fi un tăgăduitor al lui Iisus la a fi un vestitor, de la unul care ține strict evidența la un câștigător de suflete. La Rusalii, el a ținut prima predică evanghelică rostită de cineva, altcineva decât Iisus, și mai mult de trei mii de oameni au venit la Hristos (Faptele Apostolilor 2:14-41). Petru a devenit unul dintre cei mai mari lideri creștini din istoria bisericii și, în cele din urmă, chiar a murit pentru Iisus, așa cum pretinsese cândva că va face.

Nu permite acțiunilor negative ale altora să te facă să ții evidența. Nu lăsa rănilor din trecut să te împiedice să faci bine. Nu cădea în starea descrisă de Mark Batterson, care a spus: „Suntem paralizați de lucrurile pe care *nu le*

RENUNȚĂ LA
'ZILE MOARTE DE
IERI' ȘI 'LA ZILE
NENĂSCUTE DE
MÂINE'.

- WILLIAM OSLER

putem schimba—trecutul.
Suntem afectați de
lucrurile pe care *nu le*
putem controla—viitorul.”
În schimb, urmează-i
sfatul: „Soluția? Sfaturile
vechi ale lui [William]
Osler sunt un loc bun de
început: renunță la 'zile

moarte de ieri' și 'la zile nenăscute de mâine.’”⁹

Devino un lider slujitor! Fă ceea ce a făcut Iisus —
slujește-i pe alții fără a ține evidența. Dacă vei face acest
lucru, vei descoperi că observația Rabinului Harold Kushner
este adevărată: „Scopul vieții nu este să câștigi. Scopul vieții
este să crești și să împărtășești. Când vei privi înapoi la tot
ceea ce ai făcut în viață, vei obține mai multă satisfacție
din bucuria pe care ai adus-o în viețile altora decât din
momentele în care i-ai întrecut și i-ai învins.”¹⁰

CAPITOLUL 5

IISUS ȘI-A RECUNOSCUȚ UMANITATEA

Chris Hodges

Există ceva fermecător la o persoană care este autentică și reală. Aceasta nu poartă o mască și nu pretinde că este altcineva. Este abordabilă pentru că știi că experiența ta cu ea reflectă cine este cu adevărat. Ești atras de acea persoană și dorești să înveți de la ea, să îi urmezi exemplul și să faci parte din ceea ce reprezintă.

Liderii care aleg drumul cel bun îmbrățișează autenticitatea și sinceritatea. Ei sunt dispuși să fie cunoscuți pentru cine sunt cu adevărat, nu pentru cine ar dori alții să fie. Ei arată conștientizare de sine și umilință. Și una dintre cele mai bune modalități prin care liderii de pe drumul cel bun reunesc aceste calități în leadershipul lor este prin recunoașterea umanității lor.

PE DEPLIN OM, PE DEPLIN DUMNEZEU

Iisus a ilustrat frumos această valoare. Fiind pe deplin Dumnezeu și pe deplin om, Iisus a fost Fiul întrupat al lui Dumnezeu, Emanuel, Dumnezeu cu noi în carne și oase. A devenit om și a locuit printre noi, astfel încât să poată experimenta fiecare aspect al umanității—întregul spectru de

experiențe a ceea ce înseamnă să trăiești într-un trup muritor. Nu Și-a ascuns niciodată umanitatea. Le-a permis oamenilor să-I vadă durerea atunci când a plâns pentru pierderea prietenului Său drag, Lazăr (Ioan 11:33-35), foamea (Matei 21:18-19) și dorința de a primi sprijinul ucenicilor Săi cu o noapte înainte de a muri (Matei 26:40-45).

Poate că unul dintre cele mai puternice exemple în care Iisus Și-a arătat umanitatea a avut loc în timp ce atârna pe cruce. În timp ce experimenta o durere cumplită, Iisus a făcut șapte afirmații care ne învață cum să alegem drumul cel bun în timp ce ne recunoaștem umanitatea:

- „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34 ESV) ne învață să iertăm pe alții, indiferent de gravitatea ofensei.
- „Astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca 23:43) ne învață să îi ajutăm pe cei care trec prin aceleași lupte ca și noi.
- „Femeie, iată fiul tău!” și „Iată mama ta!” (Ioan 19:26-27 ESV) ne învață să avem grijă de cei apropiați.
- „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46) ne învață să ne îndreptăm întrebările dificile către Dumnezeu.
- „Mi-e sete!” (Ioan 19:28 ESV) ne învață importanța recunoașterii nevoilor noastre.
- „S-a sfârșit” (Ioan 19:30) ne învață că în fiecare luptă există un scop și un final.
- „În mâinile Tale îmi încredințez duhul” (Luca 23:46) ne învață să avem încredere în Dumnezeu.

Afirmația care iese în evidență pentru mine, prin modul simplu în care dezvăluie umanitatea lui Iisus, este „Mi-e sete.” Este atât de elementară și de reală. Dacă Fiul lui Dumnezeu a cerut ajutor în clipe grele, ar fi înțelept să ne amintim că și noi vom avea momente grele, când trebuie să

cerem ajutor, să ne recunoaștem umanitatea și să permitem altora să ne ajute.

DE CE SUNTEM RETICENȚI?

Adesea, nu ne exprimăm nevoile. Este în natura umană să ne ascundem sentimentele și slăbiciunile, de multe ori pentru că presupunem că alții ar putea încerca să ne exploateze vulnerabilitatea în loc să ne ofere ajutor. Liderii, în special, sunt adesea reticenți să-și dezvăluie nevoile sau să ceară ajutor. Ei cred că ceilalți îi vor percepe ca fiind slabi, indisciplinați sau neajutorați, gândindu-se: *Dacă oamenii m-ar cunoaște cu adevărat, nu m-ar plăcea.* Ca urmare, se tem de intimitate și îi împiedică pe ceilalți să se apropie prea mult și să vadă cine sunt cu adevărat. Ei simt presiunea de a-și apăra imaginea sau de a-și proteja reputația de oameni duri și hotărâți. Se tem să lase pe alții să le vadă vulnerabilitățile și îi lasă să vadă doar ceea ce vor ei. Încearcă să-și controleze imaginea și să rămână într-un scenariu prestabilit, dând astfel impresia de a fi rezervați și neautentici, chiar falși. Și atunci când simțim că cineva este fals, își pierde încrederea noastră.

Dacă ai fost vreodată rănit într-o relație, fie ea personală sau de afaceri, este firesc să te protejezi. Poți să devii mai lent în a avea încredere în cineva sau să fii mai riguros în a-ți face „temele” înainte de a intra într-un parteneriat. Ca urmare, îi poți menține pe alții la distanță pentru a evita o nouă trădare sau respingere.

Oamenii se distanțează, de asemenea, atunci când știu că i-au dezamăgit pe alții. Poate că nimeni nu a înțeles legătura dintre dezamăgire și distanță mai bine decât Petru. După cum am menționat, chiar după ce Iisus i-a spus: „Adevărat îți spun că în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori” (Matei 26:34), chiar după

ATUNCI CÂND
RIDICĂM
OPINIILE ALTORA
DEASUPRA A CEEA
CE GÂNDEȘTE
DUMNEZEU
DESPRE NOI,
NE PREGĂTIM
PENTRU EȘEC.

ce Petru a promis: „Chiar dacă toți se vor lepăda de Tine, eu nu mă voi lepăda” (Marcu 14:29), el a negat că-L cunoaște pe Învățătorul său—nu o dată, ci de trei ori, așa cum Iisus i-a prezis. Petru a auzit cocoșul cântând, care accentua trădarea lui, exact când „Domnul S-a întors și S-a uitat drept

la Petru”, iar el simțind povara propriei dezamăgiri, „a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22:61-62).

Probabil că Petru a continuat să se distanțeze după moartea și învierea lui Iisus, întorcându-se la ceea ce știa cel mai bine, ceea ce făcuse înainte de a-L urma pe Iisus timp de trei ani—la pescuit. Asta făcea Petru când Iisus l-a întâlnit împreună cu alți ucenici, îndrumându-i spre o captură impresionantă și pregătindu-le micul dejun pe malul mării (Ioan 21:1-12).

Iisus a recunoscut umanitatea lui Petru, clarificându-i că îi iertase tăgăduirile din trecut. Simplul act de a pregăti o masă pentru Petru și ceilalți ucenici a arătat cât de bine cunoștea Iisus atât nevoile lor fizice, cât și emoționale. Când Petru și-a dat seama că este Domnul înviat, pescarul a sărit în apă și s-a grăbit spre mal. Știind că fusese iertat și că Domnul îl căutase, Petru a vrut să reducă distanța dintre ei, atât la propriu, cât și relațional.

La fel ca Petru după ce L-a negat pe Hristos, încercăm adesea să ne ascundem slăbiciunile retrăgându-ne în zona noastră de confort. Dacă nu putem evita oamenii, ridicăm ziduri. Când facem asta, oamenii din jur observă. Ei pot să ne vadă ca fiind politicoși, dar nu relaxați, vigilenți, dar nu

calzi. Alții s-ar putea întreba chiar dacă ascundem ceva—ceea ce facem de fapt. Ne ascundem adevărata fire. Suntem convinși că oamenilor nu le-ar plăcea de noi dacă ne-ar cunoaște cu adevărat, așa că nu le oferim această ocazie. În loc să ne recunoaștem umanitatea în căutarea intimității, o considerăm o slăbiciune care trebuie ascunsă.

Oamenii învață adesea să poarte măști și să joace roluri din dorința de a primi aprobarea, iar acest tipar continuă atâta timp cât funcționează. Persoanele care nu au fost afirmate în copilărie pot fi mai susceptibile să caute laude și recunoaștere și sunt preocupate de ceea ce cred alții despre ele. Dar atunci când ridicăm opiniile altora deasupra a ceea ce gândește Dumnezeu despre noi, ne pregătim pentru eșec. După cum spune Proverbele: „Frica de oameni este o cursă, dar cel ce se încrede în Domnul este în siguranță” (29:25). Așa cum slăbiciunile noastre ascunse ne fac distanți, dorința noastră de aprobare ne face defensivi. În încercarea de a obține aprobarea cuiva, adesea distrugem alte relații.

NU-ȚI MAI ASCUNDE FISURILE

Pentru a fi un lider care alege drumul cel bun, precum Iisus, trebuie să învățăm să renunțăm la fațada bazată pe frică și să fim sinceri. De fapt, chiar originea cuvântului „sinceritate” ilustrează acest punct. În vremurile antice, artizanii greci erau cunoscuți pentru crearea de vase din ceramică care se crăpau foarte rar. În schimb, ceramica romană adesea se crăpa și trebuia să fie acoperită și sigilată cu ceară. Din această practică a apărut un cuvânt familiar care sublinia diferența literală dintre cele două tipuri de ceramică—cuvântul *sincer*, care înseamnă „fără ceară”.

Așadar, *sincer* nu înseamnă doar să fii autentic, ci și să nu acoperi defectele și imperfecțiunile, și să nu ascunzi

crăpăturile și asperitățile. Vedem acest lucru menționat de apostolul Pavel, care a scris: „Noi refuzăm să purtăm măști și să ne jucăm de-a fariseii... ci, dimpotrivă, tot ce facem și spunem este deschis, adevărul întreg este la vedere, astfel încât cei care doresc ne pot vedea cum suntem” (2 Corinteni 4:2, *The Message*).

Dacă alegem să nu ne recunoaștem umanitatea și lăsăm ca instinctul de auto-protejare să prindă rădăcini, putem deveni asemenea lui Grinch care a furat Crăciunul, din povestea clasică a lui Dr. Seuss. Trăind într-o peșteră, el plănuia cu amărăciune să distrugă Crăciunul și să le strice bucuria. Un exemplu și mai clar vedem în povestea lui Iov din Biblie, care a pierdut totul. Într-un sezon dificil, prietenii săi s-au întors împotriva lui: „Toți prietenii mei apropiați mă disprețuiesc; cei pe care îi iubesc s-au întors împotriva mea” (Iov 19:19).

Ca urmare a tuturor acestor lucruri, s-ar putea chiar să ajungi să te temi să te apropii de Dumnezeu. Poate te simți dezamăgit de El sau ai fost rănit de biserică. Poate durerea ta a răbufnit într-o distanțare care îți subminează credința în bunătatea lui Dumnezeu și încrederea ta în dragostea Sa necondiționată pentru tine. Dacă te regăsești în această descriere, vreau să știi că Dumnezeu dorește să te ajute.

DUMNEZEU CU NOI

Adevărul este că Iisus înțelege perfect prin ce treci. Ni se spune că El a experimentat sentimentul neputințelor noastre (Evrei 4:15). Iisus știe exact cum este să fii dezamăgit. A fost trădat de Iuda, uitat de Petru și neînțeles în procesul fals de după arestarea Sa. Alții L-au blasfemiât și L-au batjocorit, ridiculizându-L pentru adevărul pe care îl spunea. Iisus a fost dezbrăcat și umilit, bătut și torturat, lăsat să moară ca

un infractor de rând. Nu e de mirare că S-a simțit părăsit pe cruce și a strigat către Dumnezeu.

Prin toate acestea, Iisus a modelat umanitatea și autenticitatea. El a experimentat fiecare aspect al vieții umane, astfel încât noi să fim dispuși să ne apropiem de El, știind că ne înțelege. Vedem acest lucru încă de la începutul vieții Sale pe pământ, într-unul din pasajele mele preferate din povestea de Crăciun:

„Iată cum s-a născut Iisus Mesia. Mama lui, Maria, era logodită cu Iosif. Dar, înainte de căsătorie, ea a rămas însărcinată prin puterea Duhului Sfânt. Iosif, logodnicul ei, era un om drept și nu a vrut să o facă de rușine în public, așa că a hotărât să rupă logodna în taină. În timp ce se gândea la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului care i-a spus: „Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria de soție, căci copilul din pântecele ei este zămislit de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu și tu Îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Lui de păcatele lor.” Toate acestea s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin profetul său:

„Iată, fecioara va rămâne însărcinată
și va naște un fiu,
și-l vor numi Emanuel,
care înseamnă «Dumnezeu este cu noi».”

(Matei 1:18-23, NLT)

Observați importanța numelui acestui copil. Matei spune: „Îl vor numi Emanuel.” Practic, Iisus avea o poreclă—Emanuel. De ce i se spunea așa? Pentru că exprima un aspect al lui Dumnezeu pe care oamenii nu îl mai experimentaseră până atunci—Dumnezeu în trup, chiar acolo cu ei. Aceasta contrasta dramatic cu religia pe care evreii o învățaseră

IISUS A MODELAT
UMANITATEA ȘI
AUTENTICITATEA.
EL A EXPERIMENTAT
FIECARE ASPECT
AL VIEȚII UMANE,
ASTFEL ÎNCÂT NOI
SĂ FIM DISPUȘI SĂ
NE APROPIEM DE EL,
ȘTIIND CĂ
NE ÎNȚELEGE.

până atunci. În loc să fie un Dumnezeu îndepărtat în ceruri, El era dintr-odată aproape de noi și personal. El era Dumnezeu cu noi!

Dumnezeu a devenit om. Dumnezeu a locuit printre noi. Dumnezeu a fost unul dintre noi. Această teologie a identificării înseamnă că Iisus a trăit fiecare parte a vieții umane, astfel încât

să se poată identifica cu tine și cu mine. Probabil de aceea nu și-a început lucrarea publică decât la vârsta de treizeci de ani, deși era evident pregătit încă de la doisprezece ani.

Iisus a trăit treizeci și trei de ani pe acest pământ pentru a Se identifica cu noi ca oameni. El este un Dumnezeu personal care înțelege exact cum este să ai o inimă care bate, să simți foamea sau să experimentezi picioare oboseite. El știa că această identificare va fi de o importanță vitală. Dacă crezi că te înțelege, vei fi dispus să te apropii de El:

„Căci n-avem un Mare Preot care să *nu poată avea milă de slăbiciunile noastre*, ci Unul care *în toate lucrurile* a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem, deci, cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie.” (Evrei 4:15-16, sublinierea autorului)

Și *ne putem* apropia de tronul harului. De ce? Pentru că El ne înțelege în vremea noastră de nevoie. Nu există distanță

sau neînțelegere. IISUS știe pentru că a experimentat totul. *The Message* redă astfel acest pasaj:

„Nu avem un preot care să nu înțeleagă realitatea noastră. El a trecut prin slăbiciuni și încercări, *a experimentat totul*—cu excepția păcatului. Așa că haideți să ne apropiem direct de El și să primim ceea ce este atât de gata să ne ofere. Luați mila, acceptați ajutorul.” (Evrei 4:15-16, sublinierea autorului)

Iisus s-a făcut vulnerabil devenind om și experimentând tot ce am putea trăi noi, pentru că știa cât de importantă este identificarea și relaționarea. După patruzeci de ani de predicare, am observat că oamenii răspund mai des la poveștile despre eșecurile și luptele mele decât la cele despre victorii și succese. Când ne arătăm slăbiciunile, oamenii se apropie de noi relaționează cu noi și au încredere că noi știm prin ce trec. De aceea, este atât de important să lăsăm deoparte ego-ul nostru.

IISUS NE ÎNȚELEGE PE NOI ȘI UMANITATEA NOASTRĂ

Gândește-te la felul în care cineva care a avut cancer se identifică imediat cu un alt supraviețuitor al cancerului. Ei au o conexiune instantanee, bazată pe experiența comună a primirii unui diagnostic nedorit, alegerea unui plan de tratament, trecerea prin acele tratamente și trăirea vieții după aceea. Legătura lor este puternică, pentru că știu că sunt înțeleși și acceptați unul de celălalt.

La fel, Iisus ne înțelege pentru că a trăit pe pământ într-un trup de carne și sânge. Cel care stă pe tron, Dumnezeu

universului, Creatorul nostru, a devenit un om exact ca noi și a experimentat tot ce am putea experimenta și noi. Așadar, El ne înțelege pe deplin.

Recunoscându-și umanitatea, Iisus ne înțelege în trei moduri distincte:

1. El înțelege relațiile

După ce Iisus s-a născut în Betleem, Maria și Iosif s-au căsătorit și și-au extins familia. Iisus a avut cel puțin patru frați și două surori, așa că El înțelege relațiile. După ce și-a început lucrarea publică, oamenii au început să vorbească despre cine era El și de unde venea, spunând: „Nu este acesta tâmplarul, *fiul Mariei* și fratele lui Iacov, Iosif, Iuda și Simon? Și nu sunt surorile lui aici cu noi?” (Marcu 6:3 subliniere autorului).

Iisus știa cum era să fii tachinat de frați răi. Să te simți protector față de o soră; să experimentezi rivalitatea între frați; să ai o familie care crede că ești nebun: „Când ai Săi au auzit acestea, au venit să-L ia cu ei, căci ziceau: ‘Și-a ieșit din minți’” (Marcu 3:21). Majoritatea dintre noi avem cel puțin o persoană „nebună” în familie, iar dacă crezi că nu ai, atunci probabil acea persoană ești tu!

Serios vorbind, ți s-a întâmplat vreodată ca familia ta să creadă că ești nebun? Să fie critică față de o decizie pe care o iei? Să îți pună la îndoială acțiunile în fața altor persoane? Iisus știa cum este să fii acuzat, trădat și respins.

Iisus a înțeles cum este să fii singur. Și a înțeles, de asemenea, cum este să fii căsătorit — cu Biserica, Mireasa lui Hristos. El știa cum este când soțul/soția te înșală. El a înțeles problemele familiale și cât de dureroase pot fi relațiile umane.

2. El înțelege viața

Mântuitorul nostru înțelege, de asemenea, viața, pentru că a trăit pe pământ într-o perioadă care nu era tocmai

ușoară. S-a născut într-o vreme în care țara sa, Israel, fusese cucerită și anexată de Imperiul Roman. Sosirea sa nu a fost într-un palat regal cu facilități luxoase, ci mai degrabă într-un grajd umil, cu un jgheab de hrană drept leagăn.

Viața sa a fost dificilă. Când era doar un copil, familia sa a trebuit să fugă în Egipt pentru a-i asigura protecția. Tatăl său pământesc era un meseriaș, un tâmplar, nici bogat, nici puternic. După ce și-a început lucrarea publică, Iisus a întâmpinat scepticism și chiar batjocură. Mulți oameni au râs la ideea că cineva din „partea cealaltă a drumului” putea fi Mesia mult promis, Fiul lui Dumnezeu.

În Epistola către Evrei se spune: „De aceea, a trebuit să intre în toate detaliile vieții umane. Apoi, când s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu ca Mare Preot pentru a îndepărta păcatele poporului, *experimentase deja totul* — durerea, încercarea — și a putut ajuta acolo unde era nevoie de ajutor” (Evrei 2:17-18, *The Message* sublinierea autorului). Ca Mare Preot al nostru, Iisus cunoaște pe deplin ce înseamnă să fii om, dar în sfințenia Sa, a putut să se prezinte înaintea lui Dumnezeu Tatăl pentru a ne ispăși păcatele.

Adesea ne gândim la Iisus ca la un predicator înveșmântat în alb, fericit, călătorind din loc în loc, vindecând bolnavi, iertând pe păcătoși și primindu-i pe cei marginalizați. Însă această perspectivă nerealistă ratează esența modului în care Iisus și-a recunoscut umanitatea. Iisus înțelege perfect suferințele și coborâșurile vieții de zi cu zi. Trebuie să ne amintim că Iisus a petrecut doar trei ani în lucrarea publică, conducându-i pe cei doisprezece ucenici. Înainte de aceasta, El a petrecut aproximativ optsprezece ani lucrând ca tâmplar, meseria pe care o învățase de la Iosif.

Contextul modest din care venea Iisus, poate i-a surprins pe unii oameni, dar i-a ajutat pe mulți alții să relaționeze cu El. Și eu mă identific cu asta, pentru că întotdeauna m-am simțit nepregătit pentru ceea ce fac. Îmi place să glumesc:

„Practic, sunt doar un student de nota C din Louisiana.”
[Sistemul de notare în US – Echivalentul notei 6 în sistemul nostru de notare N. tr.] Însă confortul și deschiderea mea față de cine sunt îi ajută pe oameni să se conecteze și să aibă încredere în mine. S-ar putea să nu se identifice cu cineva care pare să aibă o origine perfectă și oferă mereu răspunsurile corecte. Liderii îi atrag pe alții atunci când nu se văd pe ei înșiși calificați de sine sau calificați de lume — ci *calificați de Dumnezeu*. Pavel a descris modul în care, adesea, Dumnezeu îi alege pe cei pe care îi pune în poziții de conducere:

De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Iisus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul.” (1 Corinteni 1:26-31)

Iisus și-a recunoscut perfect umanitatea ca lider pe „drumul cel bun” prin răsturnarea așteptărilor și muncind din greu, cu smerenie. A fi tâmplar în vremea lui Iisus nu implica o vizită la ”Lowe’s” sau ”The Home Depot” [Lanțuri de magazine de bricolaj / materiale de construcții și unelte din SUA N.tr.]. Nu existau pistoale de cuie sau fierăstraie electrice. IISUS măsura și tăia, bătea cuie și șlefua cu

mâna, fără ajutorul uneltelor electrice. Dacă ai încercat vreodată să lucrezi fără unelte electrice, atunci știi că Iisus avea mâini bătătorite și bășici dureroase. Fără îndoială, El înțelege ce înseamnă să îți plătești facturile. Înțelege cum e când oamenii încearcă să te înșele. Înțelege ce înseamnă când economia merge prost.

IISUS
ÎNȚELEGE
VIAȚA PENTRU
CĂ EL ESTE
„DUMNEZEU
CU NOI”.

De-a lungul vieții mele, am fost mereu binecuvântat de Dumnezeu cu multe lucruri, dar asta nu m-a împiedicat să trec prin vremuri grele. Poate cea mai grea perioadă a fost când ne-am mutat pentru prima dată în Alabama, acum mai bine de douăzeci de ani, pentru a lansa Biserica ”Highlands”. Nu mă înțelegeți greșit — am iubit fiecare moment. Dar îmi amintesc cum plăteam facturile treptat, în loc să le plătesc toate odată, și cum am fost nevoit să cumpăr medicamentele de care avea nevoie fiul meu, Joseph, folosind carduri de credit. Au fost atât de multe cheltuieli neașteptate.

Pe măsură ce am continuat să mă încred în Dumnezeu pentru a ne asigura cele necesare, am găsit mângâiere și speranță realizând că Iisus știa exact ce înseamnă să nu ai un venit constant sau un plan de pensie sigur. El știe cum este să trăiești fiecare zi cu credință, încredințându-te Tatălui pentru cele necesare. El a înțeles atunci și înțelege și acum — indiferent ce experimentăm. Iisus înțelege viața pentru că El este „Dumnezeu cu noi”.

3. El înțelege durerea

În final, Iisus înțelege durerea umană. El a experimentat durerea emoțională a respingerii, a abandonului și a tratamentului nedrept. Cu aproximativ șapte sute de ani înainte ca Iisus să umble pe pământ, profetul Isaia a descris

suferințele Lui: „*Disprețuit și părăsit* de oameni, om al *durerilor și obișnuit cu suferința*” (Isaia 53:3 sublinierea autorului).

Chiar înainte de a-Și face publică lucrarea și de a-Și dezvălui identitatea ca Fiu al lui Dumnezeu, Iisus a înfruntat durere emoțională. Cu siguranță, a fost ridiculizat din cauza nașterii sale—într-un staul, dintre toate locurile unde s-ar fi putut naște cineva. Atunci, ca și acum, o familie trebuia să fie foarte săracă pentru ca cineva să se nască într-un grajd. Dintr-o perspectivă omenească, nașterea lui Iisus a fost privită ca fiind ilegală, întrucât mama lui nu era căsătorită cu logodnicul ei, Iosif. Prin urmare, probabil că Iisus a fost numit cu numele asociat acestui tip de naștere.

Iisus înțelege durerea, pentru că a experimentat-o până la ultima suflare. „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu,” a auzit spunându-se, provocându-i identitatea și batjocorindu-i lipsa de putere pe cruce (Matei 27:40). Respins de chiar cei pe care i-a ajutat și pe care a venit să-i salveze, Iisus a suferit tristețea și dezamăgirea, la fel cum și noi le-am suferit.

Mântuitorul nostru înțelege și durerea fizică. Suferința fizică îndurată înainte de crucificare și răstignirea pe cruce sigur au fost de nesuportat după orice standard omenească. A fost torturat fizic de trei grupuri diferite, care L-au biciuit, I-au pus cununa de spini, L-au străpuns cu cuie și cu sulița în coastă. Și totuși, a suferit durerea trupului fără să Se plângă sau să Se lamenteze, fără furie sau autocompătimire. Iisus știa că durerea Lui nu era în zadar:

„El era străpuns pentru păcatele noastre,
zdrobit pentru fărădelegile noastre;
pedeapsa care ne aduce pacea era peste El,
și prin rănilor Lui suntem vindecați...”

Era chinuit și asuprit, dar nu și-a deschis gura;
ca un miel dus la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor
care o tund, așa nu și-a deschis gura.” (Isaia 53:5, 7)

Iisus a resimțit durerea pierderii și amărăciunea întristării. Știa prea bine cum este să pierzi pe cineva drag. A plâns când prietenul Lui, Lazăr, a murit, chiar dacă știa că îl va învia și îl va chema din mormânt. Dar știm și de o altă pierdere majoră din viața lui Iisus, din implicațiile a ceea ce a spus de pe cruce. Există un singur motiv pentru care ar fi fost necesar ca Iisus să-i spună mamei sale, Maria, și ucenicului Ioan, să aibă grijă unul de altul — Iosif trebuia să fi murit. Altfel, Iosif ar fi fost acolo, consolându-și soția și împărtășindu-i durerea pentru suferințele lui Iisus. Simțind absența lui Iosif și știind că moartea Sa era iminentă, Iisus a vrut să Se asigure că familia Lui avea grijă unii de alții.

Dacă ai pierdut vreodată pe cineva drag, trebuie să crezi că Iisus te înțelege. Îți poți aduce durerea înaintea Lui, știind că te înțelege complet pentru că a experimentat aceeași durere. El este un Dumnezeu care este cu tine. Nu există nimic prin care ai trecut, treci sau vei trece, care să fie dincolo de experiența Lui.

Ca Dumnezeu întrupat în formă umană, Iisus Și-a dezvăluit umanitatea pentru a ne asigura că ne putem identifica cu El. El a experimentat întreaga gamă de experiențe umane, astfel încât să știm că ne înțelege pe deplin. În loc să rămână înălțat în ceruri, Iisus S-a smerit în umanitatea Lui pentru a deveni liderul slujitor suprem, Bunul nostru Păstor și Mântuitor. A modelat calea leadershipului pe drumul cel bun.

Dacă Iisus a fost dispus să-Și recunoască umanitatea, de ce nu ai face-o și tu? Așa cum a spus apostolul Pavel, „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23). Ești imperfect, la fel și eu. Să acceptăm asta și să nu mai pretindem altceva. Dacă vrem să ajungem la oameni pentru Iisus, trebuie să fim vulnerabili și deschiși. Trebuie să fim ca Iisus, exemplul perfect al umanității pe drumul cel bun al leadershipului.

CAPITOLUL 6

IISUS A FĂCUT LUCRURILE CORECTE DIN MOTIVELE CORECTE

John C. Maxwell

Dintre toate învățăturile lui Iisus, Predica de pe Munte este cea mai cunoscută și iubită. În această lecție înregistrată de Matei, Iisus a transmis valorile pe care dorea ca toți urmașii Săi — de atunci și de acum — să le practice. În centrul mesajului Său era importanța de a face lucrurile corecte din motivele corecte. El voia ca urmașii Săi să facă mai mult decât să respecte regulile. Dorea ca inimile noastre să fie sincere și motivele noastre să fie pure. Motivele contează pentru că oamenii contează.

Iată cum a început Iisus:

Fiți deosebit de atenți atunci când încercați să faceți fapte bune, ca să nu transformați asta într-un spectacol. Poate că este o piesă de teatru bună, dar Dumnezeu, care v-a creat, nu va aplauda.

Când faceți ceva pentru altcineva, nu atrageți atenția asupra voastră. Cu siguranță i-ați văzut în acțiune—„actori,” așa cum îi numesc eu—care tratează întâlnirile de rugăciune și colțurile străzii la fel, ca pe o scenă, pretinzând compasiune atâta timp cât cineva îi privește, jucând pentru mulțimi.

Ei primesc aplauze, într-adevăr, dar asta este tot ce primesc. Când ajuți pe cineva, nu te gândești la cum arată. Fă-o în liniște și discret. Așa lucrează Dumnezeuul tău, care te-a conceput în dragoste, acționând în culise, ajutându-te. (Matei 6:1-4, MSG)

Când citesc cuvintele lui Iisus, simt o puternică convingere interioară pentru că Iisus ne arată clar că motivele noastre contează. Sunt provocat să mă întreb: *De ce încerc să fiu bun? Este pentru Dumnezeu sau pentru alții? De ce încerc să fac bine? Este pentru mine sau pentru alții? Vreau aplauzele oamenilor sau aprobarea lui Dumnezeu?* În tot ceea ce facem, Dumnezeu știe de ce o facem. Și El dorește ca motivațiile noastre să fie aliniată cu ale Sale.

De ce picăm uneori testul motivațiilor? Profetul Mica ne oferă o perspectivă asupra problemei. El a scris:

[Dumnezeu] deja ți-a arătat cum să trăiești, ce să faci, ce așteaptă El de la oameni. E destul de simplu: Fă ceea ce este drept și corect pentru aproapele tău, arată compasiune și fidelitate în dragostea ta, și nu te lua prea în serios—ia-L pe Dumnezeu în serios. (Mica 6:8, MSG)

De multe ori ne luăm pe noi înșine prea în serios și nu-L luăm pe Dumnezeu suficient de în serios. Când facem asta, atenția noastră se mută de la a-L iubi pe Dumnezeu și pe ceilalți la noi înșine, și asta nu e ceea ce Dumnezeu dorește. Iisus a abordat acest lucru specific în continuarea Predicii de pe Munte:

Și când vii înaintea lui Dumnezeu, nu transformă asta într-o producție teatrală. Toți acești oameni care fac un spectacol din rugăciunile lor, sperând la cele 15

minute de faimă! Crezi că Dumnezeu stă într-o lojă și privește? Iată ce vreau să faci: găsește un loc liniștit și retras astfel încât să nu fii tentat să joci un rol în fața lui Dumnezeu. Fii acolo cât mai simplu și sincer posibil. Atenția se va muta de la tine la Dumnezeu și vei începe să simți harul Său.

Lumea este plină de așa-numiți „războinici ai rugăciunii” care, de fapt, nu cunosc rugăciunea. Sunt plini de formule, programe și sfaturi, vânzând tehnici pentru a obține ce vrei de la Dumnezeu. Nu te lăsa păcălit de aceste prostii. Acesta este Tatăl tău, și El știe mai bine decât tine de ce ai nevoie. (Matei 6:5-8, MSG)

Motivele noastre sunt greșite atunci când noi înșine suntem numărul unu pe agenda noastră. Petrecând timp singuri cu Dumnezeu și fiind acolo cât de simplu și sincer putem, ne mutăm atenția spre Dumnezeu, acolo unde ar trebui să fie. Odată ce ne concentrăm asupra Lui, motivele noastre se purifică.

GĂSIND MOTIVELE CORECTE

Sunt foarte conștient că în motivațiile mele există prea mult „eu” și recunosc că trebuie să mă desprind de mine însumi. De fapt, recent am avut ocazia să scriu un cântec despre asta împreună cu Bobby Hamrick, Chris August și James Slater în Nashville, numit „Get Over Myself” („Să mă depășesc pe mine însumi”). Îmi place refrenul:

Trebuie să mă regăsesc

Să mă cunosc

Să fiu eu însumi

Să mă îmbunătățesc,
Să mă depășesc pe mine însumi,
Ca să mă pot dărui Ție.

Am studiat leadershipul de mai bine de cincizeci de ani, iar de multe decenii, organizațiile pe care le-am fondat au format și dezvoltat lideri în întreaga lume. Există o caracteristică pe care am descoperit-o prezentă la toți liderii, indiferent de țară, cultură, gen sau nivel de experiență: Liderii întotdeauna văd *mai mult* decât văd ceilalți și văd *înaintea* altora. Eu numesc această abilitate a liderilor de a vedea mai mult și înainte „avantajul leadershipului”. Ei au o perspectivă pe care alții nu o au. Acest lucru le oferă un avantaj în a identifica oportunități, a rezolva probleme și a urmări avantaje pe piață. Dacă deții avantajul leadershipului, ai de ales. Îl vei folosi pentru a te ajuta pe tine sau pe alții?

Liderii care aleg drumul de jos îl folosesc doar pentru a se ajuta pe ei înșiși.

Liderii care aleg drumul de mijloc se ajută pe ei înșiși mai întâi, apoi pe alții.

Liderii care aleg drumul cel bun folosesc avantajul leadershipului pentru a-i ajuta pe alții.

Ceea ce faci depinde de motivațiile tale. Când îi conduci pe alții pentru beneficiul lor sau pentru un avantaj reciproc, îi motivezi. Când îi conduci pe alții doar pentru beneficiul tău, îi manipulezi. Fiind ușor să treci de la motivare la manipulare, permite-mi să îți arăt diferența:

Motivație

Este pentru avantajul tău
Contează pentru rezultate
și persoană
Este alimentată de iubire
Împuternicește oamenii
Valorizează oamenii
Favorizează loialitatea
Urmează drumul cel bun

Manipulare

Este pentru avantajul meu
Contează doar pentru
rezultate
Este alimentată de mândrie
Controlează oamenii
Devalorizează oamenii
Favorizează resentimentele
Urmează drumul cel rău

Iisus a fost întotdeauna de partea motivării și nu a manipulat niciodată pe nimeni. Ar trebui să îi urmăm exemplul.

Recent, am dezvoltat o prietenie cu Don Wenner, fondatorul și CEO-ul DLP Capital, care se află pe lista celor mai rapide companii private în creștere din America, care de unsprezece ani gestionează active în valoare de peste cinci miliarde de dolari.¹¹ Don este un om de afaceri de succes, dar scopul său principal este de a investi, a dezvolta și finanța locuințe accesibile pentru cei care au nevoie de ele. De ce? Pentru că, în copilărie, familia lui Don avea foarte puțini bani și se muta continuu dintr-un loc în altul, încercând să găsească locuințe bune și accesibile. Don s-a mutat de treizeci și șapte de ori! Această dificultate din copilăria lui l-a motivat să construiască comunități accesibile, astfel încât alți copii să aibă o viață

CEEĂ CE FACI
DEPINDE DE
MOTIVAȚIILE
TALE... CÂND
ÎI CONDUCI
PE ALȚII DOAR
PENTRU
BENEFICIUL TĂU,
ÎI MANIPULEZI.

mai bună. El spune că încearcă să trăiască după un verset pe care îl citează frecvent: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (vezi Luca 12:48).¹² Își folosește avantajul de lider pentru a servi altora.

IUBIREA ESTE ÎNTOTDEAUNA MOTIVUL POTRIVIT

Iisus nu a pierdut niciodată din vedere perspectiva mai mare a lui Dumnezeu și a acționat mereu din motive corecte. El a prețuit întotdeauna relațiile mai presus de reguli, adevărul mai presus de lege și slujirea mai presus de religie. Nu a permis niciodată ca legalismul să înlocuiască iubirea. De nenumărate ori îl vedem răspunzând oamenilor cu iubire:

- Când Petru a mers pe apă și a început să se scufunde, Iisus l-a ridicat, alegând calea mai bună atunci când altcineva a eșuat (Matei 14:31).
- Când a aflat despre moartea lui Ioan Botezătorul, Iisus S-a retras pentru a fi singur. Totuși, când mulțimea l-a urmat, nu S-a arătat nerăbdător, ci a simțit compasiune și a vindecat bolnavii (Matei 14:13-14).
- Iisus i-a spălat picioarele lui Iuda, deși știa că ucenicul îl va trăda. Nu a permis niciodată ca acțiunile altora să-i dicteze propriile acțiuni (Ioan 13:5).
- Iisus a vindecat slujitorul marelui preot care venise să-l aresteze după ce Petru i-a tăiat urechea, demonstrând cum să-ți iubești dușmanul și stabilind noi standarde de comportament (Ioan 18:10-11).
- Când a fost provocat de marele preot, Iisus a rămas tăcut, știind că se îndrepta spre cruce pentru a ne salva (Matei 26:62-63).

Unul dintre locurile unde este cel mai ușor de observat motivația lui Iisus, este în felul în care a abordat Sabatul. De exemplu, când Iisus și ucenicii Săi mergeau printr-un lan de grâu în ziua Sabatului, iată ce s-a întâmplat:

„Într-o zi de Sabat, El mergea printr-un lan de grâu. În timp ce ucenicii Lui făceau un drum, ei smulgeau

spice. Fariseii i-au pârât la Iisus: ‘Uite, ucenicii Tăi încalcă regulile Sabatului!’ Iisus a spus: ‘Serios? N-ați citit niciodată ce a făcut David când era flămând, împreună cu cei care erau cu el? Cum a intrat în sanctuar și a mâncat pâinea sfințită de pe altar, chiar sub privirea marelui preot Abiatar - pâine sfântă pe care nimeni, în afară de preoți, nu avea voie să o mănânce - și le-a împărțit-o și însoțitorilor săi?’ Apoi Iisus a spus: ‘Sabatul a fost făcut ca să ne servească pe noi; noi n-am fost făcuți să servim Sabatul.’” (Marcu 2:23-27, MSG)

Evangelhiile consemnează faptul că Iisus ajuta și vindeca oameni în suferință în ziua Sabatului, o dovadă că El iubea oamenii și nu regulile omenești fabricate de conducătorii religioși.

„Apoi a intrat din nou în sinagogă, unde a găsit un om cu o mână paralizată. Fariseii îl urmăreau cu

IISUS A PREȚUIT
ÎNTOTDEAUNA
RELAȚIILE MAI
PRESUS DE REGULI,
ADEVĂRUL MAI
PRESUS DE LEGE
ȘI SLUJIREA
MAI PRESUS DE
RELIGIE. NU A
PERMIS NICIODATĂ
CA LEGALISMUL
SĂ ÎNLOCUIASCĂ
IUBIREA.

atenție pe Iisus, ca să vadă dacă îl va vindeca pe om, sperând să-L prindă într-o încălcare a Sabatului. Iisus i-a spus omului cu mâna paralizată: 'Stai aici, să te putem vedea.' Apoi s-a adresat oamenilor: 'Ce fel de acțiune se potrivește cel mai bine cu Sabatul? A face bine sau a face rău? A ajuta oamenii sau a-i lăsa neajutorați?' Nimeni nu a spus nimic.

Iisus i-a privit în ochi, pe fiecare unul câte unul, apoi plin de mânie, furios pe religia lor încăpățânată, i-a spus omului: 'Întinde-ți mâna.' Omul a întins-o și era vindecată, ca și nouă! Fariseii au ieșit în grabă, vorbind în șoaptă despre cum se vor alia cu adepții lui Irod ca să-L distrugă." (Marcu 3:1-6, MSG)

Când iubești oamenii, îi prețuiești și dorești să îi ajuți, este foarte greu ca motivațiile tale să fie greșite.

CÂND INTENȚIILE BUNE EȘUEAZĂ

Iisus era adesea pus la încercare de oameni care puneau regulile mai presus de relații. Acești lideri erau vinovați de ceea ce astăzi am numi *legalism*, iar Iisus era deosebit de dur cu ei. Ei se prefăceau că sunt perfecți și, în loc să-i iubească pe ceilalți, cereau ca oamenii să respecte reguli pe care nici ei înșiși nu le puteau urma. Iisus a spus: „Ei împovărează oamenii cu cerințe religioase de nesuportat și nu ridică nici măcar un deget pentru a ușura povara.” Și mai târziu: „Vai de voi, învățători ai legii și farisei. Ipocriților! Vă preocupați să curățați exteriorul paharului și al farfuriei, dar în interior sunteți plini de lăcomie și auto-indulgență” (Matei 23:4, 25, NLT).

Legalismul nu doar că îi condamnă pe oameni atunci

când Iisus nu o face, dar și promovează dogmatismul. Cum? Avem tendința să transformăm experiențele noastre personale în convingeri pe care le impunem altora fără binecuvântarea lui Iisus. De exemplu, să presupunem că simt că Domnul dorește să mănânc o portocală.

LEGALISMUL
NU DOAR CĂ ÎI
CONDAMNĂ PE
OAMENI ATUNCI
CÂND IISUS NU
O FACE, DAR ȘI
PROMOVEAZĂ
DOGMATISMUL.

În ascultare, mănânc portocala pentru că, cred sincer, Dumnezeu mi-a cerut asta. A doua zi, simt că ar trebui să mănânc din nou o portocală. Până aici, totul e bine.

Dar ce se întâmplă adesea? În a treia sau a patra zi, decid să-mi creez o regulă pentru a mânca o portocală în fiecare zi. În acest punct, nu mai caut să ascult îndrumarea Duhului Sfânt. În schimb, mă bazez pe o lege.

Inventarea unor legi creează bariere în relația mea cu Dumnezeu, pentru că aplic o regulă în loc să urmăresc o relație cu El. Asta îmi limitează creșterea spirituală. Omoară viața, pentru că ceea ce am făcut ieri în Duh, fac astăzi în fire. Iar când efortul meu evlavios de a urma regula mea reușește, ego-ul meu este satisfăcut, ceea ce duce la auto-îndreptățire. Ceea ce este și mai dăunător este că încep să aplic aceste reguli altora. Dacă insist ca propria mea conștiință să devină ghidul tău, motivele mele sunt greșite și merg pe drumul inferior, nu pe drumul superior al altruismului.

Cum putem să ne ferim de legalism? Știm că am părăsit drumul cel bun atunci când...

- Ne prefacem că putem ajunge la Dumnezeu respectând reguli pe care le-am scris noi înșine.
- Încercăm să creăm moralitate din exterior spre

interior, în loc să venim din interior spre exterior.

- Ne concentrăm pe conformarea culturală în locul spiritualității biblice.
- Îi judecăm pe ceilalți pentru că nu respectă regulile noastre.

DACĂ INSIST CA
PROPRIA *MEA*
CONȘTIINȚĂ SĂ
DEVINĂ GHIDUL
TĂU, MOTIVELE
MELE SUNT
GREȘITE ȘI MERG
PE DRUMUL
INFERIOR, NU
PE DRUMUL
CEL BUN AL
ALTRUISMULUI.

Unul dintre cele mai evidente exemple ale cuiva care face lucruri corecte din motive greșite poate fi găsit în povestea pe care a spus-o Iisus despre fiul risipitor. Fiul mai tânăr, care a cerut partea sa de moștenire și a risipit-o pe petreceri și trai ușuratic, a făcut lucruri greșite din motive greșite. Dar, atunci când s-a căit, s-a smerit și s-a întors acasă, a fost primit de tatăl său cu iubire și iertare. Tatăl său

a fost atât de încântat de revenirea sa, încât a organizat o petrecere. Persoana cu adevărat problematică era fratele mai mare. El făcea lucrurile corecte, dar din motive greșite. Iată ce a spus Iisus despre el:

„Între timp, fiul său mai mare era pe câmp. Când s-a terminat ziua de muncă, a venit acasă. Pe măsură ce se apropia de casă, a auzit muzică și dans. A chemat pe unul dintre slujitori și l-a întrebat ce se întâmplă. Acesta i-a spus: 'Fratele tău a venit acasă. Tatăl tău a comandat o sărbătoare – carne de vită la grătar! – pentru că l-a primit pe fratele tău în siguranță și sănătos.'

Fratele mai mare a plecat furios și a refuzat să participe. Tatăl său a ieșit și a încercat să vorbească cu el, dar el nu a vrut să asculte. Fiul a spus: 'Uite câți ani am stat aici slujindu-te, fără să-ți dau niciun moment de supărare, dar oare ai organizat vreodată o petrecere pentru mine și prietenii mei? Apoi acest fiu al tău, care ți-a risipit banii cu desfrânatele, apare și tu faci o sărbătoare!'

Tatăl său i-a spus: 'Fiule, nu înțelegi. Ești cu mine tot timpul și tot ceea ce este al meu este al tău – dar este un moment minunat și a trebuit să sărbătorim. Fratele tău era mort și acum este viu! Era pierdut și acum este găsit!'" (Luca 15:25-32, MSG)

Fratele mai mare a rămas la fermă, a făcut treburile și și-a văzut tatăl în fiecare zi, dar nu avea inima tatălui său. În fiecare zi, fiul mai mare făcea lucrurile corecte, dar fără motivele corecte. În fiecare zi, acțiunile lui erau corecte, dar atitudinea lui era greșită. În fiecare zi, era aproape de tatăl său, dar nu avea o conexiune reală cu el. Nu tânjea să-și vadă fratele pierdut întors. Și nu împărtășea bucuria tatălui său când fratele său s-a întors acasă. Poate că fiul mai mare credea că trebuie să-și câștige locul; cu siguranță nu înțelegea că tot ceea ce avea tatăl său era deja al lui.

Trebuie să ne păzim să nu devenim ca fratele mai mare. Motivele noastre contează pentru Dumnezeu. Iisus a comunicat perspectiva lui Dumnezeu asupra acestui aspect când l-a citat pe profetul Osea, spunând: „Milă voiesc, iar nu jertfă” (Matei 9:13). Dumnezeu dorește să-i iubim pe oameni. Apostolul Pavel a întărit acest adevăr în prima sa scrisoare către Corinteni. El a spus că putem face lucruri mari – să vorbim în limbi, să profețim, să avem o credință care mută munții, să pătrundem taine, să avem cunoștință, să dăm săracilor și să îndurăm greutatea – dar dacă „nu avem

dragoste,” „nu ne folosește la nimic” (1 Corinteni 13:1-3).

IERTAREA ESTE ÎNTOTDEAUNA LUCRUL CORECT

Una dintre cele mai mari expresii ale dragostei este iertarea. Este cel mai nobil gest făcut din cele mai pure motive. Este

UNA DINTRE
CELE MAI MARI
EXPRESII ALE
DRAGOSTEI ESTE
IERTAREA. ESTE
CEL MAI NOBIL
GEST FĂCUT DIN
CELE MAI PURE
MOTIVE.

esența mesajului evanghelic, deoarece Iisus a venit și a murit pe cruce pentru a ne ierta pe tine, pe mine și pe toți cei care ne căim. Cunoșc puterea iertării pentru că am fost beneficiarul harului lui Iisus. Dar am văzut, de asemenea, puterea iertării între oameni care încă nu-l urmează pe Hristos. Organizația mea non-profit, Fundația Maxwell

Leadership, lucrează în multe țări, predând valori oamenilor pentru a transforma națiuni. Dintre toate valorile pe care oamenii le învață în cadrul grupurilor de transformare, *iertarea* are cel mai mare impact. Au fost numeroase relatări despre relații reconciliate, vieți salvate și familii transformate prin puterea iertării.

Trăirea pe drumul cel bun înseamnă să-i ierți pe ceilalți. Iisus a subliniat importanța iertării atunci când a inclus-o în învățătura Sa despre rugăciune. După ce Îi aducem laude lui Dumnezeu, putem să Îi cerem multe lucruri: să ne ofere cele necesare, să ne protejeze și să ne scape de rău. Dar Iisus include și un lucru pe care trebuie să-l facem noi: să iertăm.

El a spus, „Iartă-ne nouă greșelile noastre, *precum și noi iertăm greșelilor noștri*” (Matei 6:12, sublinierea autorului). Și, pentru a fi sigur că cei care-L ascultau au înțeles, Iisus a adăugat o explicație pentru a clarifica. El a spus, „Căci dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru ceresc vă va ierta pe voi. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile” (Matei 6:14-15).

Urmașii lui Hristos care sunt lideri pe drumul cel bun înțeleg că iertarea este esențială pentru Dumnezeu. Autorul și pastorul Bruce Wilkinson a explicat atât valoarea, cât și dificultatea iertării:

„Iertarea este unul dintre cele mai nenaturale răspunsuri din întreaga natură umană. Gândește-te la asta. Să oferi din altruism e destul de greu, dar să ierți? Asta e ca și cum ai oferi cel mai bun dar persoanei care tocmai te-a jefuit! De ce ar trebui o mamă să-l ierte pe șoferul beat care i-a ucis fiul? ... Sau o adolescentă să-l ierte pe tatăl care a plecat când era bebeluș și nu a făcut niciodată vreun efort să o vadă de atunci? Sau un om de afaceri să-l ierte pe partenerul care i-a cerut totul și apoi i-a trădat încrederea? În astfel de momente, tot ce simțim strigă după dreptate, răzbunare, echitate—nu după iertare.”¹³

Totuși, aceasta este ceea ce ne cere Iisus să facem. El a stabilit standardul. Și vom fi judecați după acel standard. Îi ierți pe ceilalți de bună voie? Chiar vrei ca Dumnezeu să folosească felul în care i-ai iertat sau nu pe alții ca barometru pentru cum te va ierta pe tine? Eu nu vreau. Acest lucru mă ajută să îmi amintesc să fac ceea ce este corect din motive corecte. Mă străduiesc să iert, chiar și atunci când îmi este greu să fac acest lucru. După cum a spus fostul capelan al Senatului SUA, Lloyd John Ogilvie: „Cel mai greu moment

„CEL MAI GREU
MOMENT SĂ
FII BLÂND
ESTE ATUNCI
CÂND ȘTII CĂ
AI DREPTATE
ȘI ALTCINEVA
GREȘESTE ÎN
MOD EVIDENT.”
- LLOYD JOHN
OGILVIE

să fii blând este atunci când știi că ai dreptate și altcineva greșește în mod evident.” Dar el mai subliniază și faptul că: „Avem puterea de a da sau de a refuza o binecuvântare” atunci când cineva ne-a greșit.¹⁴

Iertarea este o forță puternică. Nu doar că binecuvântează pe ceilalți, dar ne schimbă și inimile. Nu este o sarcină ușoară și nu este ceva ce regulile pot realiza. Mulți oameni ar prefera

să rescrie o lege pentru că este mai ușor decât să rescrii o inimă. Dar când inimile noastre se schimbă, devenim mai asemănători cu Iisus. Doar o inimă schimbată va face lucrurile corecte din motivele corecte.

LUÂND INIȚIATIVA DRUMULUI BUN

Unul dintre cele mai puternice lucruri pe care le poți face ca urmaș a lui Hristos este să continui să faci lucrurile corecte din motivele corecte, chiar și atunci când oamenii te critică, te învinovătesc sau încearcă să îți facă rău. Nimeni nu a făcut asta mai bine decât Iisus. Cu mulți ani în urmă, Kent M. Keith a scris o lucrare numită “Paradoxical Commandments of Leadership”, descriind acțiunile dificile ale oamenilor și cum ar trebui să răspundem la ele.¹⁵ Aș vrea să prezint cuvintele lui Keith împreună cu felul în care Iisus a ales drumul cel bun în relațiile Sale cu oamenii, chiar atunci când a întâmpinat opoziție:

Oamenii sunt ilogici, nerezonabili și egocentrici. Iubește-i oricum. Pe când Iisus era răstignit, a spus: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac” (Luca 23:34).

Dacă faci bine, oamenii te vor acuza de motive egoiste ascunse. Fă bine oricum. După ce Iisus a făcut minuni de vindecare, criticii Săi au spus: „Este posedat de Beelzebul! Prin căpetenia demonilor îi scoate pe demoni” (Marcu 3:22), dar Iisus a continuat să vindece bolnavii și să alunge demonii.

Dacă ai succes, vei câștiga prieteni falși și adevărați dușmani. Fii de succes oricum. Mulțimile care îl aclamau pe Iisus duminică, spunând „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului!” (Luca 19:38), au strigat vineri: „Răstignește-L!” (Ioan 19:15). Și Iisus Și-a dat viața pentru ei.

Binele pe care îl faci astăzi va fi uitat mâine. Fă bine oricum. După ce a vindecat un grup de leproși, Iisus a întrebat: „Oare nu toți cei zece au fost curățați? Unde sunt ceilalți nouă? Niciunul nu s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu în afară de acest străin?” Apoi i-a spus celui care s-a întors: „Ridică-te și du-te; credința ta te-a făcut bine” (Luca 17:17-19).

Onestitatea și franchețea te fac vulnerabil. Fii onest și franc oricum. Mărturisindu-se ucenicilor, Iisus a spus: „Credeți că am venit să aduc pace pe pământ? Nu, vă spun, ci dezbinare” (Luca 12:51).

Cei mai mari oameni cu cele mai mărețe idei pot fi doborâți de cei mai mici oameni cu cele mai mărunte minți. Gândește măreț oricum. La Cina

cea de Taină, pe când Iisus le spunea ucenicilor că va fi trădat, „Între ei a început o ceartă despre cine dintre ei să fie socotit cel mai mare” (Luca 22:24). Iisus le-a spus: „Cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, iar cel care conduce să fie ca cel care slujește” (Luca 22:26).

Oamenii îi favorizează pe cei defavorizați, dar îi urmează doar pe liderii de top. Luptă pentru cei câțiva defavorizați oricum. Când oamenii au adus copii la Iisus să fie binecuvântați, ucenicii au încercat să îi îndepărteze. Dar Iisus a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei” (Marcu 10:14).

Ceea ce construiești ani de zile poate fi distrus peste noapte. Construiește oricum. În Grădina Ghetsimani, Iuda a venit și L-a sărutat pe Iisus. „Atunci au venit oamenii și L-au prins pe Iisus și L-au arestat... Toți ucenicii L-au părăsit și au fugit” (Matei 26:50, 56).

Oamenii chiar au nevoie de ajutor, dar s-ar putea să te atace dacă îi ajuți. Ajută-i oricum. După ce Iisus și-a început lucrarea, a mers la sinagoga din orașul Său natal pentru a le spune că vrea să îi ajute, citind din Isaia: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor vestea bună. M-a trimis să vestesc celor robiți eliberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, să vestesc anul de îndurare al Domnului” (Luca 4:18-19). Răspunsul lor a fost să-L alunge din oraș (Luca 4:29).

Dă lumii ce ai mai bun și vei primi lovituri. Dă lumii ce ai mai bun oricum. Iisus a stat nevinovat în fața mulțimii care voia să-L omoare. „Pe care dintre cei doi vreți să vi-l eliberez?” a întrebat guvernatorul. ‘Pe Baraba’, au răspuns ei. ‘Ce să fac atunci cu Iisus, care este numit Hristos?’ a întrebat Pilat. Ei toți au răspuns: ‘Răstignește-L!’” (Matei 27:21-22).

Dacă Iisus, în fața unei astfel de opoziții și ură, a putut să iubească și să aibă încredere în oameni oricum, să facă bine oricum, să slujească oamenii oricum, să construiască oricum, să ajute oamenii oricum și să dea ce avea mai bun oricum, putem și noi să facem efortul de a face lucrurile corecte din motivele corecte în fiecare zi. Aceasta este cea mai bună modalitate de a-I arăta lui Iisus că Îl iubim și de a fi sare și lumină într-o lume care pare să devină tot mai întunecată.

CAPITOLUL 7

IISUS A ÎMBRĂȚIȘAT AUTENTICITATEA

Chris Hodges

Iisus știa cine era. La El nu exista nicio prefăcătorie, niciun fast sau ceremonie. Nu purta robe speciale și nu se afla într-un loc anume, în lumina reflectoarelor. Nu avea privilegii speciale sau locuri de parcare rezervate care să-i indice autoritatea și poziția. Niciodată nu ar fi așteptat într-un salon pentru artiști să fie escortat pe scenă la zece minute după ce începea închinarea, doar pentru a evita mulțimile. Iisus trecea peste toate aceste lucruri legate de biserică și orice era neautentic. El a arătat cum ar trebui să se comporte liderii care urmează drumul cel bun, bazându-se pe cunoașterea propriei identități. Era autentic în tot ceea ce făcea.

Autenticitatea contează pentru că atrage respectul și invită și pe alții să fie autentici. Chiar dacă cei pe care îi conduci nu sunt de acord cu tine, te vor respecta dacă ești autentic. Vor vedea că ești aceeași persoană la muncă, la coadă la Starbucks sau acasă cu familia ta. Liderii care urmează calea cea mai bună practică autenticitatea prin faptul că fac ceea ce spun că vor face și își aliniază acțiunile cu cuvintele lor.

Fără autenticitate, va exista o diferență evidentă între ceea ce *spui* că crezi și ceea ce *faci cu adevărat*. Ceilalți vor observa și vor înțelege că lor le impui un standard, de la

care tu te sustragi. Iisus a provocat conducerea vremii sale, denunțând acest tip de ipocrizie: „Cărturarii și fariseii șed pe scaunul lui Moise. Deci, toate lucrurile pe care vă spun ei să le păziți, păziți-le și faceți-le, dar nu faceți după faptele lor. Căci ei zic, dar nu fac” (Matei 23:2-3).

În contrast, Iisus a practicat întotdeauna ceea ce a predicat. Autenticitatea lui, atât ca Dumnezeu, cât și ca om, a revelat iubirea Tatălui în acțiune: „Cuvântul [Dumnezeu] S-a făcut trup și a locuit printre noi. Noi am văzut slava Lui, o slavă ca a singurului Fiu venit de la Tatăl, plină de har și de adevăr” (Ioan 1:14, CEV). Iisus a fost liderul suprem, autentic, care a urmat calea cea mai bună, smerindu-Se astfel încât să-L înalțe pe Tatăl Său ceresc și să-i slujească pe cei din jurul Său. Pentru a fi mai mult ca El, trebuie să fim dispuși să fim noi înșine, autentici.

SUNT, PRIN URMARE FAC

Iisus era confortabil cu cine era El pentru că își cunoștea adevărata identitate. Dacă dorești să conduci oameni, trebuie să fii conștient și să accepți cine ești cu adevărat înainte de a permite altora să știe cine ești și de a le comunica de ce ar trebui să te urmeze. De-a lungul Evangheliei lui Ioan, Iisus Și-a definit identitatea pentru alții prin ceea ce eu numesc declarațiile Sale „*Eu sunt*”. Aceste patru afirmații ne arată ce să facem pentru a îmbrățișa autenticitatea ca lideri de nivel înalt, asemenea lui Iisus:

1. Iisus a spus: „Eu sunt Pâinea Vieții.”

Prin urmare, eu spun: „Voi hrăni pe alții prin contribuția mea.”

Iisus le-a oferit tuturor adevărata împlinire. El a spus: „Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine nu va înseta niciodată” (Ioan 6:35). El a făcut această afirmație deoarece știa ce are de oferit - că cine era El va satisface și va hrăni fiecare

suflet. A fost îndemnat să facă această declarație la scurt timp după ce a hrănit cinci mii de oameni binecuvântând prânzul unui băiat, format din cinci pâini și doi pești, folosind ceea ce era disponibil pentru a oferi hrană mulțimii înfometate (Ioan 6:1-13). De ce? Pentru că mulțimea cerea mai multă pâine sau mană, asemenea celei oferite de Dumnezeu israeliților pe drumul spre Țara Promisă. Iisus spunea clar că El este sursa; El este Pâinea vieții.

Liderii de pe drumul cel bun îmbrățișează autenticitatea pentru că știu ce au de oferit celorlalți. În fiecare context în care ne găsim, ar trebui să ne întrebăm: „*Ce am de oferit care să satisfacă o nevoie sau o dorință a celor din jurul meu?*” și nu „*Ce pot obține eu din asta?*” Trebuie să ne concentrăm pe contribuția noastră pentru beneficiul altora, așa cum a făcut Iisus.

IISUS A SPUS:
„EU SUNT PÂINEA
VIEȚII.” PRIN
URMARE, EU
SPUN: „VOI HRĂNI
PE ALȚII PRIN
CONTRIBUȚIA
MEA.”

2. Iisus a spus: „Eu sunt Lumina lumii.”

Prin urmare, eu spun: „Voi aprinde lumina și voi face lucrurile mai strălucitoare.”

Când Iisus a spus, „Eu sunt Lumina lumii. Cine Mă urmează nu va umbla niciodată în întuneric, ci va avea

IISUS A SPUS: „EU
SUNT LUMINA
LUMII.” PRIN
URMARE, EU
SPUN: „VOI
APRINDE LUMINA
ȘI VOI FACE
LUCRURILE MAI
STRĂLUCITOARE.”

lumina vieții” (Ioan 8:12), El a subliniat că El luminează întunericul și aduce lumină și viață celor care Îl urmează. Iisus oferă adevărata iertare cu dragoste și har autentic, nu cu rușine și condamnare.

De multe ori ne simțim nesiguri și ne îngrijorăm despre cum privește Dumnezeu greșelile

noastre. Din acest motiv, când Iisus spune: „Eu sunt Lumina lumii”, mulți dintre noi presupunem că El a venit să aprindă o lumină orbitoare pe defectele și eșecurile noastre. Dar nu asta face Iisus. El ne aduce viață prin a-Și străluci lumina în locurile noastre întunecate. Așa cum spune Ioan: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17). Dumnezeu te iubește exact așa cum ești — dar te iubește prea mult ca să te lase așa. Și El vrea să împărtășești dragostea Sa cu alții, să fi o lumină în întuneric.

3. Iisus a spus: „Eu sunt Poarta.”

Prin urmare, eu spun: „Voi deschide uși și le voi arăta altora calea.”

Iisus a declarat: „Eu sunt Poarta; dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit. Va intra și va ieși și va găsi pășune” (Ioan 10:9). El descria o nouă modalitate de a relaționa cu Dumnezeu, pe care oamenii o puteau experimenta. Folosind analogia relației dintre oi și păstorul grijuliu care le îngrijește, Iisus a subliniat importanța încrederii. Putem

recunoaște puterea iubitoare a lui Iisus și ne putem odihni în siguranța protecției Sale. Iisus a mai spus: „Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele Mă urmează. Eu le dau viața veșnică; în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10:27-28).

Așa cum Păstorul cel Bun stabilește limite pentru oile sale, tot așa trebuie să stabilim și noi pentru cei pe care îi conducem. Trebuie să le oferim acces, dar și protecție. Un păstor bun — un lider pe calea cea dreaptă, urmând exemplul lui Iisus — își va da viața pentru oile sale. Relațiile autentice se dezvoltă atunci când ceilalți înțeleg că ești dispus să mori față de tine însuși pentru a-i conduce și a le sluji, pentru a le arăta calea și pentru a deschide uși care să îi ajute.

IISUS A SPUS: „EU
SUNT POARTA.”
PRIN URMARE,
EU SPUN: „VOI
DESCHIDE UȘI
ȘI LE VOI ARĂTA
ALTORA CALEA.”

4. Iisus a spus: „Eu sunt Învierea.”

Prin urmare, eu spun: „Voi aduce un suflu de viață nouă în fiecare întâlnire cu ceilalți.”

În final, Iisus a spus: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi; și oricine trăiește și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi tu aceasta?” (Ioan 11:25-26). Viitorul real pe care El îl oferă depășește limitele morții. Ceea ce oferă Iisus este o promisiune eternă, nu o soluție temporară. El ne ancorează în identitatea noastră de copii preaiubiți ai lui Dumnezeu, creați cu măiestrie și reverență. El ne dă putere să ne descoperim și să ne trăim

IISUS A SPUS: „EU
SUNT ÎNVIEREA.”
PRIN URMARE,
EU SPUN: „VOI
ADUCE UN SUFLU
DE VIAȚĂ NOUĂ
ÎN FIECARE
ÎNTÂLNIRE CU
CEILALȚI.”

scopul divin. Ne ghidează ca Păstorul nostru cel Bun, care știe mai bine decât noi ce ne trebuie.

Pentru a fi lideri pe drumul cel bun, asemenea lui Iisus, ar trebui să căutăm constant modalități de a aduce viață nouă celor din jurul nostru. Cum putem infuza fiecare relație cu puterea învierii? Un mod

simplu este să le oferim altora o nouă șansă atunci când au greșit. Lumea este atât de rapidă să respingă oamenii — o singură greșeală și totul s-a terminat. La fel ca Iisus, ar trebui să găsim căi prin care să redăm viața acolo unde totul pare pierdut și să oferim altora o șansă nouă. Iisus ne-a arătat că nici moartea nu este un capăt de drum. Nu este niciodată prea târziu pentru o renaștere, o reînnoire, o înviere.

BÂRNA ÎNAINTEA PAIULUI

Iisus a prețuit autenticitatea. El a trăit, a învățat și a luptat pentru aceasta, provocând oamenii să răspundă la convingerea autenticității. A avut puțin respect pentru ipocrizia instituțională religioasă sau pentru indivizii ipocriți. El i-a provocat, în mod special pe cei care Îl urmau, să se concentreze pe propriile neajunsuri, în loc să caute să înavățească sau să condamne pe alții:

„De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, dar nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?”

Sau cum poți să zici fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» și, iată, tu ai o bârnă în ochiul tău? Fățarnicile, scoate întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.» (Matei 7:3-5)

Pentru a conduce eficient pe alții, trebuie să ne concentrăm mai întâi pe bârna din propriul nostru ochi, înainte de a încerca să scoatem paiul din ochiul altcuiva. Trebuie să dăm dovadă de conștientizare a slăbiciunilor, defectelor și greșelilor noastre și să fim dispuși să cerem iertare. Liderii care urmează drumul cel bun nu pretind că au totul sub control sau că au ajuns la perfecțiune. Ei sunt autentici cu oamenii.

Diferența dintre autenticitate și ipocrizie a ieșit la suprafață în întâlnirile lui Iisus cu liderii religioși evrei, care adesea plănuiau să-l prindă în capcană sau să-l determine să ia o poziție politică. Într-una dintre aceste întâlniri:

[...] Fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să prindă pe Iisus cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu Irodianii, care I-au zis: „Învățătorule, știm că ești adevărat, și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne, deci, ce crezi? Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?”

Iisus, care le cunoștea viclesugul, a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor? Arătați-Mi banul birului.” Și ei I-au adus un ban (Grecește: dinar). El i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el, ale cui sunt?”

„Ale Cezarului” I-au răspuns ei.

Atunci El le-a zis: „Dați, deci, Cezarului ce este al

Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

Mirați de cuvintele acestea, ei L-au lăsat, și au plecat.” (Matei 22:15-22)

Iisus descoperea mereu adevărul din spatele acestor capcane și dezvăluia ipocrizia liderilor religioși. Într-un alt context, i-a înfruntat pe farisei într-un mod și mai direct, adresându-se ucenicilor și mulțimii adunate: „Ei leagă sarcini grele și cu anevoie de purtat și le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le miște.” (Matei 23:4).

Iisus S-a smerit în mod constant, oferind prin întruparea Sa ca Dumnezeu cu noi un exemplu de a conduce prin slujire cu autenticitate.

În contrast, acțiunile liderilor religioși evrei au arătat cum aceștia încercau în mod constant să-și ascundă nesiguranțele și rușinea, concentrându-se pe aparențele exterioare în loc de integritatea interioară. Iisus a subliniat:

„Toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni; își lătesc filacteriile și își fac ciucurii de la poale mai lungi, iubesc locurile dintâi la ospete și scaunele dintâi în sinagogi, le place să fie salutați prin piețe și să li se zică: «Rabbi!»” (Matei 23:5-7)

Cu alte cuvinte, lor le păsa doar de titlu, statut, percepție — nu de responsabilitatea, privilegiul, substanța de a conduce cu autenticitate. Muncau din greu să pară drepți, sfinți și devotați lui Dumnezeu, dar ipocrizia lor trăda inimile lor păcătoase și egoiste, pe care Iisus le expunea și muștra constant. De șapte ori, în Matei 23:13-32, Iisus le-a spus: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici,” numindu-i ipocriți și descriindu-i ca pe niște cupe spălate pe dinafară, dar murdare pe dinăuntru. În loc să fie autentici, ei erau plini de pretenții, forțându-i pe oameni să arate într-un

anumit fel, chiar dacă nu corectau ceea ce era în interior.

Iisus nu doar că a denunțat pretențiile și ipocrizia fariseilor, ci a și subliniat importanța sincerității, onestității și smereniei.

A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. „Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel:

„Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.”

Vameșul sta departe, și nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!”

Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.” (Luca 18:9-14)

CÂND EVITĂM
VULNERABILITATEA
AUTENTICITĂȚII
ȘI ALEGEM
SIGURANȚA ȘI
AUTO-JUSTIFICAREA
IPOCRIZIEI,
CREĂM BARIERE ÎN
RELAȚIILE NOASTRE
CU NOI ÎNȘINE,
CU CEILALȚI ȘI CU
DUMNEZEU.

Iisus a arătat cum autenticitatea și ipocrizia sunt opuse absolute. Când evităm vulnerabilitatea autenticității și alegem siguranța și auto-justificarea ipocriziei, creăm bariere

În relațiile noastre cu noi înșine, cu ceilalți și cu Dumnezeu. Ipocrizia ne împiedică să ne vedem pe noi înșine, pentru că ascundem părți din noi din cauza rușinii, nesiguranței sau sentimentului de inadecvare. Nu vrem să înfruntăm adevărul, cu atât mai puțin să lăsăm pe alții să-l vadă. Când facem asta, se creează un efect de domino, împiedicându-i pe ceilalți să cunoască darul a ceea ce suntem cu adevărat, cu toate imperfecțiunile noastre. Ascunderea în spatele ipocriziei împiedică, de asemenea, capacitatea noastră de a accepta și experimenta harul lui Dumnezeu. Atunci când nu putem să-L vedem pe Dumnezeu în mod corect, ceilalți nu pot să-L vadă pe El în mod autentic și corect prin noi.

DEVENIND AUTENTIC

Iisus a exemplificat valoarea autenticității fiind deschis și transparent în legătură cu propriile Sale lupte. În noaptea dinaintea morții Sale, cu puțin timp înainte ca Iuda să-L trădeze, Iisus a mers în grădina Ghetsimani să se roage:

„A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să se întristeze și să se mâhnească foarte tare. Atunci le-a zis: ‘Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine.’” (Matei 26:37-38)

Iisus a recunoscut că voia să fie cu ucenicii Săi și să se roage. Nu a pretins că este dur sau stoic, indiferent la suferința care Îl aștepta. În schimb, Și-a exprimat sincer emoțiile autentice și le-a cerut celor mai apropiați să fie cu El și să vegheze. Iisus avea atât de mare nevoie de ei, încât s-a oprit din rugăciune pentru a merge la ei, dar i-a găsit dormind! Dacă Iisus a fost dispus să îmbrățișeze autenticitatea în acest mod,

atunci și noi ar trebui să fim dispuși să ne asumăm riscul vulnerabilității.

Din păcate, mulți dintre noi au fost condiționați de cultură și recompensați social pentru a face exact opusul - să ne ascundem adevăratele sentimente și să ne mascăm nevoile vulnerabile. Vedem vulnerabilitatea ca pe o slăbiciune, mai degrabă decât ca pe o forță. Îmi amintesc de o doamnă care a sunat la biserica noastră odată, dorind să știe dacă oferim consiliere. În timp ce vorbea cu cineva din personalul nostru, a dezvăluit că era deja credincioasă și aparținea unei biserici biblice solide. Știa că avea nevoie de consiliere pentru a face față propriilor lupte personale, dar nu se putea duce să împărtășească aceste lucruri în propria sa comunitate creștină.

Liderii de pe drumul cel bun, care urmează exemplul lui Hristos nu își ascund luptele și nu pretind că au toate răspunsurile. Putem experimenta libertatea de a fi autentici, pentru că știm că slăbiciunea noastră este făcută perfectă în puterea Lui. Putem risca să fim cunoscuți. Nu mai avem nevoie să ne implicăm în înșelăciuni dăunătoare, născute din fricile și nesiguranțele noastre. După cum spunea Pavel: „Noi nu purtăm măști și nu jucăm roluri. Nu manevrăm și nu manipulăm în culise... În schimb, păstrăm tot ceea ce facem și spunem la vedere.” (2 Corinteni 4:2, MSG).

Dumnezeu nu a intenționat niciodată să ne trăim viața singuri, iar în adâncul nostru știm asta. Tânjim să fim liberi de posturi și prefăcătorii, încercând să mulțumim pe alții sau să proiectăm o anumită imagine. Vrem să fim cunoscuți pentru cine suntem - inclusiv emoțiile și luptele care ne fac

ȘTIM CĂ
SLĂBICIUNEA
NOASTRĂ ESTE
FĂCUTĂ PERFECTĂ
ÎN PUTEREA LUI.
PUTEM RISCA SĂ
FIM CUNOSCUȚI.

să ne temem și să ne simțim nesiguri - și acceptați și iubiți de cei din jurul nostru. Înțelepciunea din *Eclesiastul* subliniază beneficiul de a fi conectați cu ceilalți într-un mod care vine doar din autenticitate:

„Mai bine doi decât unul, căci au o plată cu atât mai bună pentru munca lor.

Dacă unul cade, celălalt îl ajută să se ridice.

Dar vai de cel ce este singur și cade fără să aibă pe cineva care să-l ridice!

De asemenea, dacă doi se culcă împreună, se încălzesc; dar cum să se încălzească unul singur?

Și dacă cineva ar birui pe cel singur, cei doi îi vor putea ține piept; și funia împletită în trei nu se rupe ușor.” (*Eclesiastul* 4:9-12)

Toți ne dorim relații semnificative, să fim văzuți așa cum suntem și să experimentăm libertatea de a fi autentici. Îți amintești de melodia tematică a vechiului serial TV de comedie *Cheers*? Este un memento despre cât de disperat tânjim să luăm o pauză de la toate grijile și preocupările pe care le întâmpinăm în lume și să găsim un sentiment de apartenență, confort și bun venit într-un loc „unde toată lumea îți știe numele.” Cred că vei fi de acord că cel mai bun loc pentru asta ar trebui să fie biserica — nu barul!

Schimbările reale în viață se întâmplă în contextul relațiilor în care suntem liberi să fim noi înșine, cu toate imperfecțiunile și frumusețea noastră. Unde știm că suntem doriți, și la rândul nostru vrem să trăim viața alături de cei din comunitatea noastră. Așa cum a spus Pavel despre noi, cei din trupul lui Hristos: „Așa că noi aparținem unii altora și fiecare are nevoie de ceilalți.” (*Romani* 12:5, TLB). Iisus Și-a ales ucenicii nu pentru că erau perfecți sau pentru că ar fi făcut totul bine. El i-a ales ca să îi elibereze să fie

cine i-a creat Dumnezeu să fie. Și a făcut asta îmbrățișând autenticitatea.

DESCHIDEREA UNEI FERESTRE CĂTRE AUTENTICITATE

De ce sunt atât de importante relațiile autentice? Simplu spus, ele ne ajută să ne cunoaștem mai bine pe noi înșine, să-i cunoaștem mai bine pe ceilalți și să-L cunoaștem mai bine pe Dumnezeu. Dar asta nu înseamnă că vin în mod natural. Nu, trebuie să le cultivăm.

Un instrument pe care l-am găsit util pentru a reflecta asupra valorii relațiilor autentice este numit *Fereastra Johari*. Dezvoltat de psihologii Joseph Luft și Harrington Ingham în 1955, acest instrument ne ajută să ne înțelegem mai bine pe noi înșine, ceea ce ne face mai autentici. *Fereastra Johari* dezvăluie patru zone de conștientizare. Iată cum înțeleg eu fiecare dintre aceste patru zone:

	Cunoscut de sine	Necunoscut de sine
Cunoscut de alții	Arena	Punctul Orb
Necunoscut altora	Masca	Potențialul

Arena

Primul cadran reprezintă „eul” public, partea din tine cunoscută atât de tine, cât și de alții. Punând accent pe acest aspect mai presus de toate celelalte, ajungem să trăim superficial, dorind să arătăm mai mari în exterior decât suntem cu adevărat. Așa cum am menționat, Iisus a confruntat liderii religioși ai vremii Sale pentru că se străduiau atât de mult să pară religioși: „Toate faptele lor le fac pentru *a fi văzuți de oameni*: își fac filacteriile late și ciucurii de la haine lungi” (Matei 23:5). Pentru a fi un lider pe drumul cel bun, la fel ca Iisus, trebuie să căutăm aprobarea lui Dumnezeu mai presus de cea a oamenilor și să permitem arenei să reflecte o aliniere între sinele nostru extern și cel intern.

Masca

Această parte a ferestrei reprezintă ceea ce știm despre noi, dar ascundem de ceilalți—secretele și gândurile și emoțiile noastre ascunse. Cu toții avem zone pe care dorim să le ascundem, dar nu putem fi autentici dacă ne ascundem. Oamenii rămân la fel de bolnavi pe cât sunt secretele lor. Pentru a fi ca Iisus, trebuie să fim transparenți și vulnerabili. Chiar dacă știm cum ar trebui să fim, tot ne luptăm uneori. Continuăm să purtăm măști pentru a ascunde acele zone întunecate din viața și experiențele noastre.

Diavolul știe că aici are loc adevărata schimbare în viață. Așadar, el atacă relațiile noastre agresiv, folosind modul în care ne punem pe noi înșine deasupra altora pentru a cauza rău, neînțelegeri și durere. Dușmanul ar prefera mult mai mult să ne apărăm și să ne protejăm ascunzându-ne în spatele măștilor decât să riscăm autenticitatea care conectează inimile, iartă greșelile și vindecă rănilile.

Aici trebuie să facem cea mai mare parte a muncii pentru a deveni autentici. În loc să ne lăsăm pradă fricii și reticenței

de a ne dezvălui adevăratul sine sau de a fi răniți, trebuie să-i lăsăm pe ceilalți să știe despre luptele, poverile și rănilile noastre. În loc să ne izolăm și să ne ascundem în spatele măștilor, trebuie să ne arătăm inimile și să descoperim conexiunea autentică. Profesorul, romancierul și apologetul C. S. Lewis a spus: „Prietenia

„PRIETENIA SE
NAȘTE ÎN ACEL
MOMENT CÂND
O PERSOANĂ ÎI
SPUNE ALTEIA:
‘CE! ȘI TU?
CREDEAM CĂ
SUNT SINGURUL.’
- C. S. LEWIS

se naște în acel moment când o persoană îi spune alteia: ‘Ce! Și tu? Credeam că sunt singurul.’”¹⁶ Când suntem sinceri și autentici, îi inspirăm pe ceilalți să-și lase măștile jos și să fie cunoscuți, la fel.

În contextul relațiilor autentice, putem spune adevărul despre temerile și problemele noastre, putem împărtăși secretele și rușinea noastră și ne putem bucura de responsabilitate, pentru că avem pe Cineva care veghează asupra sufletului nostru și ne amintește ce este adevărat despre cine suntem și la ce suntem chemați să facem.

Pentru a menține relații autentice și a experimenta pe deplin beneficiile de a fi cunoscuți și de a-i cunoaște pe ceilalți, trebuie să mărturisim și să ne rugăm. Cuvântul lui Dumnezeu este clar: „Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați” (Iacov 5:16). Putem să ne împărtășim secretele, să cerem iertare și să acceptăm pe deplin harul lui Dumnezeu extins prin intermediul altor oameni.

Și ar trebui să ne rugăm neîncetat pentru ceilalți, menținând grija și legătura iubitoare, similar cu acțiunile unui credincios pe nume Epafra, descris în Coloseni. Pavel a spus că el „totdeauna se luptă în rugăciunile sale” pentru

ceilalți, pentru a-i ajuta „să stea tari, deplin încredințați și desăvârșiți în tot ce este voia lui Dumnezeu” (Coloseni 4:12).

Punctul Orb

Al treilea cadran indică lucrurile pe care alții le văd la tine, dar tu nu le poți percepe. Dacă dorim să fim autentici, trebuie să facem efortul de a cunoaște ceea ce nu știm. La începutul căsniciei noastre, soția mea și cu mine am stabilit niște semnale pentru momentele când avem ceva prins între dinți sau, chiar mai rău, ceva atârnând de nas. Nimeni nu își dorește distragerea atenției sau jenă în astfel de momente, așa că avem nevoie de ajutor din partea altora care sunt dispuși să ne acopere spatele și să ne arate ceea ce nu știm sau nu realizăm despre noi înșine.

Deși Iisus nu avea puncte oarbe, El și-a arătat conștientizarea acestui cadran când i-a întrebat pe ucenici cine spuneau oamenii că este El (Matei 16:13). După ce au răspuns că unii ziceau că ar fi Ioan Botezătorul sau Ilie, poate Ieremia sau un alt profet, Iisus i-a întrebat cine ziceau *ei* că este El. Petru a declarat că El era Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu (versetul 16). Totuși, la scurt timp după această declarație, Petru a insistat că Iisus nu ar trebui să accepte trădarea și moartea care Îl așteptau. Drept răspuns, Iisus l-a mustrat pe Petru, comparând această idee cu o ispită de la dușman (versetul 23). Iisus îi arăta lui Petru punctul orb.

Pentru a dezvolta autenticitate în acest cadran, trebuie să ai relații cu oameni în care ai încredere. Ai nevoie de prieteni fideli care te cunosc și țin la tine și care sunt dispuși să-ți arate punctele oarbe — nu de cunoștințe, critici sau dușmani. Cartea Proverbe spune: „Rănilile *făcute* de un prieten dovedesc credințioșia lui, dar sărutările unui dușman *sunt* înșelătoare” (27:6, VDC).

Prietenii adevărați sunt sinceri cu tine. Nu îți spun mereu ceea ce vrei să auzi. Îți protejează spatele și te ridică

atunci când te împiedici. Ei văd dincolo de măști și iubesc adevăratul „tu,” autenticul „tu.” Și te împiedică să cazi în descurajare. Urmează sfatul dat în Evrei: „Luați seama, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să-l facă să se abată de la Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice ‘astăzi,’ pentru ca niciunul dintre voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului” (Evrei 3:12-13).

Fiecare are nevoie de astfel de prieteni. Și fiecare urmaș al lui Hristos care merge pe drumul cel bun, *devine* un astfel de prieten.

Potențial

Al patrulea cadran reprezintă ceea ce nici tu și nici ceilalți nu știi despre tine. Acestea sunt lucrurile pe care doar Dumnezeu le cunoaște. Ai un potențial nerealizat, și nu-l vei atinge niciodată de unul singur. Ai nevoie de alții pentru a te ajuta să-l descoperi, să-l exersezi și să-l rafinezi. „După cum fierul ascute fierul, tot așa și omul ascute pe aproapele său” (Proverbe 27:17).

Într-o comunitate de oameni devotați autenticității, descoperi că „*noi*” este mai puternic decât „*eu*”. Colaborarea și cooperarea cu alții produc rezultate care fac mai mult decât suma contribuțiilor individuale. Oamenii autentici dintr-o comunitate oferă sprijin și încurajare, feedback constructiv și sugestii de strategii pentru îmbunătățire, știind că aceasta este modalitatea prin care toată lumea crește și își împlinește potențialul. Avem nevoie unii de alții pentru că „întregul trup, bine încheșat și strâns legat prin încheieturi și ligamente, primește creștere de la Dumnezeu” (Coloseni 2:19). Așadar, în loc să fii doar tu, fii parte din „*noi*”. A face parte din viața celorlalți la nivel de inimă produce o mai mare conștientizare a impactului pe care autenticitatea îl poate avea, ajutându-ne să îi cunoaștem pe ceilalți și să fim

cunoscuți, să ne bucurăm de împlinirea potențialului nostru dat de Dumnezeu ca lideri.

A îmbrățișa autenticitatea așa cum a trăit-o Iisus ne cere să recunoaștem atât punctele noastre forte, cât și slăbiciunile, dependența noastră de Dumnezeu și nevoia de ceilalți oameni. Când te angajezi să fi autentic, investești implicit în integritatea ta. Iisus vrea ca tu să te angajezi să fi aceeași persoană, fie că ești în fața unui grup sau ultimul

din rând, fie că te bucuri de roadele succesului sau că te străduiești să menții creșterea. Liderii de pe drumul cel bun știu că a îmbrățișa autenticitatea îi apropie de Iisus, în timp ce îi îndreaptă și pe ceilalți spre El. Îmbrățișează autenticitatea așa cum a făcut-o Iisus, și vei fi uimit de schimbarea din viața ta și de impactul asupra celorlalți.

ÎNTR-O
COMUNITATE DE
OAMENI DEVOTAȚI
AUTENTICITĂȚII,
DESCOPERI CĂ
NOI ESTE MAI
PUTERNIC DECÂT
EU. COLABORAREA
ȘI COOPERAREA
CU ALȚII PRODUC
REZULTATE CARE
FAC MAI MULT
DECÂT SUMA
CONTRIBUȚIILOR
INDIVIDUALE.

CAPITOLUL 8

IISUS I-A PUS PE OAMENI MAI PRESUS DE PROPRIA LUI AGENDĂ

John C. Maxwell

Ce înseamnă să fi un lider? Ce înseamnă să fi un lider creștin? Înseamnă să îi slujești pe ceilalți.

Iisus a spus: „Dacă cineva vrea să fie cel dintâi, trebuie să fie cel din urmă dintre toți și slujitorul tuturor” (Marcu 9:35). Asta înseamnă să pui mereu oamenii mai presus de propriile tale planuri. Exact asta a făcut IISUS când a umblat pe pământ și a interacționat cu oamenii.

Ca lideri, uităm prea ușor acest lucru. Avem tendința de a ne dori să ne ridicăm deasupra celorlalți. Credem cumva că leadershipul ar trebui să ne pună mai presus de alții, chiar dacă Iisus nu ne-a oferit acest model. Chuck Colson, un avocat care a lucrat pentru președintele Nixon la Casa Albă, a fost închis pentru implicarea sa în scandalul Watergate. Mai târziu, a devenit un urmaș al lui Hristos și a scris despre concepțiile greșite pe care oamenii le au despre leadership, subliniind că Iisus era un alt fel de lider. El și-a amintit de o conversație pe care a avut-o cu președintele:

„Într-o noapte rece de decembrie, în timp ce îl însoțeam pe președinte de la Biroul Oval din aripa de vest a Casei Albe către Reședință, domnul Nixon

IISUS A UMBLAT
PLIN DE
DRAGOSTE CU
OAMENI SIMPLI
CA SĂ NE ARATE
CUM SĂ UMBLĂM
PE DRUMUL
CEL BUN.

medita la ce își doresc oamenii de la liderii lor. S-a oprit o clipă, privind în depărtare peste peluza de sud și a spus: «Oamenii chiar vor un lider puțin mai mare decât ei înșiși, nu-i așa, Chuck?» Am fost de acord. «Adică cineva ca de Gaulle»,

a continuat el. «Există o anumită distanță, o putere emanată de marii oameni, pe care oamenii o simt și vor să o urmeze.»

Iisus Hristos nu a arătat niciodată această distanță conștientă de sine. El a slujit mai întâi pe alții; a vorbit cu cei cu care nimeni nu vorbea; a mâncat cu cei mai de jos membri ai societății; a atins pe cei de neatins. Nu a avut tron, coroană, slujitori sau gărzi înarmate. Un grajd împrumutat și un mormânt împrumutat i-au încadrat viața pământească.

Regii, președinții și prim-miniștrii se înconjoară de slujitori care se grăbesc înainte, deschid larg ușile și stau în alertă așteptând ca cei mari să treacă. Iisus a spus că El însuși stă la ușă și bate, așteptând răbdător să intre în viețile noastre.¹⁷

IISUS A AJUNS LA OAMENII PE CARE ALȚII ÎI IGNORAU

În perioada în care Iisus a fost pe pământ, femeile și copiii nu beneficiau de un statut social bun și erau adesea

ignorați și desconsiderați. Dar nu de către Iisus. El i-a pus mai presus de agenda Sa și le-a arătat celor din jur că aceștia erau valoroși și ar trebui să fie prețuiți. Îți amintești ce s-a întâmplat când mamele și-au adus copiii la Iisus pentru a primi o binecuvântare? Fiecare mamă evreică din acea vreme dorea ca și copiii ei să fie binecuvântați de un rabin, mai ales în jurul primei lor aniversări. Iisus înțelegea acest lucru.

„Oamenii aduceau copiii mici la Iisus ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii i-au muștrat. Când Iisus a văzut aceasta, s-a mâniat și le-a spus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci Împărăția lui Dumnezeu este a celor ca ei. Adevărat vă spun, cine nu primește Împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea.” Și i-a luat în brațe, și-a pus mâinile peste ei și i-a binecuvântat.” (Marcu 10:13-16)

Binecuvântând copiii, Iisus a arătat cât de mult îi prețuia atât pe copii, cât și pe mamele lor, căci i-a pus mai presus de propria sa agendă.

Există multe exemple în Evangheliile în care Iisus a arătat femeilor dragoste și respect, în timp ce alții le desconsiderau. Le-a arătat bunătate, le-a iertat păcatele și le-a permis să călătorească împreună cu El și cu ucenicii Săi. Cu alte cuvinte, El le-a pus în capul listei sale, în timp ce alții le puneau la coada listei. De exemplu, iată un incident consemnat în Luca:

„Unul dintre farisei L-a invitat pe Iisus să cineze cu el; Iisus a intrat în casa fariseului și s-a așezat la masă. O femeie din cetate, care ducea o viață păcătoasă, a aflat că Iisus era la masă în casa fariseului; a adus un vas de alabastru cu mir, și, stând în spatele Lui, lângă picioarele Lui, plângea. A început să-I ude picioarele

cu lacrimile ei, apoi le-a șters cu părul ei, le-a sărutat și le-a uns cu mir. Când fariseul care Îl invitase a văzut aceasta, a spus în sinea lui: „Dacă omul acesta ar fi profet, ar ști cine și ce fel de femeie este cea care-L atinge – că este o păcătoasă.”

Iisus i-a răspuns: „Simone, am ceva să-ți spun.” „Spune, Învățătorule,” i-a răspuns el.

„Doi oameni aveau datorii la un cămătar. Unul îi datora cinci sute de dinari, iar celălalt cincizeci. Neavând cu ce să plătească, i-a iertat pe amândoi. Care dintre ei crezi că-l va iubi mai mult?”

Simon a răspuns: „Presupun că cel căruia i-a iertat mai mult.”

„Ai judecat bine,” i-a spus Iisus.

Apoi s-a întors către femeie și i-a zis lui Simon: „Vezi această femeie? Am intrat în casa ta și nu mi-ai dat apă pentru picioare, dar ea mi le-a udat cu lacrimile ei și le-a șters cu părul ei. Nu mi-ai dat niciun sărut, dar ea, de când am intrat, nu a încetat să-mi sărute picioarele. Nu mi-ai uns capul cu ulei, dar ea mi-a uns picioarele cu mir. De aceea îți spun că păcatele ei, care sunt multe, au fost iertate, pentru că a iubit mult. Dar cel căruia i se iartă puțin, iubește puțin.”

Apoi Iisus i-a spus femeii: „Păcatele tale sunt iertate.”

Cei care erau la masă au început să spună între ei: „Cine este acesta care iartă chiar și păcatele?” Iisus i-a spus femeii: „Credința ta te-a mântuit; du-te în pace.” (Luca 7:36-50)

Oamenii religioși precum Simon, fariseul, nu voiau să aibă de-a face cu cineva ca această femeie. O considerau o cetățeană de rang secund pentru că era femeie, iar viața ei

păcătoasă o făcea să fie marginalizată. Dar ea știa că Iisus o va prețui, așa cum îi prețuia pe toți cei pierduți, motiv pentru care a mers la El și I-a fost recunoscătoare pentru acceptarea și iertarea Sa. Comportamentul lui Iisus a atras și alte femei la El și a devenit un catalizator pentru dorința lor de a călători împreună cu Iisus și ucenicii Săi pentru a-i susține. Luca 8:1-3 spune:

„După aceea, Iisus a călătorit dintr-un oraș în altul și dintr-un sat în altul, propovăduind vestea bună a Împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El și, de asemenea, câteva femei care fuseseră vindecate de duhuri rele și boli: Maria (numită Magdalena), din care ieșiseră șapte demoni; Ioana, soția lui Cuza, administratorul casei lui Irod; Suzana și multe altele. Aceste femei îi ajutau să se întrețină din mijloacele lor.”

Iisus a prețuit și a iertat o femeie prinsă în adulter atunci când liderii religioși au încercat să o folosească pentru a-L prinde în capcană (Ioan 8:1-11). A mers dincolo de așteptări pentru a salva o femeie samaritană imorală care era disprețuită de comunitatea ei (Ioan 4:1-42). A vindecat o femeie cu hemoragie și a binecuvântat-o, spunând: „Fiică, credința ta te-a vindecat. Mergi în pace și fii eliberată de suferința ta” (Marcu 5:34).

Oameni de toate felurile îl căutau pe Iisus pentru că se simțeau prețuiți și respectați de El. Și El le oferea întotdeauna speranță, nu doar prin acțiunile Sale, ci și prin cuvintele Sale. Iisus a spus:

- „Cine are nevoie de doctor: cei sănătoși sau cei bolnavi? Mergeți și înțelegeți ce înseamnă acest verset: ‘Mila vreau, nu jertfă.’ Am venit să chem pe cei din afară” (Matei 9:12-13, MSG).

- „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată” (Ioan 6:35).
- „Oricine bea din apa pe care o dau Eu nu va mai înseta niciodată, niciodată” (Ioan 4:14, MSG).
- „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață reală și veșnică, o viață mai bogată și mai bună decât și-au imaginat vreodată” (Ioan 10:10, MSG).
- „Și Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți oamenii la Mine” (Ioan 12:32).

Când prețuim oamenii, le oferim speranță și îi punem mai presus de propria noastră agendă, devenim asemenea lui Iisus.

INTRERUPERI CONTINUE

Dacă privim viața lui Iisus așa cum este relatată în Evangheliile, vom observa că cea mai mare parte a slujirii Sale a constat în întreruperi. Atunci când avea de ales între a ignora nevoile cuiva pentru a-și continua planul inițial sau a se opri și a pune nevoile altuia înaintea agendei Sale, Iisus a ales mereu ultima variantă. Dacă ne deschidem ochii și vedem lumea așa cum o vedea Iisus, vom recunoaște că o mare parte din slujirea pe care o putem face în această viață va consta în oportunități deghizate în întreruperi.

Uitați-vă la numeroasele moduri în care Iisus a fost întrerupt și cum a transformat aceste întreruperi din posibile iritări în ocazii de slujire, punând oamenii mai presus de propria agendă. Am subliniat fiecare dintre întreruperi cu italice:

Iisus a făcut o minune în loc să se bucure de o petrecere cu prietenii Săi

Prima minune înregistrată a lui Iisus a avut loc înainte ca El să Își înceapă lucrarea oficială. El și ucenicii Săi erau invitați la o nuntă, când mama Sa, Maria, I-a cerut ajutorul:

„Când au început să rămână fără vin la banchetul de nuntă, mama lui Iisus I-a spus: ‘Nu mai au vin.’

Iisus i-a spus: ‘Este treaba noastră, mamă— a ta sau a Mea? Încă nu a venit vremea Mea. *Nu mă împinge să fac asta.*’ ”
(Ioan 2:3-4, MSG)

DACĂ NE
DESCHIDEM
OCHII ȘI VEDEM
LUMEA AȘA
CUM O VEDEA
IISUS, VOM
RECUNOAȘTE CĂ
O MARE PARTE
DIN SLUJIREA
PE CARE O
PUTEM FACE ÎN
ACEASTĂ VIAȚĂ
VA CONSTA ÎN
OPORTUNITĂȚI
DEGHIZATE ÎN
ÎNTRERUPERI.

Dar Iisus a pus oamenii înaintea agendei Sale și a salvat situația. El le-a cerut slujitorilor să umple vase mari cu apă, pe care le-a transformat în vin, iar când gazda a gustat, a declarat: „Ai păstrat ce e mai bun până acum!” (Ioan 2:10, MSG).

Iisus a vindecat bolnavii când voia să Se retragă pentru mult dorita solitudine

Când a aflat că vărul său, Ioan Botezătorul, fusese executat de Irod Antipa, Iisus a simțit nevoia să Se retragă departe de oameni. Dar oamenii mereu Îl căutau.

„Când Iisus a auzit vestea, a plecat cu o barcă într-o zonă retrasă pentru a fi singur. Dar mulțimile

au auzit unde Se îndrepta și L-au urmat pe jos din multe orașe. *Iisus a văzut mulțimea mare când a coborât din barcă și I s-a făcut milă de ei și a vindecat bolnavii lor.*” (Matei 14:13-14, NLT)

Chiar și după ce i-a slujit în acest mod, Iisus S-a gândit mai mult la ei decât la El însuși. Ucenicii au vrut să trimită mulțimea acasă, dar Iisus a spus: „Nu este necesar” (versetul 16, NLT), și a continuat să hrănească cinci mii dintre ei.

Iisus S-a oprit din cină pentru a apăra o femeie care L-a uns

În timp ce marii preoți și bătrânii complotau moartea lui Iisus, El și ucenicii Săi luau cina împreună când o femeie L-a uns pe Iisus:

„În timp ce Iisus era la Betania, invitatul lui Simon Leprosul, o femeie s-a apropiat de El în timp ce lua cina și L-a uns cu un vas de parfum foarte scump. Când ucenicii au văzut ce se întâmplă, s-au supărat. ‘E criminal! Acest lucru ar fi putut fi vândut pe o sumă mare și banii ar fi putut fi dați săracilor.’

Când Iisus și-a dat seama ce se petrece, a intervenit. ‘De ce îi faceți acestei femei un reproș? A făcut un lucru minunat și semnificativ pentru Mine.’” (Matei 26:6-10, MSG)

El le-a spus mai departe ucenicilor că femeia va fi întotdeauna amintită și admirată pentru ceea ce a făcut (versetul 13).

Iisus S-a oprit pentru a vindeca doi orbi în loc să părăsească Ierihonul

Iisus călătorea adesea din loc în loc pentru a-Și învăța ucenicii. În timp ce se pregătea să călătorească spre Ierusalim, a fost dispus să Își întârzie agenda pentru a ajuta oameni care strigau după ajutorul Său. Evanghelia după Matei afirmă:

„Când Iisus și ucenicii au părăsit orașul Ierihon, o mare mulțime îi urma. Doi orbi stăteau lângă drum. Când au auzit că IISUS trecea pe acolo, au început să strige: ‘Doamne, Fiul lui David, ai milă de noi!’

‘Tăceți!’ le-a strigat mulțimea.

Dar ei au strigat și mai tare: ‘Doamne, Fiul lui David, ai milă de noi!’

Când Iisus i-a auzit, s-a oprit și i-a întrebat: ‘Ce vreți să fac pentru voi?’

‘Doamne,’ au spus ei, ‘vrem să vedem!’ *Iisus a simțit milă de ei și le-a atins ochii.* Imediat au putut vedea! Apoi L-au urmat.” (Matei 20:29-34, NLT)

Iisus S-a oprit din predică pentru a vindeca un om paralizat

Una dintre cele mai dramatice „întreruperi” din slujirea lui Iisus a avut loc în timp ce El învăța într-o casă plină de oameni. Marcu spune:

„După câteva zile, Iisus S-a întors în Capernaum, și vestea s-a răspândit că este din nou acasă. O mulțime s-a adunat, blocând intrarea, astfel încât nimeni nu putea intra sau ieși. El învăța Cuvântul. Au adus la El un paralizic, purtat de patru bărbați. Când nu au putut intra din cauza mulțimii, au desfăcut o parte din acoperiș și l-au coborât pe paralizic pe targă. *Impresionat de credința lor îndrăzneată, Iisus i-a spus paralizicului: ‘Fiule, îți iert păcatele.’*” (Marcu 2:1-5, MSG)

Predicarea Cuvântului lui Dumnezeu era importantă pentru Iisus, totuși El s-a oprit din vorbit pentru a-i ierta păcatele bărbatului și pentru a-i vindeca paralizia (Marcu 2:8-12).

Iisus a vizitat casa unui vameș [colector de taxe] în loc să treacă nepăsător pe lângă el

Drumul din Galileea spre Ierusalim trecea prin orașul Ierihon. Luca 19 spune că Iisus *trecea* prin oraș când călătoria Sa a fost întreruptă de o oportunitate de a pune pe cineva mai presus de agenda Sa:

„Iisus a intrat în Ierihon, și trecea prin cetate.

Și un om bogat, numit Zacheu, mai marele vameșilor, căuta să vadă care este Iisus; dar nu putea din pricina norodului, căci era mic de statură. A alergat înainte, și s-a suit într-un dud ca să-L vadă; pentru că pe drumul acela avea să treacă.

Iisus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii în sus, și i-a zis: „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”

Zacheu s-a dat jos în grabă, și L-a primit cu bucurie.

Când au văzut lucrul acesta, toți cârteau și ziceau: „A intrat să găzduiască la un om păcătos!”

Dar Zacheu a stat înaintea Domnului, și I-a zis: „Iată, Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor; și, dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, îi dau înapoi împătrit.”

Iisus i-a zis: „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta, căci și el este fiul lui Avraam. Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:1-10)

Iisus Și-a suspendat călătoria pentru că Zacheu era dornic să-L întâlnească, iar Iisus voia să petreacă timp cu un om care era bogat din punct de vedere financiar, dar sărac spiritual. Nu l-a păsat că alții l-ar fi criticat. Liderii de pe drumul cel bun preferă să facă ceea ce este corect și să fie vorbiți de rău, decât să facă ceea ce este greșit și să fie laudați. Iisus voia să vadă mântuirea lui Zacheu, și a reușit.

Iisus nu a permis ca strigătele negative ale mulțimii să-L descurajeze să-L pună pe acești oameni mai presus de agenda Sa.

Deși este adevărat că Iisus a priorizat îngrijirea de sine și adesea se retrăgea în locuri liniștite pentru a se ruga, de fiecare dată când era în preajma oamenilor, îi puna pe ei pe primul loc. Din nou și din nou, în Evanghелиi, atunci când Iisus era ocupat, Își oprea activitățile și puna oamenii înaintea agendei Sale. Cei care urmează pașii lui Iisus înțeleg că Dumnezeu dorește să facem același lucru. Teologul Henri J. Nouwen a scris:

„Acum câțiva ani am întâlnit un vechi profesor de la Universitatea Notre Dame. Privind înapoi la lunga sa viață de predare, el a spus cu o scîlpire amuzantă în ochi: «Întotdeauna m-am plîns că munca mea era constant întreruptă, până când am descoperit încet că întreruperile mele erau de fapt munca mea.»

Aceasta este marea convertire în viață: să recunoști și să crezi că numeroasele evenimente neașteptate nu sunt doar

CÂND
DUMNEZEU
NE CERE SĂ NE
OPRIM DIN CEEA
CE FACEM, EL NE
OFERĂ ADESEA
ȘANSA DE A FACE
PARTE DIN CEEA
CE FACE EL.

întreruperi deranjante ale proiectelor noastre, ci modul în care Dumnezeu ne modelează inimile și ne pregătește pentru întoarcerea Sa.”¹⁸

Când Dumnezeu ne cere să ne oprim din ceea ce facem, El ne oferă adesea șansa de a face parte din *ceea ce face El*. În Împărăția lui Dumnezeu, o întrerupere devine adesea o invitație de a face ceva mai bun.

ESENȚA PUNERII CELORLALȚI PE PRIMUL LOC

Când Iisus a venit pe pământ și a început să expemplifice conducerea pe drumul cel bun, El a provocat pe toată lumea să își reconsidere modul în care interacționează cu ceilalți și i-a chemat la un nivel mai înalt de trăire. În Predica de pe Munte, Iisus a spus:

„Cunoașteți legea veche scrisă: «Iubește-ți prietenul» și însoțitorul ei nescris: «Urăște-ți dușmanul». Eu vă provoc să schimbați asta. Vă spun să vă iubiți dușmanii. Lăsați-i să scoată ce e mai bun din voi, nu ce e mai rău. Când cineva vă face viața grea, răspundeți cu mișcările flexibile ale rugăciunii, pentru că atunci lucrați din adevăratul vostru sine, sinele creat de Dumnezeu. Asta face Dumnezeu. El dă tuturor ce e mai bun — soarele care încălzește și ploaia care hrănește — fără diferențe: celor buni și răi, celor drăguți și nesuferiți. Dacă tot ce faceți este să iubiți pe cei care sunt ușor de iubit, vă așteptați la un bonus? Oricine poate face asta. Dacă doar spuneți „Bună” celor care vă salută, vă așteptați la o medalie?

Orice păcătos obișnuit face asta.

Într-un cuvânt, ceea ce vă spun este: *Creșteți*. Sunteți supuși ai Împărăției. Acum trăiți ca atare. Trăiți-vă identitatea creată de Dumnezeu. Trăiți generos și cu grație față de ceilalți, așa cum Dumnezeu trăiește față de voi.” (Matei 5:43-48, MSG)

Conducerea pe drumul cel bun ne cere să îi tratăm pe ceilalți mai bine decât ne tratează ei pe noi. Asta facem atunci când punem oamenii înaintea agendei noastre. Îi servim pe ceilalți urmând exemplul lui Iisus. Le oferim celorlalți ce avem mai bun pentru că suntem recunoscători că Dumnezeu ne-a dat ce are El mai bun. Iar asta ne ajută să creștem și să devenim genul de oameni pe care Iisus îl dorește să fim.

SLUJIREA TE VA SURPRINDE

În 1987, am citit cartea lui Eugene Habecker, *The Other Side of Leadership*. În ea, acesta îl cita pe John White:

„Adevăratul lider servește. Servește oamenii. Servește interesele lor cele mai bune și, făcând asta, nu va fi întotdeauna popular, nu va impresiona întotdeauna. Dar, pentru că adevărații lideri sunt motivați de o grijă iubitoare și nu de dorința de glorie personală, sunt dispuși să plătească prețul.”¹⁹

Cartea lui Habecker, și mai ales acest citat, mi-au făcut o impresie puternică. A fost prima mea întâlnire neoficială cu ideea de a deveni un lider pe drumul cel bun. Citind cartea, m-am simțit provocat să devin genul de lider care a fost Iisus.

A SLUJI PENTRU
CĂ VEZI OAMENII
CA FIIND
VALOROȘI TE
SCHIMBĂ DE LA
A SIMȚI CĂ EȘTI
DEASUPRA LOR,
LA A TE PUNE
SUB EI, PENTRU
A-I RIDICA.

Aceasta a aprins dorința de a pune oamenii mai presus de propria mea agendă, ceea ce uneori mi-a fost dificil. Eram un lider obișnuit să urmăresc o viziune cu toată viteza. A trebuit să încetinesc, să ascult oamenii, să mă opresc din ceea ce făceam și să îi slujesc pe alții. La început, am făcut-o dintr-un sentiment de datorie,

pentru că știam că asta își dorește Iisus. Dar, pe parcurs, a început să mă schimbe. Și unele dintre aceste schimbări m-au surprins. Ce am așteptat de la a-i servi pe ceilalți și ce a rezultat au fost lucruri foarte diferite:

Ce am crezut: A sluji pe alții este ceea ce ar trebui să fac.

**Ce am obținut: O inimă care prețuiește oamenii —
Surpriză!**

Când am început să pun oamenii mai presus de agenda mea și să-i slujesc, simțeam că sunt deasupra lor, coborând pentru a le oferi asistență. Atunci am descoperit că atitudinea mea era greșită. Iată ce am învățat:

Dacă îi vedem pe ceilalți ca fiind slabi, vom încerca să îi ajutăm.

Dacă îi vedem pe ceilalți ca fiind frânți, vom încerca să îi îndreptăm.

Dar dacă îi vedem pe ceilalți ca fiind valoroși, îi vom sluji.

Să slujești pentru că îi vezi pe oameni ca fiind valoroși te schimbă de la a te simți deasupra lor la a te pune sub ei, pentru a-i ridica. Schimbarea atitudinii mele mi-a schimbat inima. Să știi că Dumnezeu prețuiește pe cineva și să-l slujești din acest motiv face ca slujirea să fie o bucurie.

Ce am crezut: A sluji pe alții este rareori observat

Ce am obținut: Am fost observat, iar slujirea oamenilor a devenit identitatea mea — Surpriză!

Frederick L. Collins a spus: „Întotdeauna să îți amintești că în lume sunt două feluri de oameni: unii care intră undeva și vor să fie remarcați, spunând „Sunt aici!”, și alții care intră și caută să îi remarce pe cei din jur, spunând „A, te-am găsit!”²⁰ Concentrarea asupra celorlalți și slujirea lor este o modalitate de a spune „Acolo ești”. Le transmite că sunt importanți. Fă asta suficient de des și devine parte din tine. Nu te aștepta la nicio laudă pentru asta. Cu toate acestea, continuă să-i slujești pe alții și acțiunile tale vor fi observate, pentru că dorința de a sluji este atât de rară în această lume.

Ce am crezut: A sluji pe alții este o acțiune privată.

ÎNTOTDEAUNA SĂ
ÎȚI AMINTEȘTI CĂ ÎN
LUME SUNT DOUĂ
FELURI DE OAMENI:
UNII CARE INTRĂ
UNDEVA ȘI VOR SĂ FIE
REMARCAȚI, SPUNÂND
„SUNT AICI!”, ȘI ALȚII
CARE INTRĂ ȘI CAUTĂ
SĂ ÎI REMARCE PE CEI
DIN JUR, SPUNÂND
„A, TE-AM GĂSIT!” —
FREDERICK L. COLLINS

Ce am obținut: A sluji pe alții este o acțiune contagioasă — Surpriză!

Doar o singură dată Iisus a specificat că le dădea ucenicilor un exemplu de urmat. A fost atunci când le-a spălat picioarele. Dar acea experiență intimă de slujire a devenit una publică. Iisus le-a cerut urmașilor Săi să slujească altora în același mod. Când oamenii fac asta și descoperă bucuria de a vedea alți oameni prețuiți și iubiți, vor să ofere acea experiență și altora. Slujirea devine contagioasă.

Ce am crezut: Să-i slujesc pe alții este important pentru oameni

Ce am obținut: Să-i slujesc pe alții este important pentru Iisus — Surpriză!

Iisus a clarificat în Evanghelia după Matei că modul în care îi tratăm pe alții este foarte important pentru el. Descriind viitoarea judecată a oilor (cei care Îl urmează) și a caprelor (cei care nu), Iisus a spus că Își va invita oile să se bucure de răsplata lor veșnică:

Luați ce vă este pregătit în această împărăție. A fost pregătită pentru voi încă de la întemeierea lumii. Și iată de ce:

Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncare,
Am fost însetat și Mi-ați dat de băut,
Am fost fără adăpost și Mi-ați oferit un loc,
Mi-a fost frig și M-ați îmbrăcat,
Am fost bolnav și M-ați vizitat,
Am fost în închisoare și ați venit la Mine.

Atunci acele „oi” vor spune: „Stăpâne, despre ce vorbești? Când Te-am văzut vreodată flămând și Ți-am

dat de mâncare, însetat și Ți-am dat de băut? Și când Te-am văzut vreodată bolnav sau în închisoare și am venit la Tine?” Atunci Regele va spune: „Vă spun adevărul: Ori de câte ori ați făcut unul dintre aceste lucruri pentru cineva neglijat sau ignorat, acela am fost Eu — Mi-ați făcut-o Mie.” (Matei 25:35-40, MSG)

Iisus se îngrijește atât de mult de modul în care îi tratăm pe alții, încât o ia personal.

Când îi pui pe oameni pe primul loc și îi slujești, îi faci pe plac lui Iisus în moduri de care poate nici nu ești conștient. Și Iisus te va răsplăti pentru asta în eternitate.

Cum ne putem apropia de Iisus și să-I arătăm cât de mult Îl iubim? Prin a-i sluji pe alții. De fiecare dată când punem pe alții mai presus de agenda noastră, Îl slujim pe Iisus. Ce privilegiu! S-ar putea să nu existe o modalitate mai potrivită de a-I face pe plac lui Iisus decât să-i punem pe oameni mai presus de agenda noastră. S-ar putea să nu existe nicio acțiune care să ne facă mai asemănători cu Iisus decât aceea de a-i pune pe oameni mai presus de propria noastră agendă. Așa a făcut Iisus întotdeauna. Ar trebui să ne străduim să-i urmăm exemplul.

IISUS SE
ÎNGRIJEȘTE
ATÂT DE MULT
DE MODUL ÎN
CARE ÎI TRATĂM
PE ALȚII ÎNCÂT
O IA PERSONAL.

CAPITOLUL 9

IISUS A ADUS OAMENII ÎMPREUNĂ

Chris Hodges

În timpul petrecut pe pământ, Iisus a unit oamenii în moduri care continuă să schimbe lumea.

El nu a compromis niciodată adevărul pentru a-i aduce împreună și tot ceea ce a făcut a fost alimentat de har. Deși Iisus știa că unii oameni Îl vor respinge și că mesajul Său radical va fi respins și că adepții Săi vor fi persecutați, El a căutat întotdeauna să-i unească pe oameni cu Tatăl Său și între ei. La fel ca orice lider pe drumul cel bun, Iisus a înțeles că aducerea oamenilor împreună creează o unitate puternică, mai mare decât suma indivizilor săi.

Privind la cei doisprezece oameni aleși de Iisus ca cei mai apropiați ucenici ai săi, vedem un grup divers de personalități. Erau pescari simpli și din clasa muncitoare, precum Petru, Andrei, Iacov și Ioan (Matei 4:18-22). Apoi, era Matei, un vameș [vameșul în vremea Noului Testament era de fapt un colecător de taxe pentru Imperiul Roman N. tr.] (Marcu 2:14), o profesie nepopulară cunoscută pentru corupția sa. Și mai era și Simon Zelotul (Matei 10:4), un revoluționar politic devotat răsturnării romanilor și restaurării Israelului. Aceasta nu era o grupă de bărbați care s-ar fi adunat împreună dacă nu ar fi făcut-o pentru Cel pe care îl urmau toți.

IISUS ȘTIA CĂ
ADUCEREA
OAMENILOR
ÎMPREUNĂ ÎI
ELIBEREAZĂ
SĂ FIE CINE
I-A CREAT
DUMNEZEU
SĂ FIE.

De fapt, dacă le-ai fi dat teste de personalitate sau evaluări de abilități, probabil că nu i-ai fi ales să lucreze împreună. Dar Iisus și-a dedicat viața lor și ei au devenit uniți ca ucenici și urmași ai lui Hristos—și au schimbat lumea. Iisus este liderul suprem pe drumul cel bun pentru că a văzut dincolo de diferențele externe și variațiile interne ale oamenilor pe care i-a

adus împreună, înțelegând că aceasta i-ar ajuta să se ascuță unul pe altul și să-și împlinească potențialul. Iisus știa că aducerea oamenilor împreună îi eliberează să fie cine i-a creat Dumnezeu să fie. Ar trebui să invităm oamenii să se unească pentru același scop.

CUVÂNTUL ÎNTRUPAT

Din păcate, trăim astăzi într-o lume care pare să încurajeze și să celebreze diviziunea. Oamenii sunt presați să aleagă o parte și să se concentreze pe diferențele dintre ei și ceilalți — culturi, origini, culori ale pielii, credințe religioase, poziții politice și viziuni asupra lumii—în loc să se conecteze pe baza a ceea ce au în comun.

De prea multe ori, diviziunea se bazează pe trasarea unei linii între partea ta și cealaltă parte, între ceea ce crezi tu și ceea ce cred ceilalți.

Ori de câte ori oamenii se polarizează în facțiuni, pierd mai mult decât câștigă. Același lucru se întâmplă când punem accentul pe adevăr în detrimentul harului. Oamenii vor răspunde invitației Evangheliei atunci când știu că

sunt respectați și acceptați. Ei vor primi adevărul dacă experimentează bunătatea. Prea des, oamenii sunt loviți cu adevărul în loc să fie mângâiați cu har.

Pe baza exemplului lui Iisus, suntem chemați să arătăm dragostea lui Dumnezeu altora prin acțiunile noastre. Mesajul nostru este adevărul, iar comportamentul nostru este dragostea. Îi putem învăța pe alții adevărul, dar pentru a aduce oamenii împreună, așa cum a făcut Iisus, trebuie să fim plini de iubire.

Adevărul și harul nu trebuie niciodată separate. De ce?

- Nu putem trece cu vederea *adevărul* lui Dumnezeu, altfel harul își pierde puterea.
- Nu putem trece cu vederea *harul* lui Dumnezeu, altfel adevărul își pierde puterea de a pătrunde.
- Fără adevăr, suntem limitați de umanitatea noastră și putem doar să fim amabili cu oamenii.
- Fără har, suntem limitați de sfințenia lui Dumnezeu și putem doar să ne judecăm pe noi și pe ceilalți.

Adevărul fără har devine răuvoitor, un mijloc de a avea dreptate în loc de a aduce oamenii împreună într-o relație. Nu vei câștiga pe alții pentru Iisus cu argumente, dovezi și dezbateri, chiar dacă ai dreptate, pentru că Dumnezeu ne-a chemat să fim iubitori, asemenea Fiului Său. După cum spunea Maica Tereza: „Dacă îi judeci pe

MESAJUL NOSTRU
ESTE ADEVĂRUL, IAR
COMPORTAMENTUL
NOSTRU ESTE
DRAGOSTEA. ÎI
PUTEM ÎNVĂȚA PE
ALȚII ADEVĂRUL, DAR
PENTRU A ADUCE
OAMENII ÎMPREUNĂ
AȘA CUM A FĂCUT
IISUS, TREBUIE SĂ
FIM PLINI DE IUBIRE.

HARUL NE INVITĂ
SĂ FIM LIBERI
ASTFEL ÎNCÂT
ADEVĂRUL SĂ NE
POATĂ ELIBERA.
HARUL OFERĂ
LIANTUL CARE
ADUCE OAMENII
ÎMPREUNĂ.

oameni, nu mai ai timp să
îi iubești.”²¹

La fel, harul fără adevăr
devine neputincios. Dacă
doar îi acceptăm pe toți și
totul așa cum este, negăm
nevoia de transformare.
Și nu mai există puterea
de a schimba. Harul ne
invită să fim liberi, astfel
încât adevărul să ne poată
elibera. Harul oferă acel

liant care aduce oamenii împreună.

Iisus a întruchipat atât adevărul, cât și harul și S-a raportat la toți cei pe care i-a întâlnit, fără a compromite vreuna dintre ele. El a împlinit adevărul legii prin sacrificiul Său pentru păcatele noastre, oferindu-ne mântuirea ca un dar, ceva ce nu putem câștiga. Oricine o poate primi doar cerând-o și lăsând Duhul lui Dumnezeu să intre în viața sa. Esența harului este favoarea nemeritată. În loc să primim pedeapsa pe care o merităm pentru păcatele noastre, Iisus a plătit datoria noastră. Iisus a depășit toate așteptările; a întors și celălalt obraz, a mers dincolo de toate milele în plus și Și-a dat viața pentru noi.

ASA CUM V-AM IUBIT EU

Pentru a aduce oamenii împreună așa cum a făcut Iisus, trebuie să ne amintim că scopul nostru nu este să avem dreptate, ci să avem o relație. Suntem chemați să iubim așa cum a iubit El. Pentru a avea relații cu ceilalți, ei trebuie să vadă și să experimenteze dragostea lui Dumnezeu prin noi — nu doar în ceea ce spunem, ci și prin ceea ce facem. Iisus

a spus: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții. Așa cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35).

Cum vor ști toți că suntem urmașii lui Iisus? Am putea fi tentați să completăm spațiul liber cu „prezența la biserică” sau „cunoștințele biblice”, cu „dărnicia constantă” sau „comportamentul exemplar.” Dar nu asta a spus Iisus. Nu, El a spus că toți vor ști că sunteți ucenicii Mei dacă *vă iubiți unii pe alții*. Modul în care îi tratezi pe oameni — cât de bine îi iubești — dezvăluie ceea ce crezi și ai experimentat în propria ta viață. Când îi iubești pe oameni așa cum a iubit Iisus, îi accepți fără a aproba păcatul lor.

Dacă dorim să fim lideri pe drumul cel bun, care aduc oamenii împreună, trebuie să realizăm că nu putem *să provocăm conflicte și să atragem* oamenii în același timp. De aceea, Biblia spune: „Singurul lucru care contează este credința care se exprimă prin dragoste” (Galateni 5:6, sublinierea autorului).

Cum putem să ne exprimăm credința prin dragoste? Prin felul în care îi slujim pe oameni. Acceptarea oamenilor ca prieteni autentici și ajutorarea lor în moduri practice arată că ne pasă de ei — nu doar de o agendă. Atunci când practicăm să fim ascultători buni, le arătăm celorlalți că dragostea noastră este reală. Când ne concentrăm în mod conștient preocuparea noastră asupra satisfacerii

DACĂ DORIM SĂ FIM
LIDERI PE DRUMUL
CEL BUN, CARE
ADUC OAMENII
ÎMPREUNĂ, TREBUIE
SĂ REALIZĂM
CĂ NU PUTEM
SĂ PROVOCĂM
CONFLICTE ȘI SĂ
ATRAGEM OAMENII
ÎN ACELAȘI TIMP.

nevoilor lor, demonstrăm compasiunea lui Hristos.

Acțiunile noastre pline de iubire vorbesc adesea mai tare decât cuvintele atunci când ceilalți realizează că suntem dispuși să ne dăm silința pentru a-i ajuta. Apostolul Pavel a scris: „Deși sunt liber față de toți, m-am făcut robul tuturor, ca să câștig cât mai mulți” (1 Corinteni 9:19).

Oamenii se vor întreba de ce ești dispus să mergi mai departe pentru a-i ajuta și a le împlini nevoile, și în cele din urmă îți vor pune această întrebare. Atunci vei avea ocazia perfectă să le răspunzi. Amintește-ți de zicala adesea atribuită Sfântului Francisc de Assisi: „Predică Evanghelia, și, dacă este necesar, folosește cuvinte.”

Biserica noastră caută mereu modalități de a-i sluji pe ceilalți, însă una dintre preferatele mele este ceea ce numim Ziua Slujirii. Aceste zile desemnate ne permit să întâlnim oamenii acolo unde sunt și să le împlinim nevoile. În Zilele Slujirii, curățăm jgheaburi și reparăm acoperișuri, înlocuim pridvoare și cosim iarba prin curți. Mentorăm copii și medităm elevi, oferim mese și reparăm mașini—facem tot ce putem pentru a sluji oamenii din comunitate. Le arătăm dragostea lui Iisus înainte să le vorbim despre ea. Le împlinim nevoile și îi vedem deschizându-și inimile față de Dumnezeu. Și inevitabil, cei pe care îi slujim ne întrebă de ce facem toate acestea, iar noi le spunem de ce.

CONECTEAZĂ-TE ÎNAINTE DE A CORECTA

Iisus a adus oamenii împreună pentru că S-a *conectat* cu ei înainte de a-i *corecta*. Acest lucru este evident în întâlnirea Sa cu Zacheu, un vameș bogat și un păcătos cunoscut. Să ne reîntoarcem la această poveste și să observăm cum Iisus

s-a conectat cu Zacheu. Iisus trecea prin Ierihon, și se pare că Zacheu era curios și voia să vadă cine este Iisus, poate întrebându-se dacă poveștile auzite despre tâmplarul din Nazaret erau adevărate. Singura problemă, după cum s-ar putea să fi învățat dintr-un cântec memorabil de la școala duminicală, era că Zacheu era prea mic de statură

IISUS A ADUS
OAMENII
ÎMPREUNĂ
PENTRU CĂ
S-A CONECTAT
CU EI
ÎNAINTE DE
A-I CORECTA.

ca să vadă peste mulțime: „era un om micuț.” Așa că s-a urcat într-un sicomor să îl vadă pe Iisus trecând (Luca 19:1-4). Probabil sperând să nu fie observat, omul scund a fost surprins când Iisus s-a oprit chiar sub el, a privit în sus și i-a spus: „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta” (Luca 19:5).

Zacheu a coborât imediat și l-a primit pe Iisus cu bucurie, dar cei din jur n-au fost deloc mulțumiți de acest lucru. Au început să murmure despre cum Iisus urma să fie oaspetele unui păcătos—ba chiar s-a invitat singur la masă cu cineva pe care ei îl priveau de sus (Luca 19:7).

Disponibilitatea lui Iisus de a lua masa cu Zacheu în casa lui a creat o legătură puternică. Nu ni se spune despre ce au discutat sau cum a decurs conversația lor, dar impactul acelei întâlniri a fost de necontestat. Zacheu a ieșit din acea întâlnire declarând că va da jumătate din averea lui săracilor—și că va înapoia de patru ori ceea ce a furat de la alții (Luca 19:8).

Iisus a stabilit o conexiune relațională cu cineva pe care majoritatea îl disprețuiau, înainte de a aborda motivul pentru care probabil toți îl disprețuiau pe Zacheu—corupția, lăcomia și furtul său. „Astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta,” a anunțat Iisus, „căci și acest om este un

fiu al lui Avraam” (Luca 19:9). Cu alte cuvinte, Zacheu nu era mai rău decât cei care îl priveau de sus; la fel ca și ei, era un descendent al lui Avraam și la fel de demn. Fiind liderul suprem pe drumul cel bun, Iisus a început prin a se conecta cu oamenii.

Avem astăzi nenumărate oportunități de a urma exemplul lui Iisus. Putem face creștinismul atractiv pentru cei din jur, însă prea mulți creștini doar blestemă întunericul și se plâng de toate lucrurile greșite pe care le văd în lume. Dumnezeu ne-a chemat, însă, să aprindem lumina, să aducem oamenii împreună și să îi îndreptăm către dragostea Lui. Putem dezvălui adevărul și arăta harul în același timp. Duhul Sfânt face posibil să alegem drumul cel bun:

„Dar ce se întâmplă când trăim după voia lui Dumnezeu? El aduce daruri în viețile noastre, la fel cum roadele apar într-o livadă—lucruri precum *dragoste pentru ceilalți*, bucurie de viață, *liniște*. Dezvoltăm răbdare, o *compasiune* profundă și o convingere că o sfințenie de bază se regăsește în lucruri și în oameni. „Ajungem să fim *devotați angajamentelor* noastre, fără a fi nevoie să ne impunem, având capacitatea de a *ne gestiona și canaliza energiile* cu înțelepciune” (Galateni 5:22-23, MSG, sublinierea autorului)

Studii recente, inclusiv unul realizat de Barna Group, arată că majoritatea covârșitoare a celor care dezvoltă o relație cu Dumnezeu o fac după ce au avut o relație cu un creștin. Ar trebui să ne dorim ca viețile noastre să fie atât de atractive încât oamenii să vrea să Îl cunoască pe Dumnezeu pentru că ne cunosc pe noi. Suntem chemați să fim ambasadori ai lui Iisus și reclame vii pentru mesajul Evangheliei. Când trăim și conducem ca Iisus, inevitabil aducem oamenii împreună.

BINECUVÂNTÂND OAMENII ÎMPREUNĂ

Pentru a transmite iubirea abundentă a lui Dumnezeu, trebuie să iubim într-un mod extravagant. Oamenii sunt obișnuiți să fie tratați așa cum îi tratează ei pe ceilalți – un mod de viață și conducere de „calea de mijloc.” Este „*quid-pro-quo*” al lumii, o abordare bazată pe reciprocitate: „faci ceva pentru mine și voi face ceva pentru tine.” Însă, Iisus a răsturnat această mentalitate și i-a provocat pe credincioși să urmeze „drumul cel bun.” Să privim din nou ce a spus Iisus în Predica de pe Munte:

„Ați auzit că s-a spus: ‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.’ Dar Eu vă spun: să nu vă împotriviți celui rău. Dacă cineva te lovește pe obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt. Iar dacă cineva vrea să te dea în judecată și să-ți ia cămașa, lasă-i și haina. Și dacă cineva te obligă să mergi o milă, mergi cu el două mile.” (Matei 5:38-41)

Legea Vechiului Testament, pe care o menționează Iisus, reflecta atitudinea de dreptate prevalentă a evreilor. Romanii, pe de altă parte, aveau un cult pentru răzbunare și erau hotărâți să se răfuiască cu alții, dându-le înapoi ceea ce primiseră. Iisus a clarificat că tratarea altora în acest mod poate că este în acord cu standardele omenești, dar standardele divine reflectă iubirea irațională și abundentă a Tatălui său.

Am explorat ideea de a da mai mult decât primești ca un principiu al „drumului cel bun” în capitolul 3. Iisus a dus această idee dincolo de simpla generozitate. El a spus: „Ați auzit că s-a spus: ‘Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe dușmanul tău.’ Dar Eu vă spun: Iubiți pe dușmanii voștri și

rugăți-vă pentru cei care vă persecută” (Matei 5:43-44). Nu doar că suntem chemați să oferim mai mult decât primim, dar suntem chemați să îi iubim chiar și pe cei care doresc să ne facă rău. Această poruncă contraintuitivă reflectă iubirea divină, *agape*, care vine doar de la Dumnezeu. Nu ne putem iubi dușmanii decât dacă am experimentat iubirea lui Dumnezeu în mod personal. Odată ce am experimentat-o, Dumnezeu așteaptă nimic mai puțin decât să ne iubim dușmanii.

Ca și cum această noțiune nu ar fi fost deja destul de radicală, Iisus o duce chiar mai departe. Nu doar că ne cere să mergem mila-extra și să întoarcem și celălalt obraz, nu doar că ne poruncește să iubim pe cei care, în mod clar, nu ne iubesc – ne cere să-i binecuvântăm! Iisus a spus: „Dar Eu vă spun vouă, celor care mă ascultați: Iubiți pe dușmanii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc, binecuvântați pe cei care vă blestemă, rugăți-vă pentru cei care vă asupresc” (Luca 6:27-28).

ATÂT DE MULȚI
OAMENI ALEG
SĂ SE SEPARÉ
ȘI SĂ DEZBINE,
ÎN LOC SĂ
ADUCĂ OAMENII
ÎMPREUNĂ ȘI SĂ
BINECUVÂNTEZE.
IISUS ÎI PRIMEȘTE
PE TOȚI ȘI
LE OFERĂ
CU BUCURIE
BINECUVÂNTAREA
SA, ARĂTÂND
CÂT DE MULT ÎI
PREȚUIEȘTE.

Ce înseamnă să binecuvântezi pe cineva? Înseamnă să vorbești de bine despre acea persoană și să dorești ce este mai bun pentru ea. Binecuvântarea este opusul blestemului și presupune refuzul de a răspândi bârfe sau minciuni. Binecuvântarea înseamnă nu doar iubire, ci exprimarea acestei iubiri prin favoare divină. Apostolul Petru sfătuiește astfel: „Să nu răsplățiți răul cu rău, nici ocară cu ocară, ci, dimpotrivă,

binecuvântați, pentru că la aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântarea” (1 Petru 3:9, NCV). În loc să dăm cuiva ceea ce noi sau acea persoană crede că merită, să îi iubim și să-i binecuvântăm. De ce? Pentru că astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi.

ȘASE MODURI DE A ADUCE OAMENII ÎMPREUNĂ

Atât de mulți oameni aleg să se separe și să dezbine, în loc să aducă oamenii împreună și să binecuvânteze. Iisus îi primește pe toți și le oferă cu bucurie binecuvântarea sa, arătând cât de mult îi prețuiește. El știe că vorbele au puterea de a uni oamenii. Și tu, și eu putem aduce oamenii împreună urmând exemplul Său:

1. Caută binele în fiecare persoană

Prima modalitate este simplă: caută binele din ceilalți și evidențiază-l. Cartea Proverbele spune: „Un cuvânt spus la timp este ca niște mere de aur într-un coș de argint” (Proverbe 25:11, ESV). Oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că în fiecare există bunătate. Putem să o găsim dacă o căutăm, iar apoi putem să le spunem că o vedem.

Iisus a demonstrat acest lucru chiar în timp ce trăia agonia pe cruce. În timp ce un tâlhar de lângă El Îl batjocorea, celălalt a spus: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru faptele noastre. Dar omul acesta n-a făcut nici un rău... Iisuse, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta” (Luca 23:41-42).

Iisus a văzut credința bună în inima omului și i-a răspuns: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în Rai” (Luca 23:43).

Pe lângă faptul că îi atrage pe ceilalți către tine, aprecierea calităților bune pe care le observi la oameni îi ajută să-și recunoască darurile și scopul. Am încercat să fac acest lucru cu fiecare dintre copiii mei. Le identific talentele individuale și rostesc binecuvântări asupra lor. Unul dintre copiii mei este foarte deștept, altul se pricepe să lucreze cu oamenii. Un copil observă mereu frumusețea, în timp ce altul iubește să-i ajute pe alții. Copiii mei au nevoie ca eu să văd ce e mai bun în ei, astfel încât să poată ști cine sunt și cum i-a creat Dumnezeu. Încerc să fac asta și cu toți cei pe care îi întâlnesc și te încurajez și pe tine să faci la fel.

2. Exprimă-ți recunoștința față de toată lumea

Am fost foarte atent să le spun copiilor noștri, precum și multor altor persoane, cât de recunoscător sunt pentru ei. De fiecare dată când am ocazia, îmi place să spun „Ești un dar de la Dumnezeu” sau „Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine.” Sunt așa binecuvântat când cineva îmi arată recunoștință. Recent, lucram în biroul meu când soția mea, Tammy, a bătut ușor la ușă și a intrat. A venit doar ca să îmi spună cât de mult mă iubește și Îi mulțumește lui Dumnezeu pentru mine. A fost atât de încurajator.

Iisus Îi mulțumea frecvent Tatălui Său pentru că Îi oferea atât lucruri materiale, cât și putere spirituală. Înainte de a binecuvânta pâinile și peștii pentru a hrăni mai mult de cinci mii de oameni, Iisus I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru darurile modeste pe care le-a folosit pentru a săvârși o minune (Ioan 6:11). Înainte de a-l chema pe prietenul său Lazăr afară din mormânt, Iisus I-a mulțumit Tatălui Său pentru capacitatea de a învia morții (Ioan 11:41). Iisus avea o atitudine de recunoștință continuă.

A exprima mulțumire are puterea de a aduce oamenii împreună, pentru că îi face să se simtă văzuți, apreciați și prețuiți. Ori de câte ori sunt invitatul cuiva sau pur și simplu

ies în public, am învățat să spun „mulțumesc” și să îmi arăt aprecierea față de gazde și de oricine oferă un serviciu. Dacă acest gest are un impact pozitiv asupra străinilor și cunoscuților, este cu atât mai mult un motiv să îl practicăm față de cei care înseamnă cel mai mult pentru noi.

3. Arată-le tuturor cât de mult îți pasă

A exprima și a arăta afecțiunea demonstrează atenția noastră față de nevoile celorlalți și le comunică oamenilor cât de mult ne pasă de ei. Iisus nu a ezitat niciodată să atingă pe cineva pentru a-l vindeca, deși ar fi putut face acest lucru de la distanță. Nici nu s-a ferit de oameni. În timpul Cinei celei de Taină, Ioan, ucenicul pe care Iisus îl iubea, și-a odihnit capul pe pieptul Învățătorului său (Ioan 13:25).

Dumnezeu Tatăl și-a exprimat, de asemenea, afecțiunea față de Iisus. În două ocazii remarcabile — botezul lui Iisus de către Ioan și schimbarea la față — Dumnezeu a rostit audibil o binecuvântare de dragoste pentru Fiul Său. Când Iisus a ieșit din apă, „În clipa aceea cerurile s-au deschis și a văzut Duhul lui Dumnezeu coborându-se ca un porumbel și venind peste El. Și un glas din ceruri a zis: «Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc toată plăcerea»” (Matei 3:16-17). Dumnezeu a comunicat clar, cu afecțiune intimă, numindu-L pe Iisus „Fiul Meu” și cu o afirmație puternică, spunând că era foarte mulțumit de El.

Nu ar trebui să presupunem că ceilalți știu cât de mult ne pasă de ei. Trebuie să fim dispuși să le spunem direct și să le arătăm prin felul în care interacționăm cu ei.

4. Încurajează pe fiecare persoană pe care o întâlnești

Încurajarea este un instrument puternic pentru a aduce oamenii împreună. Prezența lui Iisus le-a oferit oamenilor speranță, dar El a rostit, de asemenea, cuvinte specifice de încurajare pentru a-i ridica. Lui Simon I-a spus: „Și Eu

îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile locuinței morților nu o vor birui” (Matei 16:18). După moartea, înmormântarea și învierea Sa, Iisus le-a apărut ucenicilor în camera de sus, unde se ascundeau de frica autorităților evreiești, care ar fi putut să-i aresteze. Cunoscând frica și anxietatea lor, I-a întâmpinat cu reasigurare și încurajare, spunând: „Pace vouă! Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20:21).

Când îi încurajăm pe ceilalți, le dăm curajul de a face față nevoilor lor. Încurajarea le arată celorlalți că putem face față descurajării lor și îi sprijinim atunci când au cea mai mare nevoie. Putem observa momentele de descurajare ale cuiva și să le transformăm, oferindu-le putere și sprijin. După cum a spus Pavel: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor care ascultă” (Efeseni 4:29).

5. Manifestă bunătate și considerație în orice situație

Bunătatea ar putea părea o metodă evidentă de a aduce oamenii împreună, dar ai fi surprins cât de ușor este să o trecem cu vederea. De asemenea, trebuie să ținem cont că bunătatea nu înseamnă doar a fi amabil. Bunătatea este activă și transmite siguranță, considerație și compasiune. Acest lucru se vede în Iisus, Păstorul cel Bun, care îl caută pe singurul miel rătăcit (Matei 18:12-14).

Deși este blândă, bunătatea nu este slabă sau pasivă, ci intenționată și puternică. Bunătatea pe care a demonstrat-o Iisus reflecta o atitudine de har în fiecare interacțiune, o generozitate extravagantă de a merge dincolo de așteptări și compasiunea de a empatiza cu nevoile oamenilor, fie că este vorba de curiozitatea unui om scund sau de rușinea unei femei păcătoase. În timp ce furia și critica separă, bunătatea unește. De aceea, „un răspuns blând îndepărtează mânia, dar un cuvânt aspru stârnește furia” (Proverbe 15:1).

6. Roagă-te cu și pentru oricine poți

Ultimul mod în care sugerez să aducem oamenii împreună este să ne rugăm împreună cu ei și pentru ei. Dorința ta de a vorbi cu Dumnezeu despre ceilalți arată cât de mult îi prețuiești. De asemenea, inima ta se schimbă atunci când aduci pe cineva înaintea Tatălui în rugăciune. E greu să nu iubești pe cineva atunci când te rogi pentru el. Iisus S-a rugat pentru copii și I-a binecuvântat (Matei 19:13-15). S-a rugat pentru protecția lui Simon împotriva lui Satan în timpul Cinei celei de Taină (Luca 22:31-32). Și S-a rugat pentru toți urmașii Săi în noaptea dinaintea crucificării (Ioan 17:9-18).

Cuvintele noastre au o putere extraordinară de a uni și de a apropia oamenii. Ca lideri pe drumul cel bun, asemenea lui Iisus, suntem chemați să binecuvântăm, nu să blestemăm, să atragem, nu să respingem. Când faci tot posibilul să le arăți tuturor iubirea lui Dumnezeu, să le arăți har în interacțiunile tale și să-i binecuvântezi, vei aduce oamenii împreună. Asta înseamnă să trăiești mesajul Evangheliei și să-l reprezinți pe Iisus în toate relațiile tale.

BUNĂTATEA
ESTE ACTIVĂ
ȘI TRANSMITE
SIGURANȚĂ,
CONSIDERAȚIE
ȘI COMPASIUNE.
ACEST LUCRU
SE VEDE ÎN
IISUS, PĂSTORUL
CEL BUN, CARE
ÎL CAUTĂ PE
SINGURUL MIEL
RĂTĂCIT.

PLANUL SUPREM AL LUI DUMNEZEU

De ce a ales Iisus întotdeauna să meargă pe drumul cel bun? De ce a oferit valoare tuturor oamenilor, fără să țină cont de greșelile lor, a dat mai mult decât a primit, și-a recunoscut umanitatea, a făcut lucrurile corect din motive corecte, a îmbrățișat autenticitatea, a pus oamenii mai presus de propriile planuri și i-a unit pe ceilalți? Pentru că El a dorit să ne aducă pe toți înapoi la Dumnezeu. Păcatul a creat o prăpastie care ne separa de Dumnezeu, iar Iisus a construit puntea peste această prăpastie prin moartea Sa pe cruce. Iisus a plătit prețul pentru păcatele și greșelile noastre: „Odinioară erați departe de Dumnezeu, dar acum ați fost apropiați de El prin sângele lui Hristos” (Efeseni 2:13, NLT).

Pentru a fi adevărați urmași ai lui Hristos, trebuie să urmăm drumul pe care Iisus ne îndeamnă să-l parcurgem. Trebuie să acționăm așa cum a făcut-o Iisus, liderul suprem pe drumul cel bun. Suntem chemați să-i aducem pe oameni împreună și să-i aducem la Dumnezeu. Acesta a fost planul lui încă de la început. Și tot Iisus a spus: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.” (Ioan 14:23).

Este relativ ușor să îi excludem pe cei diferiți de noi, să îi condamnăm pe cei care nu împărtășesc credințele și credința noastră personală, sau să îi ignorăm pe cei din afara zonei noastre de confort. Dar nu așa a acționat Iisus. El a ales întotdeauna drumul cel bun. S-a apropiat de cei diferiți, a interacționat cu grație și i-a iubit pe cei marginalizați prin conexiune plină de compasiune.

Putem face și noi aceste lucruri. Iisus ne-a oferit exemplul

său. Dumnezeu ne-a dat Duhul Sfânt, așa că avem puterea de a urma drumul cel bun. Și în fiecare zi primim șansa de a face această alegere. Pe ce drum vom merge?

DESPRE AUTORI

John C. Maxwell este un autor de bestselleruri #1 New York Times, speaker, coach și lider, care a vândut peste 36 de milioane de cărți traduse în cincizeci de limbi. Este fondatorul Maxwell Leadership[®] — organizația de dezvoltare a leadershipului creată pentru a extinde principiile sale, ajutându-i pe oameni să producă schimbări puternice și pozitive.

Cărțile și programele lui John C. Maxwell au fost traduse în 70 de limbi și au fost utilizate pentru a instrui zeci de milioane de lideri din fiecare țară. Activitatea sa include, de asemenea, organizațiile nonprofit Maxwell Leadership Foundation și EQUIP, care au influențat milioane de adulți și tineri din întreaga lume prin traininguri de leadership centrate pe valori și pe oameni.

John a fost recunoscut ca liderul #1 în afaceri de către American Management Association și drept cel mai influent expert în leadership din lume de către Business Insider și Inc. Magazine. Este distins cu premiul Horatio Alger și cu Premiul Maica Tereza pentru Pace și Leadership Global acordat de Luminary Leadership Network.

Maxwell și activitatea Maxwell Leadership continuă să influențeze indivizi și organizații la nivel global—de la CEO ai companiilor din lista Fortune 500 și lideri naționali, până la antreprenori și liderii de mâine. Pentru mai multe informații despre el și despre Maxwell Leadership, vizitați maxwellleadership.com.

Chris Hodges este pastorul fondator și pastorul senior al bisericii Church of the Highlands (churchofthehighlands.com), cu sediul în Birmingham, Alabama. Sub conducerea sa, Church of the Highlands oferă peste 75 de servicii de închinare în fiecare weekend în 26 de campusuri/locații, având o participare săptămânală de peste 60.000 de oameni. În cei 23 de ani de istorie, Church of the Highlands a donat mai mult de 144 de milioane de dolari pentru cauze caritabile în Alabama și în întreaga lume, ceea ce ar plasa biserica în lista Forbes 100 a celor mai mari organizații caritabile din America.

Chris este co-fondator al Association of Related Churches (ARC) (arcchurches.com) în 2001, prin care sunt instruiți anual peste 1.000 de plantatori de biserici. Până în prezent, ARC a sprijinit înființarea a peste 2.000 de noi biserici în SUA.

De asemenea, Chris a fondat rețeaua de coaching GrowLeader (GrowLeader.com), specializată în instruirea și resursele necesare pentru pastori și biserici, pentru a depăși barierele și a-și atinge potențialul de creștere. În fiecare an, peste 4.000 de pastori și lideri participă la conferințele și mesele rotunde organizate de Chris și echipa sa în America, Europa, Australia și Asia. Evenimentele GrowLeader servesc mai mult de 18.000 de biserici din cel puțin 100 de țări.

-Autor de bestselleruri New York Times, Chris a scris, printre altele, *What's Next?*, *Fresh Air*, *The Daniel Dilemma*, *Four Cups*, *Out of the Cave* și cea mai recentă carte a sa, *Pray First: The Transformative Power of a Life Built on Prayer*.

Chris este, de asemenea, fondator și cancelar al Highlands College (highlandscollge.com), America's Ministry Leadership University, situată în Birmingham, Alabama. Highlands College, fondat în 2011, pregătește studenți pentru vocația de slujire creștină, oferind o educație holistică bazată pe patru piloni: instruire academică, formare

în slujire, dezvoltarea caracterului și creștere spirituală. Absolvenții săi servesc și conduc în biserici și organizații de slujire din întreaga lume.

Chris este Vice-Președinte în Consiliul de Administrație al EQUIP (iequip.org), o organizație globală de instruire în leadership, fondată de John Maxwell, care a instruit peste 6 milioane de lideri în 196 de țări. De asemenea, servește în Consiliul Consultativ al Global Teen Challenge (globaltc.org), o organizație non-profit care ajută bărbați, femei și tineri să se elibereze din dependențele care le controlează viața.

Chris deține o diplomă de licență în Management de la Colorado Christian University și un Master în Minister de la Southwestern Christian University. Chris și soția sa, Tammy, au cinci copii și nouă nepoți și locuiesc în Birmingham, Alabama.

NOTE

- 1 C. S. Lewis, *The Weight of Glory: And Other Addresses* (New York: Harper Collins, 2009), Kindle, p 46 din 193.
- 2 Samuel Johnson, *Oxford Essential Quotations*, 4th ed, Susan Ratcliffe, ed. (Oxford: Oxford University Press, 2016), <https://www.oxfordreference.com/display/10.1093/acref/9780191826719.001.0001/q-oro-ed4-00005955#QORO-0002465>, accesat pe 29 Martie, 20X24.
- 3 Beth M. Ley, *God XWants You Well!* (Detroit: BL Publications, 2001), 60-61.
- 4 Max Lucado, "Prayer: A Heavenly Invitation," MaxLucado.com, <https://maxlucado.com/prayer-a-heavenly-invitation/>, accesat pe 22 Aprilie, 2024.
- 5 Kenn Filkins, "The Pit," in *Fearfully and Wonderfully Weird: A Screwball Look at the Church and Other Things*, compiled by Doug Peterson and H. Winfield Tutte (Grand Rapids: The Door/ Zondervan, 1990), 31.
- 6 "Thoughts on the Business of Life," *Forbes*, February 1, 1949, 34.
- 7 Ernest Hemingway, "The Capital of the World," *The Complete Short Stories of Ernest Hemingway*, Finca Vigía Edition (New York: Scribner, 2003), p29 din 652, Kindle.
- 8 Martin Luther King Jr., "Draft of Chapter IV, *Love in Action*" (sermon draft), The Martin Luther King, Jr. Research and Education Institute, Stanford University, <https://kinginstitute>.

stanford.edu/king-papers/documents/draft-chapter-iv-love-action, accesat pe 12 Martie 2024.

- 9 Mark Batterson, *Win the Day: 7 Daily Habits to Help You Stress Less and Accomplish More* (Colorado Springs: Multnomah, 2020), p xii din 235, Kindle.
- 10 Beau Bauman, ed., *The Most Important Thing I've Learned in Life* (New York: Fireside, 1994), 28.
- 11 "Our Current Numbers," <https://dlpcapital.com>, accesat pe 14 Martie, 2024.
- 12 "Founder and CEO: Don Wenner," <https://dlpcapital.com/about/team/don-wenner>, accesat pe 15 Martie 2024.
- 13 Bruce Wilkinson, *You Were Born for This: 7 Keys to a Life of Predictable Miracles* (Colorado Springs: Multnomah, 2009), 197.
- 14 Lloyd John Ogilvie, *Let God Love You* (Waco: Word, 1974), 139-140.
- 15 "Do Good Anyway: The Paradoxical Commandments," Quote Investigator, <https://quoteinvestigator.com/2012/05/18/dogood-anyway/>, 18 Mai, 2012.
- 16 Nancy Kennedy, *When He Doesn't Believe: Help and Encouragement for Women Who Feel Alone in Their Faith* (Colorado Springs: Waterbrook, 2001), 192.
- 17 Charles Colson with Ellen Santilli Vaughn, *God and Government: An Insider's View on the Boundaries Between Faith and Politics* (Grand Rapids: Zondervan, 2007), 95.
- 18 Henri J. M. Nouwen, *Out of Solitude: Three Meditations on the Christian Life* (Notre Dame: Ave Maria Press, 2004), p 55

din 65, Kindle.

19 Eugene B. Habecker, *The Other Side of Leadership* (Wheaton, IL: Victor Books, 1987), 217.

20 Mrs. C. R. Klein, "Entrance Exam," *The Reader's Digest*, Volume 74 (1959), 152.

21 Joseph Sutton, ed., *Words of Wellness: A Treasury of Quotations for Well-Being* (Carlsbad, CA: Hay House, 1991), p 2145 din 3667, Kindle.

CE DRUM VEI ALEGE?

Cele mai importante cuvinte pe care le-a spus Iisus au fost: „Vino după Mine?”. Dar cum am putea să-L urmăm trăind într-o lume divizată, plină de amărăciune, furie și ură? Cum am putea iubi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru ca pe noi înșine?

Putem face asta la fel cum a făcut și Iisus: urmând drumul cel bun!

În predica de pe munte, Iisus le-a spus oamenilor să-și iubească vrăjmașii, să întoarcă celălalt obraz și să încargă o milă în plus la nevoie. Ceea ce a spus poate fi rezumat astfel: „Urmează Drumul cel bun.”

Acesta este drumul pe care l-a ales și Iisus. El a fost un liderul drumului cel bun. Faptele și cuvintele Lui au arătat clar că vrea ca noi să:

- Punem preț pe toți oamenii
- Oferim mai mult decât primim
- Fim autentici
- Facem lucrurile corecte având motivele corecte
- Punem oamenii mai presus de agenda noastră
- Aducem oamenii laolaltă într-o lume care îi desparte.

Autorii de bestsellere John C. Maxwell și Chris Hodges arată cum fiecare pas din viața pământească a lui Iisus a fost pe drumul cel bun și explică cum poți urma și tu același drum. Împărtășește-te din viața lui Iisus și vei fi echipat și inspirat să urmezi drumul cel bun în fiecare situație, așa cum a făcut și El. Când vei face asta, vei semăna cel mai mult cu El. Vei fi sare și lumină într-o lume care are disperată nevoie de asta.

JOHN C. MAXWELL este fondatorul Maxwell Leadership, Maxwell Leadership Foundation și EQUIP! Organizațiile sale au format peste șase milioane de lideri. De asemenea, el slujește ca pastor în biserica Christ Fellowship din sudul Floridei.

CHRIS HODGES este fondatorul și păstorul Bisericii Highlands din Birmingham, Alabama. De asemenea este fondator a Grow Leader, co-fondator A.R.C.s și a fondat Highlands College, unde ocupă funcția de cancelar.

MAXWELL
LEADERSHIP

